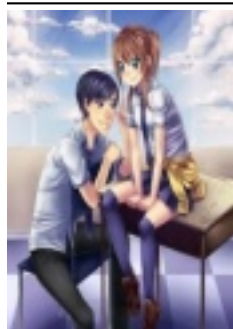

Nếu Em Chết Tôi Sẽ Phá Tan Nhà Em

Contents

Nếu Em Chết Tôi Sẽ Phá Tan Nhà Em	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	23
4. Chương 4	26
5. Chương 5	31
6. Chương 6	38
7. Chương 7	44
8. Chương 8	52
9. Chương 9	57
10. Chương 10	62

Nếu Em Chết Tôi Sẽ Phá Tan Nhà Em

Giới thiệu

Nguyên Thần Dạ. . . nguyên băng. . . hạ Thảo. . . Tống Hạ Bình. . . hãy đọc truyện để biết tính c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-em-chet-toi-se-pha-tan-nha-em>

1. Chương 1

Nếu em chết...tôi sẽ phá tan gia đình em...

hạ thảo và nguyên băng vốn là hai tiểu thư danh giá họ Hạ và họ Nguyên, ngay từ nhỏ họ đã chơi thân với nhau như chị em ruột.tưởng chừng một cuộc sống hoàn hảo như công chúa tiểu thư làm bao kẻ khác phải ghen tị như họ có thể kéo dài nhưng sự đời không ai viết được chữ “Ngờ”.

Khủng hoảng tài chính trên toàn thế giới và việt nam cũng không ngoại lệ, 2 gia đình của Nguyên Băng và Hạ Thảo điều đứng chờ phá sản trước cơn lốc tài chính.

Căn nhà của Nguyên Bằng không còn tiếng cười đùa mà chỉ còn những tiếng thở dài, cùng những cuộc điện thoại reo suốt cả ngày của chủ nợ. Những gì có thể thế chấp được thì cũng đã thế chấp hết cả, tài sản nhà cửa, đất đai... bây giờ không còn ngân hàng nào cho họ vay nữa cả. Một số người tránh mặt còn số khác thì từ chối thẳng thừng...

Hôm nay Nguyên Bằng từ trường trở về nhà, nhìn căn phòng trống trơn mọi thứ trong nhà đã bị chủ nợ mang đi hết, chỉ còn những thứ không mang đi được thì vứt chỏng chơ trên sàn nhà... không ai có thể ngờ được căn phòng này chỉ mới sáng này còn trông giống một gia đình thế mà bây giờ trông chẳng khác gì một bãi rác...

Nhìn cha chỉ sau mấy ngày mà dường như đã già thêm 30 tuổi, mái tóc gần như bạc trắng, suốt ngày chỉ biết tìm đến thuốc lá và say trong men rượu, mẹ chỉ khóc lặng lẽ suốt ngày... Cho dù công ty này vốn không phải của Nguyên Bằng, vì Nguyên Bằng chỉ là con riêng của mẹ nó với người tình cũ lỡ đại một thời, nên có thể nói ba Nguyên Bằng không thật sự yêu quá nó... chẳng qua vì trách nhiệm và nghĩa vụ, và hơn cả ba đã yêu mẹ Nguyên Bằng, chỉ có thế...

Gia đình nhà Hạ Thảo cũng không hơn gì tình cảnh nhà nó, chỉ có điều Hạ Thảo là con ruột của bác Hạ, và hoàn hảo hơn nó nhiều mặt mà thôi...

Một lần tình cờ khi Nguyên Bằng cùng Hạ Thảo đọc được thông tin trên tờ báo tài chính, việc chủ tịch tập đoàn Nguyên Thần là Nguyên Thần Dạ, một trong những tập đoàn lớn không chịu ảnh hưởng của cơn lốc tài chính, muốn thu mua một số công ty đang trong bờ vực phá sản làm công ty con... và cả 2 đều biết rằng đây là cơ hội duy nhất để cứu lấy công ty của gia đình cũng như cứu lấy bản thân.

Sau khi ba Nguyên Bằng và Bác Hạ chờ suốt 2 ngày 1 đêm mà vẫn không gặp được Nguyên Thần Dạ, họ chán nản trở về, chờ đợi giây phút tuyên bố công ty phá sản.

Tình cờ khi Nguyên Bằng và Hạ Thảo đi lang thang trên đường phố nghe lén được thông tin Nguyên Thần Dạ đang ở khách sạn Di Nhất, và đó là cơ hội duy nhất của 2 công ty.

Nguyên Bằng cùng Hạ Thảo sau khi vận dụng đủ 82 chứ không phải 72 kế của Ngô Không nữa cuối cùng cũng vào được khách sạn trong bộ trang phục của nhân viên phục vụ phòng. và mục tiêu chính là phòng của Nguyên Thần Dạ.

“Cốc” “Cốc” “Cốc”, vừa gõ cửa vừa run, tay Nguyên Bằng mồ hôi đang ướt đầm...

Ai ? Bên trong có tiếng nói vọng ra..

Nhân viên phục vụ phòng đây! giọng Hạ Thảo cũng run run...

Vào đi !

Bước vào căn phòng, nó giống như một căn hộ cao cấp của tổng thống, Nguyên Bằng và Hạ Thảo nhìn quanh không thấy Nguyên Thần Dạ đâu cả, nhưng vẫn bắt tay vào dọn dẹp như những nhân viên phục vụ phòng bình thường..

Khi Nguyên Bằng đưa tay định nắm lấy tay nắm đing dọn dẹp phòng tắm thì :

“Cạch”

Cánh cửa phòng tắm cũng đồng thời mở ra, và người bước ra trong chiếc khăn tắm mỏng manh kia không ai khác chính là Nguyên Thần Dạ. cả 3 cùng sững sờ nhưng duy nhất chỉ có Nguyên Thần Dạ là không hề đỏ mặt, mà vẫn bình thản như không có chuyện gì sau 1/1000s ngạc nhiên.

Điện thoại của hắn reo lên cắt đứt mạch suy nghĩ của Nguyên Bằng :

Công việc thu mua các công ty như thế nào rồi?

9 rồi sao ! chỉ cần 1 công ty nữa là đủ!

Tiếng “1 công ty nữa là đủ” như sét đánh bên tai của Nguyên Bằng, Nguyên Bằng làm rơi chiếc bình hoa trên tay xuống sàn.

“Choang”...

tiếng “choang” đó cũng làm cho cuộc điện thoại của Nguyên Thần Dạ kết thúc, trong khi đó Nguyên Băng cứ nhặt những mảnh vỡ mà không hề biết máu đang chảy ra trên những ngón tay thấm xuống sàn.

Ánh mắt của Nguyên Thần Dạ nhìn Nguyên Băng một cách khó chịu xen lẫn khó hiểu, khỏi phải nói Hạ Thảo mặt cũng đang tái mét...

Chỉ còn 1 công ty nữa sao, nhưng gia đình Nguyên Băng và Hạ Thảo thì phải là 2 công ty nữa, Nguyên Băng không thể ngờ đến một lúc nào đó cô và Hạ Thảo sẽ phải đối địch để cứu lấy sự sinh tồn cho gia đình mình...

“Nguyên Băng” “Nguyên Băng”. Tiếng Hạ Thảo kéo cô ra khỏi những suy nghĩ mông lung.

“Nguyên Băng ” chỉ có 1 công ty nữa được cứu, chỉ cso 1 trong 2 gia đình có thể thoát khỏi cảnh phá sản..
tại sao lại như thế !

Hahahahaha ! Tiếng cười của Nguyên Thần Dạ làm họ giật mình.hắn tiếp lời :

Lúc đầu tôi hơi bất ngờ khi thấy 2 cô, không hiểu tại sao lại có 2 nhân viên lạ mà tôi chưa từng thấy, hoá ra các tiểu thư...hân hạnh...

lời nói vừa rót vào tai thì kèm theo đó là cái lạnh nơi sống lưng của Nguyên Băng.

Lời nói vừa rót vào tai thì kèm theo đó là cái lạnh nơi sống lưng của Nguyên Băng.

Nguyên thiếu gia.....tiếng nói lấp bắp của Hạ thảo và Nguyên Băng làm nụ cười của Nguyên Thần Dạ càng thêm mỉa mai,quỷ dị hơn...

chỉ còn 1 công ti thôi sao, Nguyên thiếu gia, không thể là 2 sao....

Như cô cũng thấy đó thôi, chúng tôi chỉ cần 1, hai tiểu thư của họ Nguyên và họ Hạ, không biết sẽ quyết định như thế nào đây...

Tôi.....hai người nhìn nhau ngáp ngừng.....

Hạ Thảo và Nguyên Băng thần thờ bước ra khỏi phòng, để lại Nguyên Thần Dạ mỉm cười....

sắp tới sẽ có nhiều chuyện thú vị đây, thật nóng lòng chờ mong.....

hạ Thảo, chúng ta phải làm sao đây....

Mình không biết nữa có lẽ sẽ dựa vào vận may thôi...

cả 2 cùng trở về nhưng có 1 điều Nguyên Băng không biết đó là ý định đã hình thành trong đầu của Hạ Thảo...

tối hôm đó,1 sự kiện đã xảy ra làm thay đổi tất cả mọi thứ, gia đình, cuộc sống, và hơn hết là tình bạn của họ...

“Hạ thảo” tiếng gọi của Nguyên Thần Dạ khàn khàn trong cơn say tình, đã đánh động vào trong tâm trí của cô...

thật không ngờ em là người thông minh và rất khôn ngoan khi biết nắm bắt cơ hội còn lại...

em.....

Tôi đoán cô bạn thân của em chắc không nghĩ ra đâu....

Nguyên Băng rất đơn thuần...

Tôi rất chờ mong sau này tình bạn của 2 người sẽ như thế nào...?

Bên tình bên hiếu bên nào nặng hơn, cho dù phải thủ đoạn hơn nữa cũng phải chấp nhận thôi...

một nụ hôn nuốt hết những lời nói của Hạ Thảo, chưa kịp nói ra...

tôi rất thích đó....và rồi hai người kí lại tiếp tục với cuộc tình kịch tính trên giường (mình không tả ra đâu nhé, ọi người tưởng tượng cho phong phú)

ngày hôm sau trên trang nhất của các mặt báo, đăng tin Tập Đoàn Nguyên thị hoàn thành thu mua 10 công ti trong nước...và tất nhiên Hạ thị cũng nằm trong số đó...

cầm tờ báo trong tay mà Nguyên Bằng run run, bởi việc đó có nghĩa là công ti Nguyên Hoàng cũng sẽ sập đổ, trong 1 sáng 1 chiều, hôm nay thôi...

Cơn phần nộ của ba cô làm mọi người kinh hoàng,....

“Bốp”...1 cái tát như trời giáng của ba xuống khuôn mặt xanh xao của mẹ cô..

Ba..ba làm gì thế tại sao lại đánh mẹ cơ chứ...

Đánh...hahaha...tại sao tao lại không được đánh chứ,ngay cả mày tao còn giám nữa là....

“Bốp” 1 chiếc li nhằm thẳng hướng trán cô mà hạ cánh, dòng máu nóng chảy dài trên trán cô, thấm đẫm với nước mắt...

Nguyên Bằng...con không sao chứ...- mẹ cô và bà quản gia vội cầm máu trên trán cô, vừa nói...

Con đừng trách ông ấy, chỉ là nhất thời chấn động mạnh thôi....

mẹ con đi ra ngoài 1 chút,sẽ về sớm thôi....

Cô chạy ra ngoài đêm tối dưới cơn mưa tầm tã, sấm chớp như tiếp thêm ánh sáng cho con đường cô chạy ra ngoài mặc kệ tiếng gọi của mẹ và bà quản gia...

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Nguyên Bằng hét lên giải tỏa mọi cảm xúc trong người có phải cô hèn kém quá không nên mới không thể giúp được công ti của gia đình qua cơn khó khăn...

Cô ngồi sụp xuống bên vệ đường và khóc, dù có cứng rắn tới mức nào thì cô cũng chỉ là 1 cô gái chân chính mà thôi...cũng biết khóc và cần người an ủi lúc khổ đau...

1 bóng người đứng trước mặt cô,cầm ô và mỉm cười...

Hóa ra Nguyên tiểu thư cũng có những lúc như thế này sao...

Ngẩng khuôn tèm lem lên nhìn chủ nhân giọng nói:

Nguyên Thần Dạ...anh....?

Sao, không ngờ gặp tôi trong hoàn cảnh này sao...?

Em rất thú vị nhưng còn quá ngây thơ, nếu như em khôn ngoan và thông minh hơn trong thủ đoạn của mình thì có lẽ công ty được cứu sẽ là công ty họ Nguyên chứ không phải họ Hạ...

Ánh mắt của Nguyên Bằng thất thần, bởi vì trong khi công ty của gia đình nó tuyên bố phá sản thì công ty của gia đình Hạ Thảo thoát khỏi khủng hoảng... và Hạ Thảo đã làm được, đã giúp gia đình trong hoàn cảnh khó khăn còn cô thì không thể làm được gì ngoài việc giương mắt đứng nhìn sự sụp đổ của công ty, cả cuộc đời của ba cô.

Dù không giúp được em nhưng nếu muốn em vẫn có thể làm người tình của tôi.

Tôi...không đời nào....

Nói rồi Nguyên Thần Dạ bỏ đi, để Nguyên Bằng ở lại dưới mưa

Em nghỉ em từ chối nỏ sao, khi ba em đã tới tìm tôi...

Nguyên Thần Dạ nhớ tới cuộc gặp mặt thú vị ngày hôm qua với cựu giám đốc Nguyên Bảo Hoàng, công ti Nguyên Bảo...

“ Nguyên Tổng...tôi biết đề nghị của tôi quá vô lí nhưng....

Giám đốc Nguyên, ngài mang con gái riêng của vợ ra cứu lấy công ty sao, phải chăng vụ làm ăn này quá chênh lệch...Nguyên Thần Dạ nhếch mép cười.

Nguyên tổng, ngài thấy đó, Họ Nguyên và họ Hạ đã cùng tồn tại bao nhiêu năm, bây giờ tôi không thể nhìn công sức mình bỏ ra chìm xuống được, trước mắt tôi không có gì bảo đảm nhưng sau này tôi sẽ hoàn lại...

vậy là ngài muốn bán con gái ngài với giá cứu cả công ti sao, tôi e là không được...nhưng,nếu ngài đã có lòng như thế, tôi cũng không muốn phụ lòng....

Nguyên tổng cảm ơn ngài....

Nhưng tôi chưa nói hết, tôi sẽ “mua” con gái ngài vĩnh viễn, với mức giá 2/3 so với tổng số tiền mà công ti ngài cần, được chứ...

Như thế là quá tốt rồi, tôi sẽ về chuẩn bị cho Nguyên bằng ngay...”

Sau khi biết tin cha cô vì muốn cứu lấy gia nghiệp mà đồng ý bán cô cho Nguyên Thần Dạ....mẹ cô sốc mà đổ bệnh nằm liệt trong bệnh viện....Nguyên Bằng ngồi bên cạnh mẹ mà nước mắt chảy ngược vào trong tim....:

Mẹ...tĩnh lại đi...Nguyên Bằng sắp phải đi rồi ,sắp phải xa mẹ rồi,....mẹ không tỉnh con sẽ giận mẹ lắm đó,mẹ biết không?

Mẹ đừng lo,con sẽ tự chăm sóc mình thật tốt,đây không hẳn là điều xấu nha...Nguyên Thần Dạ là độc thân hoàng kim mà mọi người mơ ước,con theo anh ta sẽ không thiệt đâu...

Nguyên Bằng quỳ xuống bên mép giường mẹ mình, quỳ lạy...mẹ con kiếp này xa mẹ, bất hiếu chưa chưa báo đáp được công ơn của mẹ nay nếu có thể vì con mà cả công ty của mình được cứu thì con không hối hận...mẹ phải tự hào vì con gái mẹ có giá lắm nha...phải không ?

Mẹ con phải về chuẩn bị hành lí đây...

Nguyên Bằng bước ra khỏi phòng bệnh mà không biết rằng ngay khi cánh cửa vừa khép lại thì nước mắt mẹ cô lăn dài trên gò má, thực ra bà đã tỉnh từ lâu nhưng không thể nào mở mắt ra mà đối mặt với cô con gái mình hết lòng yêu thương phải chịu ủy khuất như thế...

Nguyên Bằng mẹ xin lỗi,là mẹ không tốt không làm được gì giúp con lại đẩy con vào hoàn cảnh này...

Nguyên Long,em xin lỗi,em không chăm sóc con như đã hứa với anh..

Vừa sáng sớm Nguyên Thần Dạ đã cho người tới đón Nguyên bằng cùng hành lí ra sân bay...

tại sân bay :

Xem ra cô rất đúng giờ...

Tôi nào dám trái lời anh chứ,anh bây giờ cũng giống như chủ nhân của tôi rồi.

Cô hiểu thế là tốt, không cần tôi phải nhắc xem ra cô cũng biết điều, biết thân biết phận...

đều do có chủ nhân tài ba như Nguyên tổng...

nghe thái độ nói chuyện mỉa mai của Nguyên Bằng, Nguyên Thần Dạ không tức khí nhú mày nói :Cha cô thật là người hi sinh vì nghiệp lớn ngay cả con gái của mình cũng bán đi, hay tôi phải nói là cha dượng nhỉ ?...

Anh ...sao anh

Sao tôi lại biết chứ gì, có những thứ tôi biết nhiều hơn cô tưởng...một cô gái còn đang học đại học như cô chưa thể hiểu được đâu, tuy nhiên cũng có nhiều người ngoại lệ như Hạ Thảo – cô bạn thân thiết của cô.

Nói rồi Nguyên Thần Dạ quay người bỏ đi, bỏ mặc Nguyên Bằng đứng sững người trong căn nhà lớn mà xa lạ này...

Tôi chờ em ở máy bay...

Hắn nói đúng ba nó để cứu lấy công ty đã phá sản lại được hoạt động trở lại đã bán chính cô - đứa con không phải là máu mủ này đi..

Xem ra cô cũng có giá đấy chứ, thật chua xót, nhưng nếu có thể xem như đó là cách mà Nguyên Bằng trả nợ cho nhà họ Nguyên, nơi đã nuôi dưỡng nó suốt 20 năm qua.

Và cái điều kiện sau khi “bán” cô, Nguyên Bằng phải làm toàn bộ thủ tục để chuyển vào Nam sinh sống rồi bỏ mọi thứ cô vốn đã từng có ở miền bắc để theo Nguyên Thần Dạ vào nơi này....

Xuống máy bay cô được thư kí Trần đưa tới 1 căn biệt thự vùng ngoại ô thành phố...còn Nguyên Thần Dạ hình như phải tới tổng công ty.

Nguyên tiểu thư,từ nay cô sẽ sống ở đây...

Nguyên tổng sẽ không ở đây sao ?

Không ! Nguyên tổng sẽ ở nơi khác,nếu có gì cô cứ nói với quản gia và những người làm,hoặc trực tiếp gọi điện cho tôi...đây là danh thiếp của tôi...

Thật là tốt,cảm ơn anh, thư kí Trần...

Đây là việc Nguyên tổng giao cho,cô không cần cảm ơn...

Anh đừng gọi em là Cô nữa, cứ gọi là Nguyên bằng đi,dù gì em cũng ít tuổi hơn anh mà, đúng không...rồi cô nở 1 nụ cười thật tươi như hoa.

bối rối trước nụ cười của Nguyên Bằng,thư kí Trần đỏ mặt...

Anh làm sao vậy,không khỏe sao..?Nguyên Bằng quan tâm hỏi han..

Không ..không sao..tôi đi trước nếu không Nguyên tổng sẽ chờ...

Đợi thư kí Trần đi khỏi,Nguyên bằng bỗng bật cười ...

Nguyên tiểu thư...tiếng nói nồng hậu phát ra từ sau lưng...

A! bất ngờ cô giật mình,- bác là....

Tôi là quản gia ở đây,tiểu thư có thể gọi tôi là thím Trương...như mọi người vẫn gọi...

Dạ ! Thím Trương...cô giấu đi cái vẻ vui mừng lúc nãy, thay vào bằng vẻ mặt ủy mị,dịu dàng (>-<, chị=“” dịu=“” dàng=“” thật=“” ư?=“” nb=“” :tay=“” phải=“” cầm=“” dao,=“” tay=“” trái=“” cầm=“” guốc=“” hỏi=“” lại=“” :=“” tg=“” không=“” thật=“” sao)=“”>

Cũng may cho dù phải chuyển vào Nam sinh sống nhưng Nguyên Bằng vẫn ở một mình, như bình hoa di động trong nhà, suốt ngày chỉ đi ra đi vào, rồi lại đi vào đi ra...

Hôm nay cô quyết định học làm bánh từ thím Trương, ăn không ngồi rồi như thế này chắc cô buồn chết mất....

Thím Trương ới ời.....thím có bí quyết gì không mà da vẫn hồng hào vậy,thím xem da con này : xanh xao, vàng vọt như người có bệnh vậy...vừa nói Nguyên Bằng vừa giơ tay lên phụ họa...

Hôm nay con lại muốn nhờ ta giúp gì nữa phải không..?

Thím,sao thím toàn nghĩ thế, toàn ...nghĩ trúng tim đen con không à! Hôm nay con muốn học làm bánh...

Bánh. Con chắc chứ,mấy món hôm trước của con ta còn chưa dám thử !

Thím toàn nhắc tới nỗi đau của con thôi ak, lần này nhất định sẽ thành công mà.tin con đi...hihihi,đi mà thím.

rồi, rồi, thím chỉ cín làm bánh gato được chưa,loại dễ nhất đó.

Thím trương là nhất mà...

Cha bố cô, toàn nịnh không à...

Sau 1 thời gian vật vã với đồng bột mì, cuối cùng cùng hoàn thành 1 chiếc.

Thím Trương, con làm có giỏi không, khuôn bánh đạt yêu cầu nha....Nguyên Băng vui cười như hoa, quay đầu lại muốn khoe với thím Trương nhưng đột nhiên bắt gặp ánh mắt nhìn chòng chọc vào mình của Nguyên Thần Dạ, làm cô giật mình rơi chiếc bát chứa bột mì cầm trên tay xuống nền nhà...

Cô lắp bắp...

Anh...anh...anh tới...

Tôi vừa mới tới, không ngờ lại bắt gặp tình huống thú vị này....

Cúi xuống nhìn phần bột mì bay trong không khí, phần còn lại dính trên người mình và Nguyên Băng, Nguyên Thần Dạ không biết mình nên cười hay mắng cô 1 trận nên thân đây.

Em..em xin lỗi em không cố ý..vừa nói cô vừa lấy tay phủ phủ bột dính trên người Nguyên Thần Dạ, nhưng khổ nỗi càng phủ thì nó càng bám chặt hơn...

Nguyên Thần Dạ cau mày có phải cô ngốc nghếch rồi lú lẫn hay đang cố tình dụ dỗ anh làm bậy hay không mà lại thể hiện hành động khiêu khích như thế, động chạm lung tung khắp người anh...

Tóm lấy cánh tay đang không ngừng chuyển động trên cơ thể mình, nhìn Nguyên Băng với ánh mắt đe dọa :

Nói cho tôi biết hành động này là như thế nào...

Nói..nói gì cơ..à ! em xin lỗi nếu không em sẽ giặt sạch rồi trả lại anh được chứ...

thật không nói, hay là đang cố tình dụ dỗ tôi lên giường sao..?

Anh...anh...sao có thể...

lời nói lắp bắp của cô lại bị kẻ bá đạo nào đó cho là bị đoán trúng tim đen mà nói không nên lời..

Không... không phải, cô ra sức lắc đầu phủ nhận

1 nụ hôn dài nuốt hết những lời cô muốn nói vào trong, bàn tay không yên phận của Nguyên Thần Dạ đang chu du khắp người cô.

Cô càng ra sức, tóm lấy cánh tay anh thì anh càng cho rằng cô đang cố tình mời gọi anh (suy nghĩ ấu trĩ quá...TD : đứ'a nào viết nên tp này mà còn nói...tg : hehe, trời hôm nay xanh quá)

Tiếng chuông điện thoại vang lên thật là đúng lúc, chưa bao giờ Nguyên Băng cảm thấy yêu tiếng chuông điện thoại đến thế...

Thả 1 tay ra khỏi người cô, lấy chiếc điện thoại, thấy số điện thoại gọi tới, Nguyên Thần Dạ không hề ngại nghe điện thoại :

Thư Kí Trần, có chuyện gì ?(iu anh thư kí này quá)

Nguyên Tổng, có 1 hợp đồng quan trọng đối tác muốn gặp trực tiếp anh...

Được, tôi sẽ tới ngay, bảo họ chờ tôi trong phòng họp...

Cất điện thoại vào túi, không cam lòng thả Nguyên Băng ra, bước về phía cửa phòng ngủ thay quần áo...trước khi đi còn ngoảnh đầu nói thêm 1 câu làm sập hết cả lã'ng mạng...tôi muốn nhà được dọn sạch trước khi tôi về...mặc kệ Nguyên Băng còn lơ'ng chưa tỉnh mộng.

Sau thời gian lẩn lộn tìm việc làm lên xe buýt xuống oto cuối cùng Nguyên băng cũng tìm được công việc trong 1 công ti tương đối lớn, công việc của cô là dịch thuật tài liệu...

Nhưng mà Nguyên Băng không biết đây là 1 chi nhánh của tập đoàn Nhà ai đó.

Thưa Nguyên tổng, tiểu thư Nguyên băng đang làm dịch thuật trong công ti Dịch Đô, là chi nhánh vừa mới mở của chúng ta...

Ai đã nhận cô ấy vào làm..?

Dạ thưa là giám đốc công ti đó ạ...

được rồi cứ để cô ta làm ở đó đi, dù sao cũng không ảnh hưởng gì?

Vâng...

Giám đốc không cần mời em ăn trưa như vậy đâu ?

Sao được chứ, cũng cố tinh thần nhân viên thôi mà, dù sao cũng làm được 1 tháng rồi, mà không có thời gian mời cô Nguyễn ăn 1 bữa cơm, thật là thất lễ quá...

dạ...

nhà hàng này rất ngon, Nguyễn tiểu thư cứ tự nhiên chọn món...

hai người vừa ăn vừa nói chuyện công việc...nhưng họ không biết vô tình Nguyễn Thần Dạ cũng tới đây gặp khách hàng, trong mắt ai đó thì đó lại là hành động tình tứ...(Bá đạo suy diễn > k thể chấp nhận nổi ...TD : ta có 2 vé đi xem super mà không có thời gian đi. tiếc quá...Tg : anh Thần Dạ đẹp trai, anh nói phải, nhường vé cho em đi...)..

“Phải xa nhau thì mới biết, cô đơn sẽ như thế nào...”

Nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình Nguyễn Băng cứ ngỡ cô nhìn nhầm. Thần Dạ rất ít khi gọi cho cô...thành ra cô cứ ngỡ người ra không tiếp điện thoại, làm ai kia nghĩ cô thấy điện thoại của mình thì chột dạ không nghe..

Cô Nguyễn nghe điện thoại đi chứ.

À !Xin lỗi tôi nghe điện thoại.

Alo.! Anh Thần dạ....

tại sao lâu như vậy mới bắt máy, đang ở đâu...?(quan tâm kìa.hí hí)

em đang ở nhà hàng ăn trưa...?

vậy sao ? tôi để quên 1 tập tài liệu trong thư phòng, cô lấy rồi mang tới cho tôi, địa chỉ là công ti X.....

Dạ được, em sẽ mang tới sớm cho anh...

Giám đốc thật xin lỗi tôi có việc gấp phải đi...hẹn hôm khác tôi sẽ mời cơm giám đốc...tôi xin phép đi trước

Ai đó lại đang vui mừng vì mình thể hiện được giá trị.....

Ngày mai, đột nhiên có 1 quyết định từ tổng công ty xuống cho Nguyễn Băng : nghỉ phép dài hạn...

Đang phân trần hỏi trưởng phòng thì đột nhiên có điện thoại của Nguyễn Thần Dạ...(dạo này anh gọi cho chị nhiều nha)

Anh Thần Dạ, phụ nữ của Nguyễn Thần Dạ này không đến nỗi phải thiếu tiền chứ...

Nói xong cúp máy cái rụp để Nguyễn Băng không kịp nói gì thêm

trưởng phòng, tổng công ti có phải là tập Đoàn Nguyễn thị không ?

Đúng thế.

Tôi hiểu rồi, cảm ơn anh...

Chỉ có 1 điều ai kia không chỉ cho 1 mình cô nghỉ phép dài hạn àm vị giám đốc tội nghiệp của chúng ta vừa mới lên máy bay sang châu phi hợp đồng dài hạn

2. Chương 2

ngủ ngơi xơi nước ở nhà mấy ngày, cô đột nhiên nhận được điện thoại của Nguyễn Thần Dạ bảo cô chuẩn bị, lát nữa hần về sẽ mang cô tới nhà họ Tống - Tống Hạ Bình là bạn thân của Nguyễn Thần Dạ, để dự tiệc theo lời yêu cầu của Hạ Bình.

vừa lên xe được 1 lúc thì đột nhiên gặp phía trước có tai nạn hay tranh chấp gì đó...

không vui về gì Nguyễn Thần Dạ hạ cửa kính xe xuống chờ đợi, đột nhiên 1 toán người từ đâu chạy tới và xịt 1 đám khói vào trong xe, chỉ 1 lát sau cô không còn biết gì nữa.

không biết bao lâu sau cô mới tỉnh dậy thì phát hiện xung quanh tối đen như mực, miệng bị bịt kín, chỉ nghe thấy tiếng nói chuyện xung quanh

Thật không ngờ có lúc Nguyễn Thần Dạ cao cao tại thượng lại rơi vào tay tôi...thật đáng để chúc mừng...

Tốt hơn hết người cứ chờ vào quan tài đi..Nguyễn Thần Dạ ánh mắt không hề sợ hãi liếc nhìn về phía tên đầu sỏ 1 cách lười biếng...

Khá khen cho Nguyễn tổng của chúng ta lúc nào cũng có thể bình tĩnh được,nhưng tôi rất chờ xem, bao lâu nữa người có còn vẻ mặt này nữa không hahahaha.....

Trong khi đó Nguyễn Băng vừa bị bịt mắt vừa bị bịt miệng không tài nào nhìn thấy gì chỉ có thể nghe mà phán đoán mà thôi...

Người thật tốt số vừa là người đàn ông hoàng kim,bên cạnh lại có một mỹ nhân xinh đẹp như hoa như ngọc hầu hạ, thật bất công..

Mỹ nhân,theo ta đi,đừng theo hắn...vừa nói hắn vừa vuốt ve khuôn mặt của Nguyễn Băng, cô không nói được gì chỉ biết theo quán tính tránh né, cánh tay đang đụng chạm vào người mình.

đừng để bàn tay bẩn thỉu của người chạm vào người của Nguyễn Thần Dạ này.

thật khẩu khí anh hùng, ốc không mang nổi mình ốc còn đòi công thêm rêu.

đại ca...

cứ theo kế mà làm..nói rồi hắn bỏ đi với tiếng cười ngạo nghễ vang khắp cả căn phòng...

chỉ 1 lát sau, băng bịt miệng của cô được tháo ra,chưa kịp nói tiếng nào thì 1 thứ nước cay nồng được đổ vào miệng cô, mặc dù phản kháng nhưng hoàn toàn vô dụng...1 lát sau,cô mê man đi không còn biết trời đất gì nữa...

cô tỉnh lại khi cảm thấy toàn thân nóng rực, lơ mơ mở mắt ra, chói chang bởi ánh sáng đèn điện, 1 lúc sau mới làm quen dần với mọi thứ,cô nhận ra mình đang ở trong 1 căn phòng sạch sẽ và mình đang ở trên 1 chiếc giường lạ,đập vào mắt cô là hình ảnh Nguyễn Thần Dạ nữa người trên trần trường ngồi trên ghế cạnh cửa sổ, vội nhìn xuống người,Nguyễn Băng phát hiện cả người mình trong trần trường không 1 mảnh vải...

cô còn lơ ngơ không hiểu chuyện gì xảy ra, thì Nguyễn thần Dạ quay đầu lại giải thích :

chúng ta bị đánh thuốc...

thuốc, mà thuốc gì...?

thuốc kích thích tình dục....

kích...thích...sao lại như thế...

Cái này thì tôi không biết....

vậy chúng ta....? Nguyễn Băng nói ngập ngừng với khuôn mặt không thể đỏ hơn được nữa...

đúng thế...nói rồi hắn bước vào phòng tắm để Nguyễn Băng lơ ngơ chưa hoàn hồn, nhìn lại vệt lác hồng trên tấm ga trải giường trắng tinh, cô mỉm cười chua chát : cũng không thể tránh khỏi, cô là người tình của hắn mà tới bây giờ mới bị ăn thì có lẽ là hắn đã quá nhân từ rồi...

cầm vội chiếc khăn bên giường cô ôm quần áo vào nhà tắm khi thấy Nguyễn Thần Dạ ra ngoài ban công hút thuốc.

cô không đề cập tới, anh cũng không giải thích, chuyện này cứ như 1 việc bình thường vậy, chỉ có việc bắt cóc là lạ lùng mà thôi, cửa căn phòng hoàn toàn không khóa, cả 2 bắt ngờ khi bước ra từ khách sạn.

thư kí trần cho lái xe đưa cô ấy về...

anh...anh không về sao...?

Tôi có việc phải về công ti...

Đồ các bạn biết kẻ bắt cóc là ai...

Tổng Hạ Bình ! cậu tới phòng làm việc của tôi ngay.....

Thần Dạ,có chuyện gì mà cậu gọi tôi tới gấp vậy...

Tổng Hạ Bình, khôn hồn thì nói cho tôi biết chuyện này cậu gây ra phải không ?

chuyện gì cơ...tâm trí cậu không ổn định sao.?

cậu bày trò bắt cóc tôi và Nguyên Băng đúng không ?

sao, cậu bị bắt cóc, kẻ nào chán sống như vậy chứ.....?

Tổng hạ Bình, cậu còn muốn giả vờ tới bao giờ nữa chứ, hạ màn đi..

thật sự là oan ức tại sao cậu lại nghĩ xấu cho 1 người tốt như tôi chứ..

cậu còn muốn tôi đưa bằng chứng nữa sao ?

được rồi,không qua nổi mắt cậu...nói cho tôi biết, hai người đêm qua vui vẻ chứ...

Tổng Hạ Bình...vừa nói Nguyên thần Dạ vừa gầm lên tôi cho cậu 20s để biến khỏi mắt tôi,nếu không dừng trách tôi không nể tình cậu là bạn.....

Không cần chỉ cần 10s thôi, tạm biệt và hẹn gặp lại.

Hôm nay là sinh nhật của cô, Nguyên Thần Dạ không trở về ,cô quyết định đi ra biển cho khuây khỏa, bởi vì cô rất thích biển,thích cái cảm giác chạm chân lên cát, sóng biển xô vào chân...

chạm rãi đi trên bờ cát, thả hồn vào với biển...

Nguyên Băng...là cậu phải không ?.

giật mình bởi tiếng gọi của ai đó sau lưng,quay lưng lại thật là bất ngờ, người vừa lên tiếng gọi cô không ai khác chính là Hạ Thảo – cô bạn thân 1 thời của cô.

Hạ thảo ?

Nhìn quá bên cạnh Hạ Thảo, càng làm cô sốc hơn nữa, Chẳng phải là Nguyên Thần Dạ sao, anh ấy hôm nay bận đi cùng Hạ Thảo nên không về nhà...Cũng đúng thôi, danh nghĩa cô chỉ là tình nhân nhỏ lấy có gì đòi hỏi chứ...

Nguyên Băng không ngờ gặp cậu ở đây,bác Nguyên có nói cậu vào Sài thành nhưng mình không biết thông tin cậu ở đâu...đạo này cậu như thế nào ?

Vừa nói Hạ Thảo vừa ôm chầm lấy Nguyên Băng như những người bạn lâu ngày chưa gặp,thật tình cảm.

Hạ Thảo, mình vẫn ổn ! cậu tới đây du lịch sao?

...Vừa nói Nguyên Băng vừa liếc nhìn Nguyên Thần Dạ nhưng nhìn về mặt thờ ơ, như thể mọi chuyện chẳng liên quan tới mình của anh,cô lại thấy tự cười nhạo ình, cô là gì mà lại chờ mong 1 lời giải thích từ anh chứ.

Mình tới với anh Thần Dạ.

Nguyên băng, mình xin lỗi, không kịp chuẩn bị quà sinh nhật cho cậu, mình hứa sẽ bù cậu thật nhiều nhé.

Ánh mắt Nguyên Thần Dạ có chút cau mày, hóa ra hôm nay là sinh nhật của cô ta sao.

Anh Thần Dạ, anh còn nhớ Nguyên Băng chứ...

Nguyên Thần Dạ chỉ nhếch mép khẽ gật đầu.:

Nguyên tiểu thư...

Nguyên tổng, chào anh,lâu rồi không gặp (chị đang mĩa mai anh lâu rồi không tới ak. NB : chị hiền lắm phải không em..tg : dạ ..run run ...Nb: này rơi dép kìa, đừng chạy)

Không sao, còn nhiều sinh nhật mà thêm 1 tuổi là già thêm thôi...nhưng không có quà của cậu mình ăn không ngon ngủ không yên đâu...

cậu vẫn thế...hihi...yên tâm

Anh Thần Dạ, chúng ta và Nguyên băng lâu rồi mới gặp được, chúng ta vào quán nước nói chuyện nhé..
cứ theo ý em đi...

“ phải xa nhau thì mới biết...”

Mình có điện thoại, đợi xíu nhé.

A lô,anh Hoàng có chuyện gì không ?...em đang ở biển...bây giờ ư ? vậy được hẹn anh ở đó..tạm biệt.

Xin lỗi, mình phải đi,đây là số điện thoại của mình,rảnh thì cứ alo nhé.

Nguyên Tổng, rất vui được gặp anh,tạm biệt.

chuyện này là như thế nào,nhìn xem...Nguyên Thần Dạ ném những bức ảnh có hình của Nguyên băng đang được 1 người con trai ôm rất tình cảm...

anh.. chuyện này không như anh nghĩ đâu...? Nguyên Băng ra sức giải thích bao nhiêu thì kẻ độc đoán kia lại nghĩ cô bao che bấy nhiêu...

vậy những thứ này là gì, là giả sao...

không.. không phải giả nhưng mà...

dừng nói nữa tôi không muốn nghe, quá đủ rồi..

Nguyên thần Dạ bỏ đi khỏi cửa phòng nhưng Nguyên băng níu tay hấn lại. :

Anh nghe em giải thích đã...mọi chuyện không như anh nghĩ đâu..

Thôi đủ rồi, tôi chỉ tin những gì tôi thấy...

Nói rồi gỡ tay Nguyên băng ra khỏi người mình, nNguyên Thần dạ bỏ ra ngoài, hấn ta tới 1 quán bar nổi tiếng, uống rượu...

Say khướt mới trở...

Anh...anh say quá rồi...

Say ư! Tôi hỏi cô, ngoài tôi ra cô còn làm người tình của bao nhiêu kẻ, lên giường cùng bao nhiêu gã đàn ông khác ngoài tôi...

bốp anh không có quyền xúc phạm em như thế...

xúc phạm..haha...tôi còn có thể làm nhiều chuyện hơn thế kia. Nói rồi hấn đẩy ngã Nguyên Băng xuống giường...

anh làm gì vậy...

làm chuyện nên làm, chẳng lẽ tôi mua cô về chỉ để ngắm thôi sao..

nghe câu nói như muối xát vào vết thương của Nguyên Băng..cô im lặng cắn răng chịu đựng...làm Nguyên Thần Dạ lại càng bức tức hành hạ cô hơn.

Đêm đó không nói chắc mọi người cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra..Đúng cô Bị Nguyên Thần Dạ cưỡng bức...

ngồi trên chiếc ghế,cạnh giường, cô nhìn hấn, lại nhìn bầu trời còn chưa sáng...thần thờ mông lung...cô không biết chuyện này rồi sẽ như thế nào nữa...

anh tỉnh rồi sao..Nghe tiếng cửa quây Nguyên Băng Ngoảnh lại hỏi han...

đêm qua đã xảy ra chuyện gì ?

không có chuyện gì cả, chỉ là anh say rượu quá mà thôi...

Nguyên Thần Dạ cũng không hỏi gì,đứng dậy bước thẳng vào nhà tắm...

Tôi nghĩ Hạ Bình sẽ thích hợp với cô hơn, cô chuẩn bị đi, chiều nay cậu ấy sẽ tới đón cô.

Có lẽ cuộc sống của cô có mắc nợ với từ “bán” thì phải, như một thứ đồ vật không cần dùng nữa đem bán như một thứ đồ dùng “đại hạ giá”.

Nguyên Băng tự chua xót cho bản thân mình, nhưng dù sao cũng không lâu nữa cô cũng sẽ rời xa thế giới này, bỏ lại sau lưng mọi thứ...

Ngồi trên xe Tống Hạ Bình, ánh mắt nó mông lung nhìn vào khoảng không gian đêm không xác định, đầu óc trống rỗng, không biết xe dừng lại lúc nào...

Chỉ đến khi cảm nhận được được hơi thở của Tống Hạ Bình phả lên mặt thì cô mới hoàn hồn.

Em mãi suy nghĩ gì thế, chúng ta tới nhà rồi ! nói rồi hấn đặt một nụ hôn phớt nhẹ lên má Nguyên Băng...-đừng thần thờ nữa xuống xe vào nhà đi...

Nhà...ư ! Nguyên Băng buột miệng nói...mà không suy nghĩ, dường như cảm giác nhà đối với cô có cái gì đó mông lung và xa vời..

Đúng !..từ đây nơi này chính là nhà em...

trước mắt nó là một ngôi biệt thự nhỏ, với thảm cỏ xanh, nhìn ấm áp và có sức sống hơn nhiều so với biệt thự của Trần Thiên Minh, trước nhà hồ nước nhỏ có cá bơi trong đó, trong vườn có một bộ bàn ghế màu trắng, và phía xa có một chiếc xích đu nhỏ màu xanh...nó giống căn nhà trong mơ...

Trong khi cô đến đây thì Nguyên Thần Dạ lại đi quán bar tụ tập ăn chơi với đám bạn bè và gái nhảy trong vũ trường...Đến khi ngất ngây trong men say thì hấn mới lái xe về nhà, mấy lần suýt gây tai nạn...Đến cửa nhà hấn làm ầm lên, mãi lúc sau hấn mới được gia nhân cưỡng chế và giúp đỡ đưa lên phòng...

Nguyên Băng ! Nguyên Băng !

Tiếng gọi của hấn làm cả ngôi biệt thự nhốn nháo, bởi ai cũng biết chuyện Nguyên Băng bị hấn đem bán cho Tống thiếu gia, cậu bạn thân thiết của thiếu gia...

thím Trương chạy vào phòng hấn...

Nguyên Băng đâu, tôi gọi Nguyên Băng đâu gọi bà...

Thiếu gia, Nguyên Băng...Thím Trương ấp úng không biết có nên nhắc với hấn hay không, bởi thường ngày Nguyên Băng bị thiếu gia này hành hạ thê thảm...

Cô ta đâu ? giọng hấn rít lên, làm thím Trương lạnh cả người lại thấy thương Nguyên Băng hơn...

thiếu gia, Nguyên Băng - cậu chẳng phải đã “bán” cô ấy cho Tống thiếu gia rồi sao, lúc chiều cô ấy đã đi rồi...

Lúc này Nguyên Thần Dạ mới ngó người ra, đúng là hấn đã quên mất chuyện đó...

Bà ra ngoài đi...hấn quát Thím Trương ra ngoài rồi ngồi sụp xuống sàn nhà, chệnh choáng trong men say...và bắt đầu đập phá mọi thứ trong phòng (không thích thì vứt đi, chỉ chỗ cho ta ngủ, đập phá tiếc lắm)...

Sau khi phá tan phòng mình hấn lững thững đi sang phòng Nguyên Băng, bây giờ thì hấn mới nhớ là đã bán Nguyên Băng 1 tuần cho thằng bạn thân Tống Hạ Bình...

Nguyên Thần Dạ hấn tự cười một mình : “cô chẳng khác nào loại gái tôi đã từng gặp, ngủ với bất cứ kẻ nào mà tôi muốn”.(tg thấy uất ức thay cho Nguyên Băng).

Và cơn điên của hắn lại được dịp bắt đầu, hắn lại tiếp tục phá phòng của Nguyên Băng (tội nghiệp nhân vật nữ chính của ta)...

Những thứ trong tầm mắt hắn đều bị phá tan..không trừ bất cứ thứ gì...mọi thứ trong ngăn kéo đều bị lục tung ra hết, những tấm ảnh của Nguyên Băng đều bị hắn xé tan nát, tất cả giấy tờ cũng thế, ngay cả tờ khám bệnh của Nguyên Băng hắn cũng xé đi(may mà hắn không đọc).

Đến khi mệt hắn mới ngồi sụp xuống nhà, nhìn thành quả mà hắn tạo nên, là một căn phòng rác, 1h trước nó còn đẹp để biết bao, thế mà giờ đây...

Đột nhiên chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào (ta xui chứ còn ai nữa hahaha) hắn lại thấy 1 nửa tờ giấy khám bệnh của Nguyên Băng “cần phẫu thuật, tỉ lệ thành công thấp”.

Nguyên Thần Dạ vừa tò mò không hiểu cái gì cần phẫu thuật và ai phẫu thuật, hắn lại lục tung khắp phòng lên tìm mảnh còn lại, cuối cùng hắn cũng tìm thấy...

Giấy khám chữa bệnh

Bệnh nhân: Nguyên Băng tuổi 20.

Địa chỉ :xxx

chẩn đoán : xuất huyết dạ dày

Kết luận sau khi chụp phim, kiểm tra : ung thư dạ dày, hậu giai đoạn 2.

Biện pháp: cần phẫu thuật sớm nhất để bảo toàn tính mạng...

Khả năng : thành công chưa xác định

Bác sĩ :

XXX

Hoá ra cô sắp chết à! Cô tưởng chết dễ dàng thế sao, tôi mua cô từ cha cô mà để cho cô chết dễ dàng thế sao...tôi mua cô thì sống hay chết không phải là việc của cô mà là do tôi quyết định..

Nguyên Thần Dạ rút điện thoại ra và gọi :

Alo ! Bác sĩ Lưu...nếu ung thư hậu giai đoạn 2 thì phẫu thuật khả năng thành công là bao nhiêu...

Tình hình cụ thể tôi không rõ ông cứ chẩn đoán xem...

chỉ khoảng 20 đến 35% thôi sao.

được rồi tôi biết rồi...

hắn cúp máy cái rụp..không để bên kia nói hết câu...

Nguyên Thần Dạ vợ vội đồng giấy tờ khám bệnh của Nguyên Băng chạy xuống nhà lái xe đi (đoán biết ngay đi đâu) ngay trong đêm...

Trong khi đó, tại nhà Tổng Hạ Bình, khi Nguyên Băng đang ngủ thì cảm nhận được hình như có ai đang chạm vào người cô, cô bừng tỉnh khỏi cơn buồn ngủ, thì nhận thấy khuôn mặt đẹp trai của Tổng Hạ Bình đang phóng to ngay trước mắt mình, cô có thể nhận thấy được hơi thở dồn dập của hắn đang phả lên người mình...

Anh định làm gì ? Nguyên Băng hoảng hốt hỏi .

Anh sẽ làm gì nên làm...hắn ta trả lời với vẻ mặt thích thú...

Là sao ! Nguyên Băng vẫn không hiểu chuyện gì ...Anh định “ăn” tôi...

1 nam – 1 nữ ở cùng 1 phòng thì có thể làm gì khác nữa sao hay là, uống nước đàm đạo chính trị sao, anh không nghĩ thế....

Anh...không được làm thế....

Tại sao không nhỉ? Dù sao bây giờ em cũng là người của anh không phải người của Nguyễn Thần Dạ thì em lo gì hấn sẽ làm gì em chứ...

Tổng Hạ Bình anh đừng làm vậy...

Anh không làm vậy, anh làm chuyện trong sáng thôi....

Với kĩ năng của anh thì em khỏi lo...Tổng Hạ Bình nói một cách tự tin.

Nếu em không tự làm được anh sẽ giúp em, như cởi quần áo chẳng hạn...

Nói là làm tay hấn từ từ di chuyển từ mặt xuống cổ, lần tới hắng khuy áo...

Thả tôi ra ! Nguyễn Băng hét lên vì sợ...

Bình tĩnh nào, anh chưa làm gì mà em đã có hứng như vậy sao...không cần vội...

Phụ nữ lên giường với anh có thiếu gì loại người đâu.Biết đâu sau chuyện này em sẽ được người ta biết đến không phải là Nguyễn Băng mà là Tổng Phu nhân.

Tôi không cần...anh không được “ăn ”tôi...

Em càng hét lên càng làm anh hứng thú thôi..

Anh...câu nói chưa thoát ra khỏi miệng thì đã bị hấn dùng môi của mình bịt chặt lại, thừa lúc Nguyễn Băng nuốt câu nói vào bụng, hấn nhanh chóng đưa đầu lưỡi của mình vào sâu hơn trong miệng của Nguyễn Băng, tay Nguyễn Băng không thể nào cử động nổi vì đã bị 2 cánh tay cứng rắn như khối thép của hấn giữ chặt lại...

Đến khi nhận thấy Nguyễn Băng không thể thở được hấn mới dừng lại.

tốt nhất em không nên quyến rũ anh nếu không anh sẽ không làm chủ được mình đâu.

Và hấn bắt đầu cố gắng chiếm tiện nghi của Nguyễn Băng, Nguyễn Băng càng phản kháng thì càng làm Tổng Hạ Bình hứng thú hơn.

Bàn tay hấn nhẹ nhàng di chuyển khắp người Nguyễn Băng mặc cho sự phản kháng vô ích của cô.Nụ hôn của hấn cố gắng kích thích bản thân Nguyễn Băng...

Anh không tin em có thể chịu nổi...

Làm ơn thả tôi ra...thả tôi ra...tôi xin anh đừng làm thế...

Dừng trước cổng nhà Tổng Hạ Bình, vì hấn thường xuyên tới đây, nên không cần phải báo với Tổng Hạ Bình, đám gia nhân vẫn mở cửa cho hấn vào...hấn chạy như điên lên phòng của thằng bạn thân Tổng Hạ Bình, cửa phòng không khóa, hấn xông vào, và trước mắt hấn là gì đây ?

1 nam 1 nữ đang trên giường, 1 kẻ la hét, cầu xin...một kẻ vui đùa vô cùng thoả thích...

Nguyễn Băng nhìn thấy hấn van lơn một cách vô ích

Nguyễn Thần Dạ , làm ơn...

Nhưng hấn vẫn đứng đó, không nói gì, bất động...

Tổng Hạ Bình ngừng việc vui chơi lại, ôm lấy thân hình Nguyễn Băng trong tình trạng quần áo xộc xệch, cười nói :

Nguyễn Thần Dạ từ bao giờ câu lại hứng thú với việc vui chơi của mình thế.

Hấn vẫn đứng im ở đó như đang suy nghĩ một vấn đề gì mà không để ý tới câu nói của Tổng Hạ Bình.

Trong khi Nguyễn Băng sống chết muốn thoát ra khỏi vòng tay của Tổng Hạ Bình thì nụ hôn của hấn trượt dài từ trên má xuống môi cô, một cách điềm nhiên như không trông thấy sự hiện diện của Nguyễn Thần Dạ .

Anh đã nói rồi em đừng quấy rầy anh cơ mà...hắn vừa nói vừa cười thích thú, nhìn vẻ mặt Nguyên Băng từ đỏ sang tím tái rồi lại trắng bệch...

Làm ơn thả tôi ra...Nguyên Băng nài nỉ hắn trong vô ích, bởi sự chống cự yếu ớt, bởi sự chống cự đó đối với hắn như một giọt nước thêm vào trong một chiếc hồ vậy...

Thôi được rồi, tạm tha cho em bây giờ, nhưng cấm có chạy đi đâu...

Nguyên Băng gật đầu lia lịa,.Khi vòng tay của Tống Hạ Bình được nới lỏng ra thì ngay tức khắc, Nguyên Băng đứng phắt dậy, nhằm hướng ra cửa mà chạy...

Đứng lạicuối cùng pho tượng sống của chúng ta cũng chứng tỏ mình chưa chết..

Như bị điện giật Nguyên Băng ngay lập tức đứng lại...

Đây là cái gì ...ánh mắt của Nguyên Thần Dạ nhìn Nguyên Băng như muốn ăn tươi nuốt sống vậy...

Cái gì cái gì ? Nguyên Băng vẫn lơ mơ chưa hiểu chuyện gì được hán nhắc tới...

Nguyên Thần Dạ ném tập giấy khám chữa bệnh vào mặt của Nguyên Băng (tội nghiệp không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả)

Nguyên Băng nhặt mảnh giấy lên, trong một vài giây thất thần tái mặt, rồi trở lại bình thần :

Giấy tờ của tôi, sao anh dám....

Của cô, nó ở trong nhà tôi thì tất cả mọi thứ đều là của tôi...chuyện này là thế nào...Nói...hắn vừa nói bằng giọng điệu coi thường vừa như hét lên.

Nguyên Thần Dạ ! Cậu đừng hét lên với vợ tương lai của mình như thế chứ,..có chuyện gì vậy.

Giấy khám chữa bệnh

hắn đọc to từng chữ một, hơi bất ngờ nhưng vẫn tiếp tục đọc nốt một cách nóng lòng

Bệnh nhân: Nguyên Băng tuổi 20.

Địa chỉ :xxx

chẩn đoán : xuất huyết dạ dày...

Kết luận sau khi chụp phim, kiểm tra : ung thư dạ dày, hậu giai đoạn 2.

Biện pháp: cần phẫu thuật sớm nhất để bảo toàn tính mạng...

Khả năng : thành công chưa xác định

Bác sĩ :

XXX

Nguyên Băng. Chuyện này là sao, em bị bệnh...đi, chúng ta tới bệnh viện kiểm tra xem...nói rồi hắn nắm tay định kéo Nguyên Băng đi nhưng bị Nguyên Thần Dạ cản lại.

Tống Hạ Bình..Cậu có nhất thiết phải làm như thế không, cái gì mà vợ tương lai, mình không lo thì cậu lo gì cơ chứ.....

Thần Dạ mình quên nói cho cậu, lúc này mình quyết định lấy vợ...

Tống Hạ Bình, cậu quyết định lấy vợ, không biết cô gái nào xui xẻo vậy, đây có lẽ là tin chán động toàn nước Việt Nam..

Thần Dạ cậu đừng nói giọng mỉa mai thế chứ, mình muốn lấy Nguyên Băng, cậu dù sao cũng không thích cô ấy, vậy xem như để cô ấy lấy mình cho xui xẻo đi...

Cô ta...- Nguyên Thần Dạ chỉ vào người Nguyên Băng ...- thì không được...

Tại sao ...Nguyên Thần Dạ mình biết cậu mua cô ta, vậy mình sẽ mua lại từ cậu, chúng ta là bạn bè nhưng cũng phải sòng phẳng chứ.....

Nguyên Băng chỉ cảm thấy tự chua xót ỉn, lúc nào cô cũng chỉ là món hàng cho bọn họ đem ra mua bán, thật đau đớn và nhục nhã thay ôi thiên kim tiểu thư nhà họ Nguyên, nhưng giờ cô đau còn là tiểu thư gì nữa chứ, ngoài cái danh trên trên giấy tờ, còn thực tế, theo điều kiện của Nguyên Thần Dạ , gia đình cô đã từ cô rồi.

Vừa tủi thân, những giọt nước mắt cứ lăn dài trên má của Nguyên Băng, không biết kiếp trước cô ăn ở thất đức hay sao mà kiếp này, lại phải chịu nhục nhã như thế...

Bao lần tự vẫn không thành, cùng với lời cảnh cáo của Nguyên Thần Dạ “nếu cô chết, thì gia đình cô cũng sẽ đi theo cô cho có bạn, đỡ cô đơn”

Và lúc này ý nghĩ muốn chết lại hiện trong đầu Nguyên Băng , chết vì tự tử hay chết vì bệnh, cái nào mà chẳng là chết, chẳng qua chỉ là tới sớm hay muộn mà thôi...

Tôi là “hàng hạ giá”, có cần treo biển bày bán không ? Cậu nói chua xót vừa thoát ra từ miệng của Nguyên Băng làm, 2 kẻ kia ngừng nói...

Chết thế nào mà chẳng là chết, sớm hay muộn mà thôi, chế đi có thể là một giải pháp tốt nhất vào lúc này “Bốp” 1 cái tát tìm chỗ hạ cánh trên khuôn mặt Nguyên Băng. dấu vết 5 ngón tay còn in hằn trên má.

hắn dùng bàn tay cứng rắn của mình bốp chặt cằm Nguyên Băng

Cô nên nhớ rằng, sống hay chết không phải do cô có quyền quyết định mà là do tôi...

Tôi còn là con người nữa sao, sống hay chết tự mình còn không thể quyết định mà phải phụ thuộc vào người khác...

Nguyên Băng ! Tống Hạ Bình nhìn nó với vẻ mặt thương xót

Tôi nói không đúng sao....các người khác nào mang tôi đi bán đấu giá của hàng giảm giá cơ chứ.Nguyên Băng tự cười như xỉ vả vào mặt mình...gia đình thì “bán ”tôi cho 1 kẻ xa lạ để cứu công ty của mình, còn giờ anh bán tôi vì chán không muốn thấy tôi....chẳng phải quá nực cười sao..

Im ngay ! đây không có chỗ cho cô nói...Nguyên Thần Dạ rút lên từng chữ qua kẽ răng..

Nguyên Băng! Sau khi là vợ anh sẽ không kẻ nào dám bắt nạt hay coi thường em nữa...

Tống Hạ Bình ! Cậu sai rồi, mình chưa bao giờ đồng ý bán cô ta cho cậu cả, và mình cũng không có ý định đó.Cậu thấy những gì của mình mình đã cho ai bao giờ chưa, cùng lắm chỉ ượn mà thôi, và đến lúc mình cần lấy lại thì mình sẽ lấy...

nếu cần một người hầu 1 osin mình có thể mua về cho cậu hàng chục người, phụ nữ thì có bao nhiêu kẻ đã quỳ gối dưới chân cậu rồi còn gì, cần gì Nguyên Băng, nếu chỉ cần hành hạ cô ấy để cậu thỏa mãn vì bỏ tiền ra thì mình sẽ bỏ tiền thay Nguyên Băng là được chứ gì...

Cậu biết mình không thiếu tiền mà...

Nguyên Thần Dạ là bạn cậu bao nhiêu năm nhưng lần này mình thật sự không thể hiểu nổi cậu nữa...

Hạ Bình, chúng ta đừng nên vì người như cô ta mà mất đi tình bạn tốt đẹp vốn có bao lâu nay...

Được vậy cậu hãy nhường Nguyên Băng ỉn, sẽ và cô ấy sẽ thành vợ của mình...

Tất cả mọi người đàn bà thì đều được nhưng riêng cô ta thì không...

Nguyên Thần Dạ cậu càng làm mình khó hiểu, ruốt cuộc cậu còn đang giấu mình chuyện gì, trừ khi cậu có tình cảm với Nguyên Băng còn nếu không mình không thể tìm ra một lí do nào mà cậu lại ngăn cản chuyện của mình....

Hạ Bình ! Cậu còn không hiểu mình sao, muốn có một người đàn bà thì bao lâu cơ chứ, 1 đêm mà thôi, và đêm đó thì chẳng để lại cảm xúc gì trong mình cả...

Anhanh....Nguyên Băng ấp úng không nói nên lời...

Sao ! cô không nói với Hạ Bình rằng cô đã qua đêm với tôi sao Nguyên Thần Dạ .. vừa nói vừa dùng tay bóp mạnh vào cằm của Nguyên Băng bắt cô phải ngẩng mắt lên nhìn thẳng vào hắn..

A a achỉ có tiếng kêu của Nguyên Băng ...

Nguyên Thần Dạ cậu làm cô ấy đau rồi đó...

Hạ Bình, không ngờ cậu bị cô ta dụ dỗ nhanh như vậy...

Cuối cùng Nguyên Thần Dạ cũng bỏ tay ra khỏi cằm Nguyên Băng ...

Cơn đau ở bụng bắt đầu giằng xé làm ặt Nguyên Băng tái nhợt, một dòng nước ấm chạy trên mũi của cô..Đưa tay quệt nhẹ, Nguyên Băng nhận ra đó là máu, cô lại bị chảy máu mũi, thời gian gần đây, hiện tượng này xảy ra liên tục..

Nguyên Băng ! em làm sao thế, Hạ Bình hoảng hốt khi thấy Nguyên Băng bị chảy máu mũi

Tôi không sao...

Hạ Bình Chuyện vay mượn này coi như kết thúc ở đây... nói rồi Nguyên Thần Dạ lôi xềnh xệch Nguyên Băng nhằm hướng của mà đi...mặc kệ tình hình hiện giờ của cô....

chỉ còn 1 mình Tống Hạ Bình ở lại, anh cười chua xót, Thần Dạ chúng ta là anh em tốt tôi còn không hiểu cậu sao, chỉ có cậu không hiểu mình thôi,1 người con gái không đơn giản như vậy đâu.....

trở lại với Nguyên Thần Dạ sau khi lôi cô ra khỏi nhà Hạ Bình như con thú điên khát máu,Thần Dạ đẩy cô vào ô tô và đóng sập cửa lại không thèm nói thêm 1 lời nào, rồi phóng xe vút đi, không liếc mắt xem tình hình của cô liệu có ổn hay không...

Nguyên Băng sợ hãi len lén liếc nhìn hắn, hàn khí tỏa ra từ người hắn thật đáng sợ...cô vừa lấy tay giữ lấy mũi cầm máu vừa cúi gầm mặt xuống...trông thật đáng thương..

Nguyên Thần Dạ liếc nhìn khuôn mặt Nguyên Băng trong 1s nhìn thấy cô ủ rũ như con cún con bị tội ngồi im chờ trách phạt vậy...vừa muốn mắng 1 trận cho hạ hỏa hết cơn nộ khí trong lòng nhưng vừa thấy buồn cười, khóe môi không tự chủ nhếch lên thành đường cong hoàn hảo...

Cùng lúc đó không hiểu ma xui quỷ khiến gì mà Nguyên Băng đưa mắt lên nhìn hắn, bắt gặp nụ cười quỷ dị (cười đẹp thế mà bảo quỷ dị nha >- Ném cho cô 1 chiếc khăn tay, không chừa lại chút mắt mũi nào cho cô :

Lau nước miếng trên khóe miệng của cô đi, không cần nhìn như thế đâu, tôi tự biết mị lực của tôi như thế nào...tiện thể cầm máu lại, tôi không muốn máu của cô làm bẩn ô tô của tôi dù chỉ là 1 giọt...

Nghe câu nói của hắn làm cô không biết giấu mặt vào đâu,càng cúi gầm mặt xuống không dám ngẩng đầu lên...,đưa tay cầm chiếc khăn từ tay hắn vô tình chạm vào tay hắn,như 1 luồng điện cô vội rút tay lại...

Nhìn hành động phản ứng của cô, Nguyên Thần Dạ cau mày,có cần phản ứng mạnh như vậy không...nhìn lại bàn tay mình thấy có vết máu của cô lan sang tay mình...

Kít.....Nguyên Thần Dạ bẻ gấp tay lái mạnh mẽ quay đầu xe lại...

Do quán tính nên Nguyên Băng giật người về phía trước đau điếng, kêu lên :

Anh không cần trả thù tôi như vậy chứ,đau chết mất...

Anh không thèm để ý tới phản ứng gay gắt của cô,nhấn ga phóng nhanh trên đường, không thèm liếc mắt nhìn thêm lần nào...không xem cô vào trong mắt.

Đi vào bệnh viện....

Không cần,em không sao, chỉ cần nghỉ ngơi là được...Nguyên Băng 1 hai không chịu vào...

Cô có quyền từ chối sao...nên nhớ quyền quyết định là ở tôi...Nguyên Thần Dạ độc đoán nói...

Nguyên băng không nói gì thêm mà leo đéo theo chân Nguyên thần Dạ như 1 chú cún con biết nghe lời chủ...

Tình hình như thế nào...?

Nguyên tống, cô ấy cần được nhập viện để điều trị, có thể phẫu thuật nhưng cũng có thể điều trị bằng hóa trị liệu...tuy nhiên...

Tuy nhiên sao...

cả 2 trường hợp khả năng thành công không cao, chỉ khoảng 25 %, mong 2 người nên suy nghĩ kĩ...

em không muốn mạo hiểm làm phẫu thuật, em không muốn chữa bệnh như thế...

im lặng 1 chút đi...

nhưng em là bệnh nhân cơ mà...?

Em không có quyền phát ngôn (úi, có người gọi em kìa....TD : sao có ý kiến ak. TG : em đâu có...)

Làm hồ sơ nhập viện cho cô ấy, kết hợp cả 2 cách cho tôi, mời bác sĩ giỏi nhất về đây, tiền không thành vấn đề (mình thích nhất câu này)...

nếu chữa không được, thì đóng cửa bệnh viện đi..

vâng tôi sẽ cố gắng...

anh thật độc đoán, Nguyên Thần Dạ....?em không muốn chữa, em sẽ không hợp tác...

Nguyên Băng, nghe cho rõ đây. Em là do tôi mua về từ tay ba em để cứu công ti gia đình em, tôi có thể cho nó sống thì cũng có thể đim nó xuống nên em hãy nhớ “Nếu em chết, tôi sẽ phá nát gia đình em”...

Anh....anh thật là...

Em cứ chuẩn bị chu đáo ngày mai nhập viện là được, yên tâm, mọi chi phí tôi sẽ lo, sẽ giảm giá 50% cho em nên em cứ từ từ mà nghĩ cách trả nợ cho tôi...

Nguyên Thần Dạ...anh không phải là người nữa...quá .đáng..

Ngày hôm nay cô làm phẫu thuật, cô rất run, nếu như ca phẫu thuật không thành công thì cô mãi mãi sẽ không tỉnh lại, sẽ là người thực vật suốt đời...

trước khi vào phòng phẫu thuật Nguyên Thần Dạ còn nhắc nhở cô 1 câu, em nên nhớ “Nếu em chết, tôi sẽ phá nát gia đình em”...

thật là lo lắng...

3h...5h...8h...10h...10 đồng hồ trôi qua trong sự im lặng chết chóc...Kịch cuối cùng thì cánh cửa phòng mổ cũng mở ra..thư kí Trần vội chạy tới : bác sĩ, ca phẫu thuật như thế nào...

Tình hình tạm thời đã qua cơn nguy kịch, nhưng còn phải chờ kết quả của bệnh nhân như thế nào đã...

3ngày...5 ngày..1 tuần trôi qua...Nguyên băng vẫn chưa tỉnh...

tại sao tới bây giờ cô ấy vẫn chưa tỉnh....

thể trạng cô ấy vốn yếu, lại thêm lo lắng, suy nhược cơ thể...không sao cô ấy sẽ tỉnh sớm thôi...

cuối cùng thì Nguyên băng cũng tỉnh cô mở mắt ra đón nhận ánh nắng đầu tiên của căn phòng, cả phòng vắng lặng...

cuối cùng con cũng tỉnh. Làm thím lo lắng quá...

thím trương...thấy cô đưa mắt nhìn xung quanh như tìm kiếm 1 thứ gì đó, thím trương mỉm cười...nói :

Thiếu gia vừa về công ti..

Con không tìm anh ấy...

Còn giấu nữa sao, con không giấu nổi ta đâu...

Thím thật là...

về nhà thật là thoải mái nha, nhưng con vẫn phải nghỉ ngơi hợp lý đó, con biết rồi mà thím, con đau phải trẻ con chứ...

nhưng cuingx không phải người lớn hoàn toàn...

dự án bị lộ ra ngoài sao?

Vâng ạ, theo nguồn tin từ bên trong thì có người đã bán thông tin cho đối thủ của chúng ta...

điều tra ra người đó là ai chưa...? Nguyê Thần Dạ nạt nộ

dạ người này...là ...là...

là ai nói mau...

là Nguyên Tiểu thư...tiếng thư kí trần lí nhí...

là Nguyên băng sao...?thật bất ngờ...chuẩn bị xe, chúng ta về nhà gấp..

Alo! Tài liệu ở trên bàn này sao...vâng tôi tìm thấy rồi, giá thầu sao...đợi tôi 1 lát...ak đây rồi, XxxxxxxxxxxX vâng, anh Thần dạ còn cần gì nữa không, được rồi chào anh thư kí Trần.

Cô hãy nói cho tôi biết có phải chính cô đã bán thông tin mật cho công ti TMT đúng không ?

Không có, em không biết thông tin tuyệt mật gì hết...

Không, vậy đây là gì, Nguyên Thần Dạ mở cuốn băng ghi hình cho cô xem, đúng là trong đó có hình ảnh của cô đi vào thư phòng và tìm hồ sơ gì đó, lúc đó cô còn nghe điện thoại nữa...

Có còn muốn chối nữa sao, thật không ngờ tôi lại nuôi ong tay áo...

Em không có làm chuyện đó...anh phải tin em...

đừng giải thích nữa, chứng cứ đoạn băng còn đây, cô còn muốn nói gì nữa...

thư kí bảo em vào tìm giùm anh...

tôi không quan tâm nhiều như thế (anh này điên thật rồi >- đây là ngân phiếu, cô có thể đi, tôi không muốn trong nhà có 1 kẻ làm gián điệp... thư kí trần đưa cô ấy ra ngoài, từ nay không được để cô ấy vào biệt thự nữa...

vâng thưa nguyên tổng..Nguyên tiểu thư, xin mời...

thư kí Trần...anh nói đi chứ...hôm đó...

Nguyên tiểu thư tôi xin lỗi, tôi không biết gì cả...

Có lẽ bây giờ Nguyên băng cực kì đau khổ, cô thật sự rất nhớ anh nha...

Chiếc xe taxi vừa dừng lại ngay trước một hộp đêm nổi tiếng của thành phố sài thành này.Nguyên Băng bước chân ra khỏi cánh cửa xe ô tô là một người khác, không còn là cô gái Nguyên Băng hiền lành nữa, với chiếc váy ngắn, áo khoác đen, đôi boot cao cổ cũng đen nốt và một cặp kính râm to bản màu nâu, nhìn cô không ai nhận ra cô gái này trước đây đã từng nhút nhát,mà là 1 tay chơi thứ thiệt...

bước vào quán bar với ánh mắt trầm trồ của mọi người, ngồi vào chiếc bàn quen thuộc nơi góc phòng, mặc kệ ánh mắt thèm thuồng của người khác đang nhìn chòng chọc vào cơ thể mình...

vẫn như cũ chứ.....tiếng của anh quản lí quán hỏi cô kéo cô khỏi suy nghĩ mông lung...

em chưa từng thay đổi khẩu vị,nếu có anh sẽ là người đầu tiên được biết.

em đề cao anh quá rồi,làm anh cảm động quá mà,...tiếng người quản lí trêu đùa cô vui vẻ, chắc anh là 1 trong số ít người thấy cô cười,1 nụ cười đẹp mà buồn...

anh làm việc đây, lát gặp em sau....

chỉ mới mấy li thôi, nhưng không hiểu tại sao tửu lượng của cô hôm nay lại kém đến thế, liêu xiêu ra khỏi quán bar, nhưng bước chân không nghe lời cô nữa, bỗng chốc phía trước tối sầm, 1 gã đàn ông nhanh chóng tiến tới và ôm cô vào lòng...

khi tỉnh dậy cô thấy mình trên giường quần áo mỗi nơi một cái, đêm qua chắc có lẽ xảy ra chuyện gì thì không cần suy nghĩ cũng biết nhưng căn phòng trống trơn, không có bóng ai khác ngoài tôi...vậy người đêm qua cùng tôi mấy hôm nay là ai...(muốn biết ư, chờ đi nha.)

“phải xa nhau, thì mới biết, cô đơn sẽ như thế nào...”

Alo ba, có chuyện gì vậy?

Con có thể về hà nội gấp được không, mẹ con bệnh nặng sợ không qua khỏi...

Búp....chiếc điện thoại trên tay cô rơi xuống...

Alo alo..Nguyên băng con có nghe rõ ta nói gì không...

Không kịp suy nghĩ gì thêm, cô chụp vội điện thoại và ví tiền nhanh chóng thay quần áo và ra sân bay ngay lập tức, loại ngay chuyện đêm qua cô đã cùng ai ra khỏi đầu...

Trong khi đó tại tập đoàn Nguyên Thị có 1 người đang耿耿 ngơ ngơ.

Này Nguyên Thần Dạ, hôm nay cậu ăn nhầm phải món gì sao, tâm hồn luôn treo ngược cành cây vậy...

mặc kệ Tống Hạ Bình có nói gì đi nữa cũng không thể lôi kéo Nguyên Thần Dạ hồn trí quay trở về trái đất mà nhập vào người được..

Nguyên Thần Dạ...Thần Dạ...Nguyên băng...Tống Hạ Bình hét to.

hả ?Nguyên thần Dạ cuối cùng cũng đáp xuống trái đất.

à ! Tống Hạ Bình cười vô cùng đắc ý, - hóa ra nguyên nhân của Nguyên Thần Dạ ngày hôm nay có tên là Nguyên băng,...thật không ngờ nha...

cậu nói vớ vẩn gì thế.? Nguyên Thần Dạ bị nói trúng tim đen thì quát lên cho đỡ xấu hổ.

tôi nói sai thì ngày mai mặt trời mọc đằng tây...hehehehe....

Alo.Nguyên tổng cô gái ngày hôm qua tới cùng ông vừa đi khỏi đây, có vẻ rất gấp, hình như cô ấy còn khóc...

Cô ấy đi lâu chưa ?

khoảng 20 phút thôi.

được cảm ơn....

Thư kí Vương, cho người tìm hiểu xem Nguyên băng đi đâu và báo cho tôi ngay trong thời gian ngắn nhất...

Còn nói không phải nữa lộ hết rồi...Tống Hạ Bình được thể lần lượt...tôi nói có sai bao giờ chứ...

mấy giờ sau :

Tại nhà họ Nguyên.

Ba tại sao lại thế này ?mẹ bệnh nặng sao lại không cho con biết...?

Bà ấy sợ con lo lắng nhất quyết không cho ta nói cho con biết...

mẹmẹ.....tại sao lại không đợi con về chứ, chỉ 1 chút nữa thôi mà....

Nhìn người nằm trên giường bất động khuôn mặt không còn hồng hào nữa, Nguyên Băng òa lên khóc nức nở.

mẹ tại sao lại để con mang tội bất hiếu như vậy...con không muốn bắt đền mẹ, mẹ mau tỉnh lại mắng con đi, con là đứa con gái hư hỏng,mẹ ơi....hu hu....

Nguyên Băng để mọi người an táng ẹ con đi, hãy để mẹ con yên lòng nghỉ ngơi đi.....

Ngày đưa tang, bên cạnh mộ mẹ của mình Nguyên băng không khóc, không rơi thêm giọt nước mắt nào...chỉ thầm thì :

mẹ con gái không ngoan, bất hiếu nhìn mẹ ra đi mà không làm được gì,yên tâm con sẽ sống thật tốt...

bên bờ sông, cô thả những tàn tro của mẹ mình xuống sông, mẹ đây là lần cuối cùng con khóc..mẹ hãy cho phép con nhé...

Anh Đình co lẽ sau này em sẽ ra nước ngoài sinh sống, ở đây có quá khứ đau buồn của em...

Đình Phong lặng lẽ ôm cô vào lòng,anh đã từng yêu cô, nhưng bây giờ với anh cô chỉ là 1 người em gái cần được nâng niu che chở...

2 người lặng lẽ ôm nhau trong ráng chiều mà để trái tim người phía sau kia đang rỉ máu (Thần Dạ em đồng cảm với anh TD : im ngay)

Nguyên Thần Dạ đứng nhìn người con gái mình mới nhận ra rằng mình yêu cô ấy biết nhường nào, đang đứng đó trong vòng tay của 1 người đàn ông khác...

Cô ấy là của anh ...tiếng nói đó không ngừng kêu lên trong tâm trí anh...đúng thế...nhưng cô ấy có yêu anh không, có cần anh như anh cần cô ấy không...không anh cần buông tay ra thôi...

Nguyên Thần Dạ quay lưng bỏ đi, nhưng chỉ trong 1s ngăn ngửi anh lại thay đổi chạy lại nơi cô đang đứng, kéo cô ra khỏi vòng tay của kẻ kia mà ôm cô vào lòng (úi, em iu anh quá).

Anh...Nguyên Băng thần thờ ngẩng đầu lên nhìn người đang ôm chặt mình trong lòng...mà hỏi...

Em đừng nói gì cả...được không...?

Nguyên Băng, hẳn ta là ai ?

Tôi là Nguyên Thần Dạ, người sẽ là chồng của Nguyên Băng, không biết anh là:

Nguyên Thần Dạ, anh,anh nói xằng bậy gì chứ....thả tôi ra..

Nguyên Thần Dạ không những không thả ra mà còn ôm chặt hơn nữa...

Tôi là Đình Phong, cũng được coi như anh trai của Nguyên băng...

Nguyên Băng...anh ta là người mà em nhắc tới...

Đúng thế...!Nguyên Băng ngập ngừng trong vòng tay của Nguyên Thần Dạ...

nếu anh không ngại có thể cho chúng tôi khoảng thời gian riêng được không ?

Chuyện này...nhận được cái gật đầu của Nguyên băng, Đình phong lặng lẽ rời đi, cho hai người khoảng không gian riêng...

Anh đi trước...

Nguyên Thần Dạ anh....vừa thấy Đình Phong bước đi Nguyên BĂNG nói ngay..

Nhưng lời nói chưa thoát ra hết khỏi miệng đã bị Nguyên Thần Dạ dùng miệng nuốt hết vào trong...

tưởng chừng như ngạt thở Thần Dạ mới lưu luyến không cam lòng buông ra...

Nguyên Băng thở như chưa bao giờ được thở vậy...

Anh xin lỗi chuyện tài liệu bị mất cắp thực ra anh biết không phải lỗi tại em nhưng...

Nguyên Thần Dạ anh...

Nguyên Băng anh yêu em...

Sốc tập 1...

lấy anh nhé

sốc tập 2...

anh muốn có thêm 2 đứa con chứ không phải 1.

sốc tập 3 => xui nha...

anh, sao anh biết em...?Nguyên băng áp úng

sao anh biết em có thai chứ gì...? chuyện gì anh cũng biết, tối mấy hôm trước em đã nói...

mấy hôm trước, người đó là anh...

em mong là người khác sao...Nguyên thần Dạ hờn giễu nói...

không phải...em...

anh không cần biết em có thể lựa chọn 1 là đồng ý, hai là anh hôn em tới khi em nhất trí, 3 là anh sẽ ném em xuống biển, đợi em gặt đầu thì anh sẽ ném phao.

Nhưng em biết bơi nha...hahaha....

Yên tâm anh có cách, nói chung cách nào em cũng phải đồng ý...

Anh thật bá đạo mà..

Cám ơn đã khen, anh bá đạo từ nhỏ, gặp em càng bá đạo hơn...

Nguyên Thần Dạ ! em yêu anh! Không chờ đợi hấn hồi phục tinh thần 1 nụ hôn đã đặt lên môi của Thần Dạ...không bỏ lỡ cơ hội Nguyên Thần Dạ nhanh chóng nhập cuộc vào nụ hôn.

mẹ con sẽ chăm sóc Nguyên băng thật tốt...

em tin mẹ sẽ ủng hộ chúng ta !

Ngày hôm sau, Nguyên Thần Dạ hộ tống Nguyên Băng vào Sài Gòn không có quyền phản kháng, để chuẩn bị cho lễ cưới.

mọi thứ được Nguyên Thần Dạ lo từ A > Z cô không được động tay vào vì lí do, lo cho con của chúng ta... cuối cùng thì ngày vào hôn lễ cũng tới...

chiếc xe dâu chở Nguyên Băng chậm rãi chạy trên đường cao tốc, trong lòng cô có cảm giác thật hồi hộp như bao cô dâu khác, hi vọng, chờ mong và lo lắng...

cô chờ giây phút được bước vào nhà thờ để nói câu : “con đồng ý” với mục sư buổi lễ...

đặt nhẹ tay lên bụng cô thì thầm : con ngoan chúng ta sắp tới gặp ba rồi nha, con ngoan đừng quậy phá mẹ nữa nha.

Giọt máu vừa tròn 1 tháng trong bụng của Nguyên băng như tiếp thêm sức mạnh cho cô...

tại nhà thờ :

tại sao lại lâu như thế nhỉ...Nguyên Thần Dạ sốt ruột nhìn đồng hồ.

thư kí Vương nhìn anh thâm cười :

Nguyên Tổng cứ 2 phút anh lại xem đồng hồ 1 lần như thế thì sao lại không thấy lâu được chứ...?

thật vậy sao, tôi thấy thời trôi quá chậm, lo lắng có chuyện gì hay không ?

Nguyên tổng, đừng lo, sắp tới rồi, anh đừng sốt ruột tôi sẽ đi xem như thế nào ? rồi thông báo cho anh...

vừa quay lưng đi, không che dấu nụ cười còn vương trên mặt chưa kịp tắt, thư kí Vương lắc đầu thay cho tâm lí của chú rể.

xe của thư kí vương vừa tới chân dốc thì vừa hay thấy xe cô dâu cũng chạy từ trên kia xuống...

anh nhìn xem, cô dâu cũng sốt ruột không kém, xe còn tăng tốc đi nhanh dù đang xuống dốc kia...

tài Xế cũng gật đầu phụ họa nhưng anh lại thắc mắc hình như có gì đó không đúng,nhưng rồi lại tự ình quá đa nghi...

chúng ta quay xe lại chứ,?thư kí Vương.

Khoan đợi xe cô dâu đi trước đi.

Chiếc xe lao càng ngày càng nhanh hơn...

Tài xe,không kịp hay sao, không cần phải lái xe nhanh như vậy...Nguyên Bằng thấy tốc độ lái xe hình như quá nhanh,đành lên tiếng hỏi.

Tôi sợ không kịp,Nguyên tổng chắc sẽ lo lắng....1 nụ cười an ủi của tài xế cho cô dâu an tâm.

À ! thế sao.cám ơn anh.

chiếc xe lao nhanh quá phải không thư kí Vương tôi thấy có gì đó không được bình thường...Người tài xế hỏi lại...có chuyện gì sao?

Nghe tài xế nói thư Kí Vương mới chú ý tới tốc độ của chiếc xe chở cô dâu..

Tôi cũng thấy thế...!tốc độ xuống dốc hình như cũng hơi nhanh...

Vút vút,tiếng gió xé khi chiếc dâu vượt qua, nhanh lên xe đuổi theo ngay,nếu xảy ra chuyện gì Nguyên Tổng sẽ không tha cho chúng ta...

Xe làm sao vậy?

chắc có lẽ hệ thống phanh có vấn đề không sao ?

Nguyên Bằng hơi lo lắng : chắc lẽ không sao đâu...

Không có vấn đề gì đâu chỉ là sự cố nhỏ thôi, tôi sẽ xử lí tốt.

Tôi tin anh...

Con à! sẽ không sao đâu.?

“Rầm”

3. Chương 3

Thư kí Vương, mắt tôi nhìn nhầm phải không ? Nguyên phu nhân...

Tôi cũng mong mắt mình có vấn đề,nhanh lại xem đi .

“Bùm” 1 làn khói lửa bốc lên từ dưới chân núi...

Nguyên Thần Dạ trong hôn lễ chợt cảm thấy trong lòng nổi lo lắng dâng cao...Tiếng chuông điện thoại làm anh giật mình...

Nguyên tổngtiếng thư kí Vương thở hổn hển trong điện thoại càng làm cho Nguyên Thần Dạ nơm nớp lo lắng:

Thư Kí vương có chuyện gì sao bây giờ con chưa tới...

Nguyên Tổng...Nguyên phu nhân...!

Nói nhanh..

Xe chở Nguyên phu nhân gặp tai nạn lao xuống vách núi...

thế là thế này,ở chỗ nào...

Khi Nguyên Thần Dạ tới nơi thì hiện trường chỉ còn lại là 1 bãi hoang tàn, chiếc xe chỉ còn lại là 1 đồng tro tàn, không còn lại gì...

thế này là thế nào, tại sao lại như vậy chứ...Nguyên Thần Dạ quỳ sụp xuống đất,những giọt nước mắt lăn dài trên má,nước mắt của người đàn ông chỉ rơi khi bạn không thể chịu đựng hơn nữa (Nguyên tử của ta,huhu >- Nguyên thiếu gia, chúng tôi tìm thấy chiếc điện thoại này trên lưng chừng vách núi, do va chạm mạnh nó đã hư hỏng hoàn toàn,nhưng trong quá trình khoai phục chúng tôi tìm thấy 1 tin nhắn chưa kịp gửi của Nguyên phu nhân chưa kịp gửi tới cho ngài :

cầm bản giấy ghi lại tin nhắn trên tay: “ Thần Dạ, em và con yêu anh”.

Đố mọi người chuyện gì đã xảy ra.....ai đúng mình sẽ rặng người đó trọn bộ “Bảo hộ chủ nhân”

1 vụ tai nạn 3 mạng người không còn sót lại 1 chút gì cả ?

Nguyên Thần Dạ như phát điên lên, tại sao lại như thế, tại sao bọn họ lại nhắm vào vợ con hắn...

Ngày hôm sau hàng loạt bài báo với tiêu đề : “Đám cưới không thành, cô dâu tử nạn”. “Trả thù cá nhân, phu nhân Nguyên thị mất mạng”...hàng loạt trên trang nhất...xuất hiện ồ ạt...

Các nhà báo, kí giả, và nhân viên cùng người hâm mộ không còn được biết thêm thông tin gì khi sau 1 buổi sáng 3 tòa báo lớn nhất bị đóng cửa, nhưng cơn sốt vẫn không dừng lại ở đó...Thông tin về Đám tang của Nguyên phu nhân đông chưa từng thấy, nhưng không ai thấy bóng dáng của Nguyên Thần Dạ - 1 dấu hỏi chấm lại xuất hiện.

Tổng Hạ Bình liên tục gọi điện cho hắn nhưng điện thoại bị cắt, không liên lạc được.Đành rằng hắn đứng ra lo tang lễ cho Nguyên băng dù gì thì cũng là vợ, con của bạn thân...

Đám tang trôi đi trong không khí ảm đạm,ai cũng tiếc thương cho 1 gia đình đang hạnh phúc lại tưởng chừng mất đi mãi mãi...

Trong khi đó không ai hay biết Nguyên Thần Dạ đang trốn 1 mình ở bãi biển vắng người mà khóc...người đàn ông khóc, là khi đối với họ mọi thứ quan trọng trước mắt họ không còn nữa...

Giọt nước mắt mặn chát, hòa với gió biển, lăn dài trên má Thần Dạ...lặng lẽ nắm lấy 1 nắm cát trong lòng bàn tay, nụ cười chua chát xuất hiện trên mặt anh...kí ức như mới ngày hôm qua ùa về trước mắt anh ...

“- Anh Thần Dạ lại xem này, em xây lâu đài cátđẹp chưa, sau này con chúng ta cũng sẽ làm đẹp như em...!

-Nguyên băng hình như lúc này em hơi tự tin quá đó...

-Còn không phải học tập anh sao ?chính anh dạy hư em ?

vừa nói cô vừa đặt tay lên bụng thì thầm :

-Con à ! sau này con lớn lên không được học tập tính xấu này của ba con nghe chưa...

Nguyên Thần Dạ đưa tay ôm lấy vòng eo của Nguyên băng thì thầm vào tai cô :

-Em không nên nói xấu chồng mình như thế chứ ?

-Ai là chồng em chứ ? Ai ? Ai mà em không biết ?

-Em còn giả làm ngơ sao?

-Anh ! tình yêu của chúng ta có phải cũng như nắm 1 nắm cát này không : Nếu mình nắm chặt quá thì nó sẽ trôi đi, nhưng nếu mình không nắm lại cũng sẽ mất đi...

-chỉ cần em nắm vừa đủ thôi, còn nếu như em nắm thật chặt nếu rơi ra thì anh sẽ nắm tiếp cho em...”

Nguyên băng có phải anh bắt tài ngay cả tình yêu của mình mà cũng không thể nắm được, là lỗi của anh... tại anh làm em phải chết...Nếu như anh không gây thù chuốc oán với nhiều người thì bọn chúng sẽ không tìm em trả thù...

Ông trời ơi ! tại sao người chết không phải là tôi, mà lại là vợ con tôi, họ có tội tình gì...

Trước mộ hình ảnh người con gái đang mỉm cười, với đôi mắt long lanh, đối diện với cô là hình ảnh của 1 người phụ nữ mặc đồ kén kín mít,mang kính và ôm 1 bó hoa hồng trắng...

Nguyên băng, xin lỗi bây giờ mới tới thăm cậu được...

người con gái quỳ xuống trước mộ Nguyên Băng và khóc...:

Xin lỗi...không phải tại mình cố ý, mình không muốn như vậy...?

-Tại sao cậu không nói cậu có thai ?

Nước mắt nhạt nhòa trên khuôn mặt xinh đẹp...

-Nguyên băng mình xin lỗi...mình không cố ý, mình không muốn như thế...?Mình thật là đáng chết, tại sao lại đối xử với cậu như thế chứ...mình chỉ muốn hắt ta mang cậu đi nơi khác làm chậm buổi lễ kết hôn thôi..mình hoàn toàn không muốn cậu chết...lỗi là ở mình...mình đã hại chết cậu...không chỉ cậu mà cả con của cậu.- đứa cháu chưa hình thành người nữa...

1 cơn gió nhẹ vuốt vào mặt cô như thể muốn lau đi những giọt nước mắt còn trên mặt...

tiếng gió, đung đưa khẽ lá cây như bản nhạc giao hưởng xoa dịu nỗi đau của con người (eo ơi, rùng rợn quá)..

-Cậu đang trách mình tại sao lại làm như thế phải không ? Cậu biết không trước khi cậu cưới 2 ngày mình phát hiện ra mình đã có thai với anh Thần Dạ, và mình.....

-Cô có thai với Thần Dạ ?

-Anh ? anh.....cô gái lấp bắp không nói nên lời ...

-Anh là ai ?

Đó các bạn biết hai người này là ai nha ?A

-Cô không nhớ tôi sao Hạ tiểu thư? Tôi đã từng gặp cô trong lễ cưới – à hay nên nói ngày Nguyên băng chết nhỉ ?

-Anh ? anh nói gì tôi không hiểu ?

-Hóa ra cô có quan hệ mờ ám với Nguyên băng, Thần Dạ ơi Thần Dạ, cậu phong lưu đa tình cũng không đến nỗi 2 người bạn thân cũng không tha chứ, lại còn vui chơi ra sản phẩm nữa chứ...

-Anh....sao anh...?

-À quên giới thiệu với người đẹp anh...(vuốt tóc), là Tổng hạ Bình, bạn thân của Thần Dạ, cũng là bạn thân hệt của Nguyên Băng...còn chuyện sản phẩm kia, xin lỗi tôi không cố tình nghe lén, tôi tới thì nghe cô nói cô có thai với Thần Dạ...

Hạ thảo thở phào nhẹ nhõm,may mà anh ta không biết chuyện cô đã...

Cái thở phào nhẹ nhõm của Hạ Thảo không thể thoát khỏi con mắt của Hạ Bình – anh âm thầm che giấu cảm xúc tò mò muốn biết chuyện gì đã xảy ra mờ ám chẳng...

Cổ phiếu tập đoàn Nguyên Thị tụt dốc, Không ai biết nguyên Thần Dạ tung tích như thế nào nữa,đã 1 tuần trôi qua sau cái chết của Nguyên Băng, cho dù có 3 đầu 6 tay Tổng hạ Bình cũng không thể giúp hết cho Thần Dạ...Cầu trời cho hắt trở về nếu không mọi thứ hắt đã gây dựng sụp đổ trong chốc lát...

cho người tìm được Thần Dạ chưa ? tiếng sục sục của người phụ nữ...

Nguyên Mẫu con đã cho người tìm khắp nơi rồi, sẽ rất nhanh chóng tìm ra tung tích cậu ấy thôi...

“Rầm” tiếng đập bàn làm gián đoạn cuộc nói chuyện của hai người...

-Đồ con bất hiếu chỉ vì 1 người phụ nữ mà bỏ cả sự nghiệp của cả gia tộc...(Đồ máu lạnh mà, cha nào con nấy)

-Nguyên Bá, cũng là do Thần Dạ đau lòng quá thôi, rồi cậu ấy sẽ bình tĩnh và trở về thôi...

-Tại sao lại thế chứ, tưởng có con dâu hiền, cháu ngoan, sao trong chốc lát lại biến mất hết như vậy...?

Nguyên phu nhân không đành lòng khóc nước mắt...

-Bà có thôi đi không, suốt ngày chỉ biết khóc, khóc thì mọi thứ có thay đổi không ?

Ôm lấy đôi vai gầy của nguyên phu nhân Tống Hạ Bình thấy thương cảm cho bà, đôi vai rung rung....bà cũng như mẹ anh vậy, anh lớn lên không có mẹ, bà là người quan tâm anh như con để không khác gì Thần Dạ

Đã hơn 1 tuần rồi thần Dạ con đang ở đâu ?...

Ai biết rằng Thần Dạ đang phiêu du trong thế giới của anh, trong 1 khách sạn ở Hà nội... Nguyên Thần Dạ đang chìm đắm trong cơn say, anh càng say lại càng tỉnh...tỉnh bởi rượu và say bởi tình....

Anh không muốn tỉnh lại, anh sợ mình phải đối mặt với sự thật mà anh không hề muốn...

Anh tưởng chừng như có mọi thứ trong tay, nhưng chỉ trong chốc lát mọi thứ là hư không...không vợ...không con...tất cả mọi thứ trước mắt như đảo lộn hết cả, khó khăn lắm anh mới tìm được hạnh phúc của mình vậy mà....

4. Chương 4

Giá như...anh biết quý trọng khoảng thời gian trước đây thì đã không ân hận như thế...

lại thêm 1 chai rượu nữa nằm trên sàn...Thần Dạ nữa mê nữa tỉnh gọi tên cô....:

-Nguyên Băng...anh xin lỗi. ngoài lời xin lỗi ra anh không còn biết làm gì nữa, tóm lấy chiếc áo trên sàn nhà...anh bước vội ra ngoài...

Đứng trước biển, nơi chỉ cách đây không lâu, trong vòng tay của anh, Nguyên băng đã gật đầu đồng ý lời cầu hôn của anh, mọi hạnh phúc mới chỉ như hôm qua, như cơn gió chợt đến chợt đi...mọi thứ như chưa từng thuộc về anh...

Anh từng nghĩ mình sẽ đi theo cô ấy, đi theo đứa con trai chưa thành hình và còn chưa kịp đặt tên của hai người nữa...

“Bùm”...anh nhảy xuống làn nước trong xanh như đang chào mời anh đó, mà không hề suy nghĩ thêm gì nữa, cảm giác, nước biển xâm chiếm và bao bọc lấy cơ thể mình....anh nghe thấy tiếng gọi của Nguyên Băng, cô ấy đang gọi anh tới với cô ấy...

Ring...ring...tiếng chuông điện thoại, điện thoại cắt đứt mạch suy nghĩ của Hạ Bình...

-alo ! Tống Hạ Bình xin nghe !

-Tống thiếu gia đã có tin tức của Nguyên Thiếu gia rồi ?

-cậu ấy ở đâu....? Hạ bình hỏi dồn dập, như niềm sinh khí mới đang lưu trào vậy, anh buông 1 tiếng thở phào...

-Nguyên Thiếu gia đang ở Hà Nội, người của chúng tôi đã tìm thấy cậu ấy trong 1 khách sạn ở đó, hiện tại bây giờ cậu đang ở ngoài biển...

Ngoài biển ? Hạ Bình có chút lo lắng, có khi nào Nguyên Thần Dạ làm liều không ? có thể lắm chứ !

-Trông chừng cậu ấy thật tốt, không được để chuyện gì xảy ra, nếu không văn phòng thám tử của ông cũng được đi điều tra chìm cánh cụt ở nam cực đó (hồ hơ bạn thân của nhau có khác quá giống nhau....)...

-Vângvâng ...thưa tống thiếu gia...chào cậuNghe cuộc điện thoại run run mà mồ hôi vã ra như tắm, làm cho người giàu cũng không phải sung sướng gì...

-Alo! Nguyên Bá, tìm thấy tung tích của Thần Dạ rồi, mọi người đừng lo lắng, cậu ấy đang ở Hà nội vẫn tốt, chiều nay, con sẽ bắt máy bay ra Ngoài đó ngay, Bá mẫu cứ yên tâm...

-Dạ...Dạ...con biết...

Cúp ngay máy xuống, Hạ Bình lại thở dài Nguyên Thần Dạ...a Nguyên Thần dạ... làm bạn thân của cậu cũng thật khổ mà...

-Ely ! đặt vé máy bay ra Hà nội ngay chiều nay cho tôi...

-Vâng thưa tổng tài....

Nguyên Thần Dạ chìm xuống nước, rồi lại ngoi lên để thở, nhưng mọi việc không như chúng ta nghĩ 5s sau anh lại chìm xuống nước, không thấy bóng dáng đâu cả ?....không 1 chút dấu vết, dường như anh cũng biến mất như Nguyên băng đã từng biến mất bên cạnh anh....

-Có người chết đuối...mau cứu người...tiếng hét của ai đó vang lên...

Bóng đen lao xuống nước lôi Nguyên Thần Dạ lên....

Nguyên Thần Dạ lơ mơ....không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tự dừng lại có 1 kẻ không đầu lôi anh từ dưới biển lên bờ, 1 hai đôi kéo anh lên....

Tức khí anh lại vùng ra lao xuống biển....

Người kia vừa cố gắng lôi anh lại vừa hét....Nguyên Thiếu gia, cso chuyện gì thì từ từ nghĩ, tại sao lại nghĩ quẩn như thế mà đi tự tử...

-Tự tử ? Nghe xong câu nói của gã đàn ông kia, Nguyên Thần Dạ bỗng chốc bắt cười ha hả...- Bị điên sao mà nói tôi tự tử ...

Nói rồi mặc kệ hấn ta lơ ngơ còn chưa tiêu hóa hết thông tin, Nguyên Thần Dạ lại 1 lần nữa lao xuống nước...

Ở đó trong rừng san hô sắc sỡ kia, cô ấy ở đó....

Cuối cùng anh cũng mang được nó lên (hô hô các bạn hô rùi, ai nói Thần Dạ iu quý của tui tự tử đâu)...

Ôm nó lên bờ như nâng niu 1 vật trân trọng nhất trên đời...

nhẹ nhàng mở chiếc hộp khi lên tới bờ cát...trong đó có 2 phon bì 1 lớn 1 nhỏ...cầm lấy chiếc phong bì nhỏ...

“ - Anh Thần Dạ ! em đã cho vào đây thứ mà em cho là quán trọng nhất rồi, anh cũng làm thế đi...rồi sau này qua đám cưới vàng rồi đám cưới bạc chúng ta sẽ lấy nó lên cho con và cháu của chúng ta xem,xem cha mẹ chúng nó ngày xưa như thế nào, hạnh phúc ra sao ?

-Nguyên băng em còn muốn chơi trò trẻ con truy tìm kho báu đây chứ ?

-Không có ! em muốn thế mà ! Nguyên Thần Dạ anh đồng ý đi....mà.....được không ?

Vừa nói Nguyên Băng vừa ra sức ôm vai bá cổ Nguyên Thần Dạ vừa thì thầm vào tai anh... - nếu không em sẽ nghi ngờ anh...có...?

thổi 1 hơi vào tai Nguyên Thần Dạ, Nguyên Băng ôm bụng cười khúc khích...

-Nguyên băng ,... Nguyên Thần dạ gần tiếng khàn khàn ...- em đang dụ dỗ anh sao ?

-Em không có !

Nhận ra sự nguy hiểm trong con mắt của Nguyên Thần Dạ, cô vội buông tay và lùi lại ra sau, nhưng con cừu non có thông minh cũng là sao thoát khỏi nanh vuốt của con cáo già, lại là 1 con cáo già gian ác như Nguyên Thần Dạ chứ ...

-Anh Thần Dạ em xin lỗi...em hứa sẽ không bao giờ tái phạm nữa, anh đừng cù em nữa...AAAAA...thôi thôi...

Nhìn Họ bây giờ ai nói Nguyên Thần Dạ là 1 kẻ lạnh lùng nữa, chắc họ sẽ học máu mà chết mất...ôi thần tượng lạnh lùng của ta...oaoa. Tình yêu có thể thay đổi mọi thứ kể cả bản chất con người sao ?

-Được tạm tha cho em...nhưng phải phạt...

-Phạt gì chứ...

-phạt...Nụ hôn nuốt luôn lời nói của anh, anh không quan tâm chuyện đó có trẻ con hay không ?nhưng chỉ cần cô thích cho dù đổi cả gia sản hiện có của mình anh cũng đổi...”

Kết thúc hồi ức....

Trong chiếc phong bì của anh đó là tờ giấy kết hôn và bản hợp đồng mua cô ấy từ cha cô...thật xót xa cho bản hợp đồng nhưng anh luôn trân trọng nó, không phải vì nó giá trị mà vì nó anh mới có được cô...tờ đăng kí kết hôn này sẽ trói buộc cô bên anh mãi mãi...

Anh tò mò muốn biết Nguyên Băng sẽ bỏ gì trong phong bì đó...mở phong bì thứ nhất ra...lại có thêm 1 phong bì nhỏ nữa “Nguyên Thần Dạ em biết anh sẽ bỏ giấy đăng kí kết hôn vào trong phong bì kia nên em sẽ không bỏ vào đâu nhé, nếu như không phải chắc em sẽ thất vọng lắm nhưng em tin nó sẽ đúng vì em là vợ anh mà...”

Nguyên Thần Dạ mỉm cười thật tươi đúng là cô vợ ngốc tự tin quá mức mà ...

Mở tiếp anh nhìn thấy cuốn sổ nhật kí của cô, 1 tấm ảnh chụp và 3 chiếc phong bì nhỏ nữa...cùng 1 bức thư : “ Thần Dạ, đây là tấm phim chụp hình ảnh con của chúng ta, bác sĩ bảo còn nhỏ nên chưa biết được giới tính, nhưng em hi vọng nó sẽ giống anh là 1 tổng tài lại nhiều cô gái theo đuổi nữa nha, nhưng không lạnh lùng độc đoán như anh đâu nhé, với em con của chúng là 1 thứ quann trọng với em như anh vậy, em định đóng gói anh rồi cho vào hộp luôn nhưng tiếc là gấp quá chưa tìm thấy hộp nào to hơn..., Thần Dạ đây là nhật kí của em cũng như những tình yêu em dành cho anh mà chưa nói hết...nhưng còn 3 phong bì này nếu sau này em chết, lỡ may thôi nhé em chết trước anh thì sau này mỗi ngày anh hãy đọc 1 bức thư nhé kể từ ngày mai nhé...mà thôi không sao em còn sống lâu lắm...em còn phải hành hạ anh nữa mà...hihi”...

Nguyên Băng ngu ngốc,anh muốn con gái, bởi sau này nó sẽ giống em.

-Thần Dạ ! Cậu còn định chạy trốn sự thật tới bao giờ ? Sự nghiệp của cậu sẽ sụp đổ cậu hiểu chứ...?

-Không lẽ cậu tin lời cảnh sát nói xe bị mất tay lái sao ?, thư kí Vương nói đã nhìn thấy chiếc xe kia cổ ý...

-Hạ Bình ! cậu thôi đi, tôi nhất định phải tìm ra kẻ nào đã hại chết vợ và con tôi, chết 1 cách không toàn thây, đào hết đất trên thế giới này tôi cũng sẽ làm...

-Thần Dạ, cậu mê muội quá rồi, nhưng tôi vẫn sẽ giúp cậu...

-Cám ơn cậu Hạ Bình...

-Tôi cần phải trở về truy tìm hấn, cậu cho người điều tra cho tôi...

thời gian cứ thế trôi đi, thấm thoát cũng hơn 1 tháng kể từ ngày trở về của anh....

“Thần dạ, đây là bức thư đầu tiên của em gửi cho anh, anh còn nhớ không ? trước đây, khi em mới tới biệt thự của anh, em thật sự nhầm chán lắm, nhớ lần em trồng hoa trong vườn không, em không hiểu nổi tại sao anh lại tức giận mà cho người phá tan vườn hoa của em như thế...sau này em mới biết anh bị dị ứng với bụi phấn hoa hồng...lúc đó không biết, nếu như biết em đã...trồng nhiều hơn nữa...

Thần Dạ, nếu sau này không có em bên cạnh anh không được hút nhiều thuốc lá, uống ít thôi nhé, caphe không tốt cho sức khỏe đâu, thể nào anh cũng không nghe lời mà nên em đã dặn thím trưởng lấp trong phòng sách 1 chiếc camera rồi, anh cẩn thận đừng làm gì mờ ám nhé...nếu em biết thì...

Còn nữa em xin lỗi, nhưng em phải khai báo thành thật là em có để trong quỹ đen của Ngân hàng 1 số tiền lớn rút từ thẻ Ngân Hàng của anh ,sau này cứ ngày thứ 7đầu tiên hàng tháng anh mang tiền tới ủng hộ cô nhi viện Minh Tâm nhé...

Thần Dạ em yêu anh...”

-Nguyên Thần Dạ, cậu định làm việc tới chết sao,mà làm việc như hổ vậy, cậu là người đầu phải máy chứ,...

-Mọi việc điều tra như thế nào rồi...? Không ngẩng mặt lên nhìn hạ Bình, Thần Dạ hỏi...

-Chưa có tin tức gì mới cả ?

-Toàn 1 lũ an hại, đã hơn 1 tháng mà không điều tra được gì sao ? tôi nghi ngờ năng lực của cậu đấy, Hạ Bình...

-Nguyên Thần Dạ, cậu nghĩ tôi là thánh sao ?

Ring...Ring...

-Alo, có tin gì mới chưa ?

-Nguyên tổng...điều tra ra rồi, sự việc liên quan tới cái chết của cô Nguyên liên quan tới Trần Hạo lâm...chỉ tiết tôi đã gửi bản fax cho anh rồi..

-Được rồi tiếp tục điều tra, xem có đồng bọn nào hay không ?

-Trần Hạo lâm...chẳng phải là thư kí cũ của cậu trước đây hay sao ?

-Đúng thế ! không ngờ chỉ vì tôi kiện anh ta ra tòa, và không để bất cứ công ty nào thu nhận anh ta nữa vậy mà hắn ta đem lòng thù hận trút lên Nguyên băng...

-Nghe nói, anh ta cần tiền vì phẫu thuật cho con trai...nhưng sau vụ đó..không có tiền phẫu thuật, con trai anh ta đã chết...thật tội nghiệp...nhưng Thần Dạ, cậu có cần tuyệt đường sống của người ta thế không ?

-với tôi không có chỗ cho kẻ phản bội...

-thật là...

Tại nhà họ Nguyên :

-Thần dạ, Hạ gia cho người tới nói con và Hạ tiểu thư đã có qua lại...Tổng bình còn nói Hạ tiểu thư đã có thai với con...chuyện này có đúng không...?

-Đúng,...vậy thì sao ?

-Con không định chịu trách nhiệm với con gái người ta sao ?làm người ta có bầu mà con còn nói thế sao ?

-Ba ! chúng con là tự nguyện...?

-Nguyên Gia chúng ta không thể mang tiếng bội bạc vong ân phụ nghĩa như thế được, chúng ta không thể để cháu mình lưu lạc như thế...

-vậy ba mẹ muốn sao...muốn con lấy Hạ tiểu Thư sao ? đó là ddieuf không thể ?Ngoài Nguyen Băng ra con sẽ không chấp nhận người nào khác...?

-Hỗn láo ! Nguyên Băng đã chết rồi, con là con trai độc nhất của Nguyên Gia...nhiệm vụ của con là kế thừa Nguyên Gia và sinh con nối dõi...

-Ba ! con sẽ không thay đổi quyết định đâu, nếu muốn chăm sóc Cháu của Nguyên Gia, con sẽ công nhận cô ấy là bạn gái, còn ngoài ra làm vợ hữu danh vô thực thôi...

-Thôi được, ta không ép con, dù gì Nguyên băng ra đi cũng chưa lâu...

Tin tức Nguyên Tổng của tập đoàn nguyên thị có bạn gái mới sau 2 tháng kể từ ngày người vợ cũ qua đời, 1 lần nữa lại gây xôn xao chấn động cả nước...

Bao điều xoay quanh thông tin này, thông tin Hạ tiểu thư là bạn thân của Nguyên cố phu nhân cũng được trưng ra, bao điều tiếng được bàn tán .

1 lần nữa phái đẹp lại khóc như mưa khi người đàn ông hoàng kim của họ lại kết hôn...

Tòa báo A : liệu việc này có liên quan gì tới cái chết của người vợ trước ?

Toàn soạn B : có sự việc bất cá hai ta nào trong chuyện này hay không ?

Báo lá cả X : tin đồn người bạn gái lần này cũng đã có thai như lần vợ trước, liệu có phải vui chơi ra sản phẩm rồi công khai hay không....?

Hàng trăm đầu báo xuất hiện trước mắt Nguyên Thần Dạ Và Tống Hạ Bình, không chút cảm xúc Nguyên thần Dạ lười nhác uống cà phê...

-Lần này cậu để im ọi chuyện như thế sao ? Tống hạ Bình không chịu nổi vẻ an nhàn của Thần Dạ mà lên tiếng...

-vậy cậu muốn sao ? dẹp chúng giùm tôi sao ?

Nguyên Thần Dạ không thèm liếc mắt Hạ Bình mà trả lời....- cậu biết lí do mà..., không biết đây là phúc của ai ban cho...

Vượt mũi mình Hạ Bình ngó lơ chỗ khác...: - tôi cũng chỉ nói sự thật cho Nguyên Bá và Nguyên mẫu thôi mà, tại họ mong có cháu bé thôi...

-Tống Hạ Bình tôi thật không thể hiểu nổi, cậu là bạn thân của tôi hay là mật thám của ba mẹ tôi phải tới...

-Có lẽ là cả hai ? Thần dạ cậu mời tôi ăn cơm trưa chứ, mà thôi để tôi mời coi như tạ lỗi...

-Ăn của chùa vẫn là tốt nhất là của chùa của người như cậu, Tống hạ Bình....tôi sẽ không khách khí đâu...

-Tôi không cần cậu khách khí...tôi sẽ tính vào chi phí cho bá mẫu, cậu yên tâm...

-Được lắm Tống Hạ Bình...đó gọi là cậu mời tôi sao ?

-được rồi, hôm nay tôi mời

-Bữa cơm của tôi cậu thật là muốn làm tôi phá sản mà, Nguyên Thần Dạ tốt nhất cậu đừng mời cơm, nếu không tôi sẽ bắt cậu bao cả nhà chứ không chỉ là 1 tầng như cậu hôm nay đâu...thật là đau lòng cho ví tiền cậu tôi quá mà...

-Tống hạ Bình, cảm ơn cậu đã nhắc nhở nhưng cậu có thôi lái nhái đi không, cậu có tin là tôi đá cậu bay ra khỏi xe bây giờ không ?

-Tin...tôi tin...kẻ điên loạn như cậu thì có gì không thể chứ...?

1.Đó là Nguyên băng sao ?

Nguyên thần Dạ đột ngột dừng xe trên đường khi vô tình nhìn thấy hình ảnh của người con gái mà ngay cả trong mơ hắn cũng không quên được..

Lao nhanh xuống đường, Nguyên Thần Dạ chạy theo hình bóng mà hắn cho là Nguyên Băng...

Tống hạ Bình ngồi trên xe, trở mắt ngạc nhiên nhìn hắn tự dưng nổi điên lên như thế...vừa chạy theo vừa gọi :

-Nguyên Thần dạ...thần Dạ...

-Cậu đi đâu thế...?

Mặc kệ Tống hạ Bình kêu gào thảm thiết (HB :ta có sao),như cha chết, Nguyên thần Dạ không thèm để hắn vào trong suy nghĩ...

Nguyên thần Dạ vẫn chạy như điên về phía trước nơi mà anh tin Nguyên băng đang ở đó...ánh mắt anh như điên dại nhìn về mọi hướng, anh mất dấu của cô rồi...

-Nguyên băng...Nguyên băng em ở đâu....

tiếng hét của anh anh không có tiếng đáp lại mà chỉ còn tiếng vọng của chính anh...

mặc kệ người ta chỉ trở nhìn vào anh như 1 kẻ điên,anh không quan tâm với anh điều duy nhất làm anh bận tâm bây giờ là hình bóng người con gái của anh...

-Nguyên Thần dạ ? cậu lên cơn điên sao ?

Sau 1 lúc chạy hết tốc lực, tiêu hao hết cơm trưa Thần Dạ vừa mời hắn ăn xong thì hắn cũng đuổi kịp anh ...

-Tôi đã nhìn thấy Nguyên bằng...tôi đã thấy cô ấy...cậu hiểu chứ...

Nguyên Thần Dạ cầm lấy hai vai của Tống Hạ bình ra sức mà lắc....vừa lắc vừa nói : tôi đã trông thấy cô ấy, bằng xương bằng thịt...cô ấy chưa chết, cô ấy còn sống...

-Nguyên Thần Dạ ? cậu vẫn khỏe đấy chứ, Đã 3 tháng rồi cậu hiểu chưa, mộ của cô ấy cỏ mọc cũng đã xanh rồi...Nguyên Thần Dạ cậu tỉnh táo lại đi...Nguyên Bằng - vợ con cậu đã mất trong vụ tai nạn đó rồi....

-Cô ấy chết rồi...không tôi không muốn tin...cô ấy còn sống rõ ràng tôi vừa thấy cô ấy...cậu giải thích đi...

-Thần Dạ cậu hoa mắt rồi, Nguyên Bằng nếu còn sống tại sao không tới tìm cậu...Thần Dạ cậu nên đi kiểm tra tâm lý đi.

Tống Hạ Bình lắc đầu, thấy tội nghiệp thay cho Nguyên Thần Dạ, đường hoàng là 1 tổng tài của tập đoàn Nguyên Thị mà bây giờ lại như thế này, sau cái chết của vợ, thần trí không minh mẫn nữa, tôi phải làm gì giúp cậu đây...(tg :đúng là chưa yêu ai thật lòng nên thế...THB : có tin ta cho xh đen đẹp fic của người không? Tg : úi sợ quá, ta cho anh ế vợ bây giờ...Hb hừ hừ...)

Có lẽ cô ấy giận tôi, vừa mới gặp tai nạn đã nhanh chóng có người tình mới với người khác lại còn là bạn thân của cô ấy nữa chứ.....

5. Chương 5

-"Anh Đình phong, em muốn ở bên cạnh Nguyên Thần Dạ ?

-Em vẫn cứ nhất quyết như vậy sao?

-Đúng thế...em nhất định...anh giúp em chứ ?

-Ai bảo em là em gái anh chứ ?

-Anh Đình phong cảm ơn anh...

-Được rồi, sáng mai chúng ta sẽ vào Sài gòn, nhờ Tống hạ Bình giúp đỡ...

-Em nhất định sẽ hậu tạ anh sau ...

-Tình yêu thật phi thường"

-Tống thiếu gia...

-Giám đốc Đình, hân hạnh...

-Đây là...Đình Uyên Nhi...em gái kết nghĩa của tôi...?

-Tống thiếu gia chào anh...rất hân hạnh được làm quen với tổng tài trẻ tuổi tài cao như anh...

-Cảm ơn...ngồi đi...Đình Tiểu thư mời ngồi...

-tống thiếu gia chúng ta vào thẳng vấn đề nhé...hợp đồng với công ty ADT của Nhật bản lần này, chúng tôi muốn lấy đó là điều kiện trao đổi...

-không biết giám đốc Đình có chuyện gì mà lại lấy hợp đồng lớn như thế ra trao đổi...? Bản chất của 1 thương nhân làm Tống Hạ Bình nghi ngờ...

-Uyên Nhi muốn vào làm thư kí cho Nguyên Thần Dạ...?

-Ồ! Đình tiểu thư không biết vì sao lại có nhã ý như thế...?

-Tống thiếu gia, câu trả lời của tôi cũng chính là suy nghĩ của anh...?

-Đình tiểu thư thật sắc sảo ? Đoán được suy nghĩ của tôi sao ?

Ring ring xin lỗi tôi vào nhà vệ sinh nghe điện thoại...

-Uyên Nhi, em nhất định muốn như thế sao, em không cần phải lựa chọn Nguyên Thần Dạ...

-Anh Đình Phong..em đã quyết định thì không thay đổi được đâu, em yêu anh ấy, 1 Người độc thân hoàng kim...cho dù anh ấy có người phụ nữ nào bên cạnh đi nữa, em tin mình cũng dành thắng lợi...

-Uyên nhi tự tin quá không tốt...

-Em biết anh yên tâm....

Tại nhà vệ sinh...

-Thần dạ chỉ 1 tháng thôi cũng được cậu cứ đồng ý đi, có mất mát gì đâu...hợp đồng này với tôi rất quan trọng...

-Cám ơn cậu. cậu là vị cứu tinh của tôi...là anh em của tôi....

-Tổng tổng bản điều tra về tôi đây rồi anh không cần tìm người điều tra làm gì...?

-Đình tiểu thư, cô có nhất thiết đi guốc vào bụng tôi như thế không, bây giờ tôi bắt đầu hối hận tại sao lại không để cô làm thư kí cho tôi...

-Tổng tổng, cám ơn...Nhưng rất tiếc người trong lòng tôi là Nguyên Tổng mất rồi

Hôm nay Uyên Nhi tới làm việc cùng Nguyên Thần Dạ, cảm giác thật hồi hộp..pha cho anh 1 li café đặt trên bàn cô mong ngóng anh tới...

Cạch...cửa phòng được mở ra..

-Nguyên tổng, chào anh. tôi là Đình uyên Nhi, chắc Tổng tổng cũng đã nói với anh về tôi...tôi mới tới hi vọng anh giúp đỡ.

-Tôi đã biết...cô ra nhận việc bởi thư kí Vương đi...

-Vâng...

1 lát sau...

-Cô Đình, cô vào đây 1 lát...máy nội bộ vang lên giọng nói lạnh tanh của Nguyên Thần Dạ...

-Vâng, Nguyên Tổng,anh có gì muốn dặn dò sao ?

-Café này là của cô ? Nguyên Thần Dạ chỉ vào li café uống dở trên bàn...

-Vâng, nó không hợp khẩu vị của anh sao ?

-½ viên đường và 1 thìa café sữa...?Thần dạ bất ngờ nói...

-Nguyên Tổng thật không ngờ anh cũng là 1 người sành café như thế...

-Vị café này có chết tôi cũng không quên được, nó là của vợ tôi, lần sau tôi muốn uống café đen không đường không sữa...cô nhớ rồi chứ...

-Vâng..nhưng tôi nghĩ nó không tốt cho dạ dày của anh...Uyên Nhi ngập ngừng đề đạt ý kiến...

-cứ quyết định như vậy đi, cô có thể ra ngoài...

-Vâng...

-Nhìn bức ảnh của Nguyên Băng trong ngăn kéo vừa lấy ra, Thần Dạ thất thần...

-Nguyên băng, lâu lắm rồi,không được uống café em pha...,hôm nay có người pha giống em làm anh thật sự bất ngờ...

Mở bức thư thứ 2 của Nguyên băng,anh lặng lẽ trầm ngâm :

"Thần Dạ, em dám chắc bây giờ anh đang ở phòng làm việc phải không, anh lại làm việc quên ăn phải không, thế là không tốt, không có em nhắc nhở là anh lại thế rồi, nhớ không được uống café đen, ½ viên đường và 1 thìa café sữa, em đã dặn thư kí Vương rồi đó..."

Em viết thư này để dành khi nếu lỡ như em chết trước anh, để anh đừng làm mình khổ, Thần Dạ trong vườn hoa, em để 1 món quà cho anh dưới bụi hoa xương rồng ấy, khi nào rảnh anh tới đào nó lên nhé, bắt ngờ đó”

Không chờ đợi thêm Nguyên Thần Dạ phóng xuống tầng hầm lấy xe về nhà, hí hục đào, mặc kệ sự ngăn cản của người làm...

Cách...tiếng xẻng chạm vào hộp sắt...

Nâng niu nó lên, nhưng khi mở ra Nguyên Thần Dạ mới ngó người, trong đó chỉ có 1 dòng chữ... “Bây giờ em có thể khẳng định anh rất yêu em nha...bây giờ em sẽ nói “em yêu anh, Nguyên Thần Dạ, Nguyên băng yêu Nguyên Thần Dạ 1 nghìn lần...”

Cô vợ gốc , vẫn còn muốn hành hạ anh sao ?

-Đã hơn 1 tuần kể từ ngày Uyên Nhi vào làm cho Nguyên Thần dạ, hôm nay,cô cố tình chọn 1 chiếc áo trễ cổ gọi cảm để đi làm...

-Đưa tập tài liệu cho anh, vô tình mà cổ ý cúi thấp đầu xuống...

-Cô là đang cố tình quyến rũ tôi sao ? Thư kí Đình...?

-tại sao lại không chứ, tôi còn muốn làm Nguyên phu nhân nữa kìa!

-Haha, Đình tiểu thư, cô mơ mộng quá chẳng cô nên nhớ tôi đã có Người tình và sắp có con, biết đâu sẽ sắp lấy vợ...

-Anh không yêu cô ấy, với lại anh đã từng nói sẽ không lấy vợ chính thức đó sao ? làm người tình của anh cũng tốt...

-trực giác của người phụ nữ mách bảo tôi điều đó.?

-Cũng không tới lượt cô đau, đình tiểu thư, cô sẽ bị sa thải từ ngày mai...

-Anh sợ sao ? anh sợ tôi làm được điều đó, anh sợ tôi cho anh cảm giác anh đang thiếu thốn sao ? Nguyên tổng?

Xích lại gần Nguyên Thần Dạ ngồi vào lòng anh, ôm lấy cổ anh cô nói thì thầm vào tai anh :- thần dạ chúng ta đánh cược trong vòng không đầy 3 tháng tôi sẽ thay vị trí của Hạ tiểu thư bây giờ, anh dám không?

- điều gì làm cô nghĩ tôi sẽ đồng ý với vụ đánh cược này...?

-Tôi tin vào anh sẽ làm thế...anh sợ sao ?

-Thần dạ sợ cô, 1 con cáo già đi sợ 1 con cừu non sao ! Đình Uyên Nhi, đây là truyện cười hay nhất mà tôi từng xem...Tổng Hạ bình tựa lưng vào cửa cười nói..

-Tổng Hạ bình, từ bao giờ cậu có thói quen vào phòng người khác mà không gõ cửa vậy...

-Xin lỗi tôi thấy cửa không khóa, làm mất giây phút lạnh lùng của 2 người,tôi ra ngoài gõ cửa lại, cứ tiếp tục đi nhé, nhưng mà tôi nhìn thấy hết rồi...

Hờn giận thoát khỏi lòng Nguyên Thần Dạ, Uyên Nhi cười gượng gạo:

-Tổng tổng anh thật biết tìm cơ hội làm người khác mất hứng mà...

-Uyên Nhi cô đề cao tôi quá rồi...

-Tôi ra ngoài trước...

-cậu tới có việc gì không phải chỉ để thăm tôi chứ...?

-Nguyên Thần Dạ! Cậu có cần làm con sau trong bụng tôi như thế không ? tôi tới hỏi thăm trước là cậu và Đình tiểu thư, sau là Hạ pu nhân...

-Tổng hạ Bình đi thẳng vào vấn đề đi...

-Rồi rồi tôi nói ngay...Nguyên Thần Dạ, Bá Mầu nhờ tôi tới làm thuyết khách cho họ, bảo cậu nên cho Hạ Tiểu thư 1 danh phận chính đáng bằng 1 lễ cưới...

-Cắt..Hạ Bình, cậu có thể chấm dứt câu chuyện ở đây, tôi đã nói không thì có nói bao nhiêu lần cũng thế thôi.? Bây giờ nếu không có việc gì cậu có thể rời khỏi đây...

-Thần Dạ, cậu thật nhẫn tâm. Tôi đi đây...tạm biệt...

-Đình thư kí, đuổi khách...?

-cậu...cậu...

-Tổng tổng anh còn mắc bệnh nói lắp sao ? có cần tôi giới thiệu cho 1 bệnh viện rất uy tín...

-Uyên nhi, cô học tập thói xấu của Thần Dạ rồi...

-Tổng tổng, cảm ơn anh, có thể vì lời nói của anh mà Thần Dạ đồng ý lời cá cược của tôi....

-Uyên Nhi, tôi hi vọng cô thật lòng có ý tốt, tôi tin cô sẽ làm cậu ấy vượt qua vuh việc của Nguyên Băng..tôi nhìn người không sai đâu..

-Cám ơn anh...Tổng tổng...

-Cô gọi tôi là Hạ bình là được rồi !

-Vâng, vậy tạm biệt anh hạ Bình...

thứ 7 :

lang thang trong cô nhi viện, Uyên Nhi trông thấy Nguyên Thần Dạ, cô bước vội lại gần bắt chuyện :

-Hóa ra Nguyên tổng cũng không phải là 1 người máu lạnh như thế ?Anh cũng tới thăm cô nhi viện sao ?

-Đình tiểu thư, cô cũng cũng có tấm lòng nhân ái thật, tôi cứ tưởng...

-Anh làm như tôi là hồ báo không bằng ? Tôi tới đây vào thứ 7 tuần đầu tiên của tháng...anh thì sao ?

-Thứ 7 tuần đầu tiên của tháng...Nguyên Thần Dạ giật mình...chẳng phải anh đến đây vì yêu cầu của Nguyên băng, lại thêm 1 lần nữa anh nghi ngờ mối liên hệ của cô gái này và Nguyên băng, có lẽ chỉ là sự trùng hợp thôi...anh lắc đầu phủ nhận suy nghĩ của mình...

-Nguyên Tổng anh không sao chứ...?

-Không có gì...thư kí Đình, cô biết Nguyên băng chứ...?

-Có đó chẳng phải là người vợ bất hạnh của Nguyên Tổng sao, báo chí nói rất nhiều về nó...

-Cô nghĩ cô ấy đã chết...?

-Tôi tin vào cảnh sát...

-Nguyên tổng cảm ơn anh đã cho tôi đi nhờ xe, đỡ phải chờ xe buýt...

-Không có gì ?

-Sáng thứ 2 tôi phải đi công tác ngoài Hà nội, nếu có chuyện gì gấp có thể gọi cho tôi, nếu không cứ đợi tôi về xử lí...

-Vâng, Thư kí Vương cũng đi cùng anh sao ?

-Có gì không hợp lí sao ? Nguyên Thần dạ liếc mắt nhìn cô dò hỏi .

-Không, tôi chỉ hỏi thế thôi...

tối chủ nhật :

alo ! Nguyên Tổng ! tôi xin lỗi, tôi vừa bị tai nạn xe hơi, hiện tại đang ở bệnh viện, họ nói gãy chân, tôi sợ chuyển công tác ngày mai, tôi....

-Được rồi ! cứ dưỡng thương đi...

-Cám ơn anh, Nguyên Tổng...

-tại sao không bị lúc nào lại bị lúc này cơ chứ,do vô tình hay cố ý đây Uyên Nhi, tôi không hi vọng chuyện này do cô gây ra.

Thật không thể hiểu nổi càng ngày anh càng không thể không chế suy nghĩ của mình hướng về cô...

-Uyên nhi, cô chuẩn bị cho chuyến công tác ra Hà nội vào ngày mai đi ?

-Thư kí Vương không đi cùng anh sao ?

-Anh ấy bị tai nạn cô không biết sao ?

-vậy ư? Xin lỗi tôi không biết.

-Chuyến đi Hà nội lần này, cô chuẩn bị cho kĩ ?

-thật không may cho thư kí vương lại bị tai nạn vào hôm nay...?

-Hi vọng không có ai đó cố ý...? Nguyên Thần Dạ liếc mắt nhìn cô...

-Vậy sao..tôi không rõ...Giả vờ như không nhìn thấy Nguyên Thần Dạ chú ý tới mình, Uyên Nhi đi tiếp...

-Nguyên Tổng tôi đi làm thủ tục...

Cả chuyến máy bay ra Hà nội không biết do vô tình hay cố ý mà Uyên Nhi tựa vào vai anh ngủ ngon lành, làm anh nhớ tới nét mặt vô tư của Nguyên Băng, tại sao lại như thế khi ở gần cô gái này, tâm trí anh luôn nhớ về Nguyên băng, có phải Cô gái này sẽ làm thay đổi anh, khi anh mất đi Nguyên Băng không ?

Không anh sẽ không làm điều có lỗi với cô, với con trai anh....

- Thư kí Đình, có lẽ cô nên tỉnh dậy thì hơn máy bay sắp hạ cánh rồi...

- Mẹ!thêm 1 lát nữa thôi mà ? Trong cơn ngủ mê...Uyên Nhi nũng nịu...

- Thư kí Đình !cô vừa nói gì...tôi giống mẹ cô lắm sao ? Nguyên Thần dạ mỉm cười...nụ cười đầu tiên kể từ ngày...anh sống sỡ với chính mình...cô gái này càng làm anh không có cách chống cự...

Tại sân Bay nội bài..

-Hà nội ơi ta đã trở lại...

-Thần Dạ anh nhìn xem, thời tiết ở hà nội thật lạnh...

-Đình thư kí chúng ta còn nhiều việc phải làm, tôi không muốn phải sa thải cô đâu...

-Nguyên Tổng anh có cần phải làm cụt hứng người khác như vậy không ?

-Còn 1 điều nữa, lần sau gọi tôi là Nguyên Tổng hoặc Nguyên thiếu gia, không cho phép cô gọi tên tôi...

-Nguyên Tổng anh có cần khát khe vậy không ?

-cứ như vậy đi... nói rồi Nguyên Thần dạ đi thẳng ra sân bay...

Công việc bận rộn chiếm hết thời gian của anh, không phút giây nào nghĩ ngợi, cứ rảnh suy nghĩ là anh lại nhớ tới Nguyên Băng...nhớ tới kỉ niệm của hai người...

Sắp xếp thời gian, Nguyên Thần Dạ muốn tới đó...biển sẽ làm anh an lòng hơn...

cảm giác được vị mặn của biển chạm vào từng tắc da thịt, Nguyên Thần Dạ thả hồn vào trong gió biển...

-Nguyên băng, biển cũng như em vậy luôn cho anh cảm giác an lành...

-Nguyên băng...nói cho anh biết thư kí Trần và kẻ nào đã hại em, nhất định anh sẽ tìm ra...

-Em quên là anh đã nói, nếu em chết anh sẽ phá tan nhà em sao ? cho dù vì lí do gì đi nữa, nên nếu không muốn thế anh mong em còn sống...anh không tin lần đó, nhìn thấy em là ảo giác...

-Nguyên Tổng anh cũng thích biển sao ?

Tiếng nói là anh giật mình...

-Thư kí Đình, là cô...

-Vâng, biển cho ta cảm giác an bình, thanh thần bởi gió, cát và nước...

-Tôi hi vọng đây là 1 sự trùng hợp...Đình Uyên Nhi...

-Không ...Nguyên Tổng...tôi đi theo anh, không có sự trùng hợp nào cả ?

-Thư kí Đình hình như cô vượt quá thẩm quyền của mình rồi đó...

-Nguyên Tổng...Nhiệm vụ của Thư kí không phải là giúp anh từ A đến Z sao...?

-Hi vọng lần sau, sẽ không có chuyện này xảy ra nữa...tôi đang cảnh cáo cô đó...Đình Uyên Nhi...đừng thử thách tính kiên nhẫn của tôi...

Nói rồi Nguyên Thần Dạ bỏ đi, mặc kệ Uyên Nhi ở lại...

-Thần Dạ em đã nói anh là của em thì nhất định phải là của em mà...

Vứt bỏ công việc sang 1 bên, Nguyên Thần Dạ tới quán Bar lớn nhất Hà Thành uống rượu...

Thêm 1 li rồi lại 1 li nữa, càng uống càng tỉnh, lại càng say, say bởi tình hay bởi rượu...

Nhìn thấy bóng dáng của 1 cô gái rất giống người phụ nữ mà anh nhớ nhung mòn mỏi bấy giờ....

-Nguyên Băng...

Vội vã chạy đuổi theo người con gái kia...(ế chưa trả tiền, quýt nợ ak)..

Này anh chưa thanh toán...Người phục vụ kêu theo anh

Đừng đuổi theo...tôi sẽ thanh toán cho anh ấy...1 cô gái bước lại gần quầy bar. Đưa cho anh ta 1 xấp tiền 500k,

-Tùng này đủ chưa...? Không cần thối lại...

Nói rồi cô nhanh chóng bước nhanh ra khỏi quán Bar đuổi theo bóng dáng Nguyên Thần Dạ...

Trước mặt cô bây giờ hình ảnh Nguyên Thần Dạ nhìn bốn phía kêu gào tên Nguyên băng...

Nhanh tay kéo anh lại cô mắng...

-Nguyên Tổng anh điên sao ? anh muốn chết sao mà lại đứng giữa đường như thế...

-Nguyên băng là em phải không...

-Nguyên Tổng anh...

-Không...cô không phải cô ấy...thư kí Đình...?

-Tôi phải đi tìm cô ấy, rõ ràng tôi đã nhìn thấy Nguyên băng, vợ tôi còn sống...

-Nguyên Tổng anh say quá rồi..tôi đưa anh về khách sạn...!

-Bỏ ra tôi phải tìm cô ấy...Nguyên băng em ở đâu...?

Cuối cùng Uyên Nhi cũng mang Nguyên Thần dạ về tới phòng khách sạn...

Ôm chầm lấy cô trong vòng tay, Nguyên Thần Dạ không ngừng gọi tên Nguyên băng, cô thâm chưa xót...

-Nguyên băng...đừng bỏ anh, được chứ...

-Em không đi đâu cả ? lời nói ra mà nước mắt tuôn trào trên khuôn mặt Uyên Nhi...

Tỉnh dậy ôm đầu, có lẽ ngày hôm qua anh đã uống quá nhiều chẳng. Bất ngờ khi nhìn thấy trang phục không Đàng hoàng, nhìn căn phòng ở đó bên cạnh cửa sổ 1 cô gái Đàng đứng cạnh đó, quần xung quanh bởi chiếc khăn tắm...

Nhìn vết lác hồng trên tấm ga giường trắng xóa, Thần Dạ Giật mình...Đêm qua...

-Thư Kí Đình...đên qua...

-Đêm qua, chúng ta đã qua đêm...vậy thôi..

Chậm rãi mặc đồ...Nguyên thần Dạ rút ví ra...tấm ảnh Nguyên Băng rơi ra...Nhặt nó lên nâng niu,Thần Dạ rút 1 xấp tiền ra đưa cho cô...

-Xem như không có chuyện gì xảy ra đi, chẳng phải các cô gái như cô đều cần tiền sao ?

cổ nuốt nước mắt vào trong...Uyên Nhi quay mặt lại nhìn anh...

-tiền ai mà không cần...cầm lấy tiền trên tay Nguyên Thần Dạ...cứ xem như là tình 1 đêm, cũng đừng nhắc lại nữa...

Nguyên Thần Dạ bỏ ra khỏi phòng không nhìn thêm cô lần nào nữa, nước mắt cô không kìm chế được thi nhau rơi xuống sàn nhà...

-Nguyên Thần dạ...

Đối diện với Nguyên Thần Dạ, khuôn mặt của 2 người như chưa có chuyện gì xảy ra...

-Chiều nay chúng ta phải sang Nhật bản gấp bên đó hình như có chuyện với hợp đồng mới kí kết....

-Đặt vé máy bay đi...

-Vâng...Nguyên tổng...

-Có chuyện gì sao ?

-Tôi có thể ra ngoài có chút việc riêng...

-Được...

Đứng trước mộ của người phụ nữ, cô Mỉm cười:

-mẹ con đã trở về...

-Alo anh đình Phong, chiều nay em sẽ qua Nhật, anh sắp xếp mọi chuyện ở nhà nhé...

-Vâng...chào anh...

3 ngày tại đất Nhật xa lạ, không khí lạnh làm Uyên Nhi không quen, cô thường xuyên bị lên cơn hen bất ngờ...

-Thư kí Đình...cô không sao chứ...? Nguyên Thần Dạ lo lắng hỏi dồn cô, khi thấy Uyên Nhi, sắc mặt tái nhợt đổ gục người xuống sàn nhà, ôm lấy ngực mà thở...

-thuốc...thuốc...túi xách...

vội vàng đổ túi xách của Uyên Nhi ra sàn nhà, tìm thuốc, đột nhiên Nguyên Thần Dạ khựng lại...chiếc hộp này...vội cho nó vào túi quần mình, anh Lấy hộp thuốc trị hen cho Uyên Nhi...

Bình tâm 1 lát sau , lấy lại hơi thở ...

-cám ơn anh Nguyên tổng...tôi vào nhà vệ sinh 1 lát...

-Nguyên Thần Dạ không để ý tới cô, tay nắm chặt chiếc hộp nhỏ trong túi quần...

Ring...ring...

Điện thoại bất chợt vang lên là thư kí Vương...

Có chuyện gì...?

Nguyên Tổng, anh về gấp, Hạ tiểu thư gặp tai nạn, đang phải vào viện...?

được tôi sẽ lên chuyến bay sớm nhất...

- Hạ tiểu thư xin lỗi! chúng tôi đã làm hết sức mình, tính mạng cô có thể giữ nhưng đứa bé thì không thể, còn có....

Hạ Thảo ngẩn ngơ trước lời nói của bác sĩ, con của cô không còn...

Còn có...còn cso gì nữa chứ...

Bác sĩ ngập ngừng :

-sau này khả năng làm mẹ của cô không còn ! để cứu được cô, chúng tôi đã phải cắt bỏ cổ tử cung vì thế....

-Tại sao ? tại sao lại thế ? Đó là giọt máu của tôi và Thần Dạ sao các ông lại làm thế, các ông là bác sĩ không thể cứu nổi con tôi lại còn làm mất đi khả năng làm mẹ của tôi...

-Được rồi hạ Thảo ! Bình tĩnh lại đi !

Từ nãy giờ im lặng cuối cùng Nguyên Thần Dạ cũng lên tiếng..

-Thần Dạ...! con chúng ta...con chúng ta chết rồi...

-Anh biết...

-Nguyên Tổng chúng tôi đã cố gắng hết sức, xin lỗi..

-Được rồi ! Hạ Thảo chúng ta về nhà...

Trách nhiệm của 1 gã đàn ông không cho phép Nguyên Thần Dạ bỏ cô lúc này.Đưa cô về nhà an tâm với liều thuốc an thần của bác sĩ, Nguyên Thần Dạ bước ra khỏi phòng, cánh cửa phòng vừa khép lại thì giọt nước mắt trên mặt Hạ thảo như giọt nước tràn li vương trên khuôn mặt cô - đứa con không còn, giữa anh và cô không còn mối quan hệ gì ràng buộc, cuộc sống không có tình yêu ,liệu anh vì trách nhiệm thì có thể kéo dài bao lâu để cho cô có thể ở bên cạnh anh...

Đốt thuốc lá ngoài ban công thư phòng, Thần Dạ mơ mơ màng màng, từ ngày xảy ra việc đau lòng với Nguyên Băng, chỉ có rượu và thuốc lá mới làm anh bình tĩnh lại được...

cầm tấm ảnh đứa con chưa hình thành của anh và Nguyên băng trên tay, anh thở dài :

-Nguyên băng con chúng ta đã mất rồi, bây giờ ngay cả đứa bé này cũng không còn, có phải tại anh tạo ra nhiều nghiệp chướng nên bây giờ mới gặp quả báo không...Thực sự anh rất nhớ em và con...? ước gì em và con vẫn còn sống bên cạnh anh, Nguyên băng anh sẵn sàng đánh đổi mọi thứ...

6. Chương 6

1 ngôi sao băng vừa bay qua Thần Dạ ngược lên bầu trời thì thầm :

-Nguyên Băng em đã từng nói nếu có sao băng đi qua thì điều ước của mình sẽ thành hiện thực, anh đã ước rồi, nếu thật sự em đã chết thì anh phát hiện ra rằng những điều trước đây em từng nói đều là nói dối...

-Hắt xì...

-Anh Thần Dạ em có chuyện muốn nói với anh...

-Có gì để sau nói...anh đang bận ? Thần Dạ không dừng bước trực tiếp bước về phía cửa...

-Em không làm mất thời gian của anh nhiều đâu...chuyện của con chúng ta...?Hạ Thảo ngập ngừng..không nói tiếp lên đưa mắt nhìn sắc mặt của Thần Dạ...trông thấy sắc mặt của anh tối sầm...cô rùng mình...

-Được rồi, nói đi, còn có chuyện gì sao ?

-Em bị sẩy thai, liệu anh còn...

-Hạ Thảo, em biết anh không hề có tình cảm với em, chỉ là vì đứa bé nên anh mới đồng ý, ba mẹ bắt ép anh không thể làm trái...

-Vậy em có thể...

-nếu em muốn ...có thể ở lại làm Nguyên phu nhân, với anh ngoài Nguyên Bằng ra ai lấy ai làm vợ cũng thể thôi, trách nhiệm làm chồng em, anh sẽ làm tốt...

-Thần Dạ ! anh biết điều em cần là trái tim của anh, tình yêu của anh chứ không phải là 1 cái xác không hồn, địa vị hữu danh vô thực...

-Em phải biết ngoài Nguyên Bằng ra, tình yêu của anh đã chết, em đừng đòi hỏi anh tình yêu, còn lại những vật chất khác anh có thể cho em...

-tại sao chứ, em có gì thua kém 1 nguyên Bằng đã chết chứ...Hạ thảo nước mắt lưng tròng...

-Hạ thảo, đừng bao giờ so sánh mình với Nguyên Bằng hiểu chưa, như em từng nói em thông minh hơn cô ấy, vì thế tôi nói thế em cũng hiểu chứ...tôi có thể cho em và gia đình tất cả thì cũng có thể lấy chúng hết, nên em hãy nhớ, đừng để tôi phát hiện ra em làm điều gì sau lưng tôi...Hạ Thảo...Nói rồi Nguyên Thần Dạ bỏ đi...

-Em không có....Hạ Thảo cố nín khóc nói theo anh...

-Tìm tung tích của Nguyên bằng cho tôi, đồng thời điều tra thư kí Đình uyên Nhi cho tôi...

-Vương thư kí, anh tiến hành thu mua công ti Nguyên Hoàng đi...

-Nguyên Tổng...Nguyên Hoàng là....

-Thư kí vương từ bao giờ anh có ý kiến với quyết định của của tôi vậy ?

-Nguyên tổng không có, tôi sẽ đi làm ngay...

-Đình uyên nhi, pha cho tôi 1 li café, như lần đầu tiên cô đã pha...

-Café ½ viên đường và 1 thìa café sữa sao ?

-Đúng thế....

Qua phòng hạ Thảo, Thần dạ nhớ mình để quên đồng hồ đầu đó, không biết ở đó có không ?

-Không...không...Nguyên bằng....mình xin lỗi cậu mình không cố ý..cậu tha ỉnh...

-Không đừng mang con mình đi, đừng mang Thần Dạ đi...KHông đừng mà...

-hạ Thảo tỉnh lại đi...

-Thần dạ, ác mộng thật khủng khiếp...

Ôm chặt lấy Nguyên thần Dạ, Hạ thảo khóc nức nở...

-Là giấc mộng gì...

-Không em không muốn nhắc lại...

1 tia sát khí lóe lên trong mắt Nguyên Thần Dạ...

-Bình tĩnh ngủ đi...

-Anh đừng đi được không....

-Anh còn ra ngoài xử lí công việc, em ngủ tiếp đi...

Kéo tấm chăn cho hạ thảo Nguyên thần Dạ, bước ra khỏi phòng anh gọi ngay cho tổng hạ bình....:

-Thần Dạ cậu có biết bây giờ là mấy giờ không ?

-hạ Bình bây giờ cậu ra khỏi giường và điều tra mối quan hệ của thư kí Trần và Hạ thảo xem họ có liên lạc gì không?

-Nguyên thần dạ ngay cả Hạ tiểu thư mà cậu cũng nghi ngờ sao ?

-Tổng hạ Bình, nếu cả cậu còn như thế nữa thì tôi cũng sẽ nghi ngờ cậu có tham gia vào việc này, nên cậu đừng làm tôi thất vọng...

-Được rồi....

Thần Dạ anh nhớ không được phá tan gia đình em, nhớ chưa, em nghi ngờ anh bá đạo lắm đó...bức thư thứ 3 rồi đó...có lẽ là bức thư cuối cùng em viết cho anh...Thần Dạ...anh đã từng nói nếu em chết anh sẽ phá tan gia đình em, em sợ điều đó, xin anh đừng làm điều đó..., người nhà em không có lỗi...Thần Dạ, con cũng đập này, nó đang cảnh cáo anh đó”

-Anh thần dạ...có...thấy trong túi của tôi hôm đó có 1 chiếc hộp nhỏ bằng nhưng không...?

-Không thấy, có gì sao, thư kí Đình...?

-À ! không có gì ? chỉ là tôi vô ý đánh rơi 1 vật quan trọng mà thôi, cảm ơn anh Nguyên Tổng...

-vậy sao ? Ánh mắt Nguyên Thần Dạ lơ đãng nhìn cô...

-Thư kí Đình, cô thích trồng hoa gì nhất...

-Hoa hồng và xương rồng...có gì sao ?Nguyên tổng...

-Không có gì cô ra ngoài đi...

-Nguyên tổng anh lạ lắm...

Tan làm về đang lơ ngơ đợi xe buýt thì :

Cướp cướp...chiếc túi xách của Uyên Nhi bị 1 tên cướp giật đi mất...

không thể được trong đó luôn có 1 thứ quý giá nhất với cô, kể từ khi mất đi chiếc hộp, cô đã đau lòng muốn chết...có dù cướp có lấy hết tiền trong túi cũng được nhưng đừng lấy bức ảnh của cô...

-thưa anh túi đây ạ! Đưa cái túi cho người đàn ông mang kính đen kia

-tiền của cậu đây...nhiều hơn số cậu ăn đó....

-Đóng cửa kính xe, trên khuôn mặt lạnh lùng nở ra 1 nụ cười khéo léo...

-thế là hết...tất cả mọi thứ sao bỗng dưng biến mất trước mắt cô...

-tại sao lại như thế chứ...bỗng nhiên Uyên Nhi òa khóc...

biệt thự nhà họ Nguyên :

-Nguyên tổng, Hạ tiểu thư có biểu hiện hoang mang, trầm cảm.Bác sĩ Hoàng lên tiếng...

-Nguyên nhân là gì ?

-Có thể là do sốc hoặc có chuyện gì trong quá khứ ám ảnh...

-Được rồi...ông có thể về...

-Xin phép anh Nguyên Tổng...

...Đừng Nguyên Băng...tha ình...mình không cố ý...là tại thư kí trần, tại ông ta, mình không làm hại cậu..Nguyên băng...

-Hạ Thảo...Nguyên thần Dạ lay lay hạ Thảo, hạ thảo - nói, chuyện của Nguyên Băng là như thế nào ?

-Anh Thần Dạ...em xin lỗi, chuyện của Nguyên Băng là do em...

-Nói chuyện gì đã xảy ra...

-Anh thần Dạ anh làm em đau...

-Kiên nhẫn anh có hạn...Nguyên thần Dạ rít lên...

-Là do thư kí Trần, trước hôm cưới của anh và Nguyên Băng ông ta đã gọi điện cho em...ông ta hỏi em có yêu anh không ? Nếu em hợp tác với ông ta, thì ông ta sẽ giúp em đến với anh, ông ta nói...biết em có thai với anh...bảo ông ta sẽ làm muộn đám cưới để em có cơ hội nói với anh về cái thai...em không ngờ mọi chuyện lại như thế...

-Anh thần Dạ em xin lỗi,em không cố ý hại Nguyên băng...

-Hạ Thảo, thật không ngờ, với bạn thân mà cô cũng có cũng có thể làm như thế...

-Anh, em xin lỗi...

-Hạ thảo, hi vọng chiều nay trở về tôi sẽ không thấy cô trong căn nhà này nữa...

-Anh Thần Dạ,đừng đuổi em đi...em xin lỗi...

Đẩy ngã Hạ Thảo xuống sàn nhà...Nguyên thần Dạ bỏ đi

-Nguyên băng, tại sao cậu chết rồi mà cũng không buông tha Thần dạ ỉnh chứ...tại sao ?

Nguyên thần Dạ buồn bực bỏ ra ngoài...lái xe như bay trên Đường, Nguyên Thần Dạ...lại đi ra biển...

Trở về nhà vào sáng hôm sau....

-hạ thảo, cô còn chưa đi sao ?

-anh, em không đi...

-Người đâu, mang Hạ tiểu thư về nhà...

-Anh Thần Dạ, đừng bắt em về nhà....

-Đưa đi....

-Nguyên Tổng...hôm nay anh tới sớm vậy...Uyên Nhi ngạc nhiên...,anh còn tới sớm hơn cả cô...

-chuẩn bị đi..hôm nay chúng ta tới thăm khu resort Thiên an...

-vâng...

Nói rồi Nguyên Thần dạ bước nhanh ra xe...

-đây là khu bể bơi mới thông minh...được thiết kế rất đặc biệt...

Ring ,...ring...

-alo...anh đình phong...em vẫn khỏe...

-vâng...

-Á, rầm...bùm...

Nguyên Thần Dạ bất ngờ đột ngột quay đầu lại thấy có người ngã xuống nước...đó chẳng phải là ...Uyên Nhi sao ...?

Không kịp suy nghĩ, nguyên Thần dạ lao mình xuống nước...

Đưa cô lên bờ...trông thấy cô bờ phờ, anh vội vàng hô hấp nhân tạo...

Hôm nay cô mặc 1 chiếc áo trễ cổ...lộ hẳn bờ vai trắng...vết bớt trên vai trái của cô làm anh dừng lại...

Đây chẳng phải là....

-khụ khụ...khụ...cô ấy tỉnh rồi...

-Nguyên tổng sao anh nhìn tôi vậy...

Ném chiếc áo khoác cho cô Nguyên Thần Dạ bỏ đi...

-Nguyên tổng...chờ tôi với...

Báo cáo về cô Đình Uyên Nhi đã có...:

Uyên nhi cô vào đây 1 lát...

mở cửa vào phòng, không thấy ai cả...Đột nhiên 1 vòng tay ôm chặt lấy cô...thì thầm...

-Em còn muốn trốn bao lâu nữa...

-Nguyên tổng anh làm sao vậy, thả tôi ra...

-Nguyên băng...em có biết là anh nhớ em lắm không ?

-Nguyên

-Thần Dạ..gọi anh như thế...

-Sao anh dám khẳng định em là Nguyên Băng...

-Em nhìn lên bàn xem...

-nhấn...tấm phim siêu âm...bản điều tra...còn đây là gì...

-từng đó chưa chứng minh được điều gì cả ?

-đây là bản xét nghiệm AND của em và mẹ em Nguyên băng...

-anh...Thần Dạ anh nghi ngờ em từ khi nào...

-Từ khi em hôn anh...Nguyên Băng...1 nụ hôn nuốt trọn những gì cô định nói...

-Nói cho anh biết mọi chuyện,nếu anh đoán không nhầm thì em biết chuyện của Hạ Thảo...

-Em biết...

-Nào ngồi xuống đây và nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra với em.

-được...

Thần Dạ...sau khi bị rơi xuống vực cùng xe oto, thực ra thư kí Trần Đã đẩy em ra qua cửa xe...có lẽ phúc phận em chưa thể chết nên khi đó...điện thoại rơi trên vách núi còn...em thì bị rơi xuống phía dưới và mắc vào nhánh cây nên không ai biết...

Thần Dạ mím môi, siết chặt vòng tay ôm cô lại....

-Sau đó thì sao ?

-Sau đó, khi tỉnh dậy em thấy toàn thân mình toàn là máu...thấm ướt hết áo cưới...em đã kêu cứu, nhưng không có tiếng trả lời...mệt mỏi em thiếp đi...

-Anh xin lỗi...là lỗi của anh...

-Thần dạ anh không có lỗi...nắm lấy tay anh Nguyên băng tiếp tục câu chuyện...- em đã ngủ trên lưng chừng núi kia 1 đêm...hôm sau, em được 1 anh chàng leo núi cứu sống...em đã hôn mê bất tỉnh hơn 2 tuần...khi tỉnh dậy, em mới biết mình bị sảy thai và toàn bộ khuôn mặt bị hủy hoàn toàn...lúc đó rất hoang mang...

-Sao em không tìm anh...

-Em đã định thế, nhưng mất con...lại bị biến dạng khuôn mặt em không dám về tìm anh...em đã tìm đến anh Đình Phong...

Khuôn mặt Nguyên Thần Dạ tối sầm lại :

-Anh ta làm em tin tưởng hơn anh...

-Thần Dạ, bình tĩnh em sẽ kể anh nghe....

-Haz...thở dài thườn thượt...

-Người ân nhân cứu em hôm đó, có quen 1 vị bác sĩ phẫu thuật chỉnh hình rất giỏi bên Mỹ, anh ta và anh Đình phong đã đưa em qua đó làm phẫu thuật như diện mạo hiện nay...khi trở về em định đi tìm anh nhưng nghe tin anh và Hạ Thảo qua lại, em rất sốc quyết định buông xuôi...

-Tình cờ em điều tra ra sau cái chết của em anh rất đau lòng, em tìm đến những kỷ vật đó thì tất cả đều bị mang đi rồi, em đoán anh đang giữ chúng...

-Đúng thế...

-Em quyết định thêm 1 lần nữa trở về quyến rũ anh...thực ra là em nghe nói anh đang có ý định thu mua công ti Nguyên Hoàng...?

-Nếu như không có chuyện đó, em sẽ không xuất hiện trước mặt anh sao ?...

-Nhưng dù sao em cũng đã trở về bên anh chỉ là diện mạo khác thôi...

-tại sao 2 lần anh đều trông thấy bóng dáng em...ở Sài Gòn và Hà Nội...

-lần thứ nhất là do ảo giác mà thôi. Còn lần thứ 2 do 1 loại thuốc gây ảo giác mà em đã bảo phục vụ cho vào li rượu của anh...

-em...em....

-Thần dụ anh mắc bệnh nói lắp sao ?

-Nguyên Thần Dụ em muốn nhờ anh 1 việc ?

-Nói đi !

-Thần Dụ...Đừng trả thù Hạ Thảo được không ? mất đi khả năng làm mẹ đã là 1 sự trả giá quá đắt rồi, bây giờ tinh thần cô ấy lại không tốt rơi vào trầm cảm như thế, anh nên tha cho cô ấy đi...

-Nguyên Băng, con chúng ta đã chết, lại còn em phải chịu khổ như thế nữa, anh không nghĩ, mọi chuyện có thể dễ dàng như vậy...

-Thần dụ,con cô ấy cũng mất, cô ấy là bạn em, em hiểu rõ khi yêu 1 người con người ta sẽ mất hết lý trí như thế nào...

-Được rồi...ý vợ là ý trời...

-Thần dụ,anh đáng yêu lắm..

-Anh vẫn không thể hiểu nổi, Nguyên Băng..?

-Chuyện gì...?

-Lúc công tác ở Hà Nội, trong đêm say đó, rõ ràng anh thấy...em đã mang thai không thể...?

-Vết lạch hồng trên ga giường chứ gì...?

-Thần Dụ...tiểu xảo là ở đây...

-Nói rồi cô đưa ngón tay áp út lên cho anh xem...

-Ý em là ...em lừa anh...

-Thần Dụ ơi thần Dụ...cả 1 đời phong lưu mà anh vẫn bị em lừa...anh có biết vì chuyện đó mà em mất bao nhiêu là máu để làm thử cho giống không ?

-Anh không tin 1 người như em có thể nghĩ ra những kế như thế để đưa anh vào tròng ?

-tất nhiên rồi, mấy trò đó là do Tống Hạ Bình và anh Đình phong bày cho em mà....

-Tống Hạ Bình...tôi sẽ rút hết vốn đầu tư vào công ty cậu...

-Anh thần Dụ mặc kệ chuyện đó đi, chúng ta đi ra biển thôi, em muốn ra biển...

-Nguyên Băng anh nghĩ chuyện đó, chúng ta sẽ làm sau bây giờ chúng ta còn việc quan trọng hơn...

-Chuyện quan trọng ...là chuyện gì....
 -Em Đoán xem....?
 -Thần dạ, sao nhìn anh có vẻ gian tà vậy...thôi em đi trước...
 -Ôm chầm lấy vòng eo của cô, Thần Dạ dùng môi mình nuốt hết những lời cô nói :mà trả lời...
 -Chúng ta phải sản xuất tương lai...Nguyên Bằng...
 -Nguyên Thần Dạ...anh...đây là phòng làm việc...
 -Ring...ring...em có điện thoại...
 -mặc kệ nó đi...
 -không được..alo...Anh đình phong có chuyện gì mà gọi cho em vậy ?
 -Nguyên Bằng...Hạ Thảo...
 -Cô ấy làm sao ?
 -Cô ấy bị tai nạn xe....mất rồi...
 -Anh....

7. Chương 7

Cùng đó ở nửa vòng trái đất bên nước mỹ xa xôi, có 1 người con trai đang đẩy xe lăn cho 1 cô gái...
 -Anh Hoàng Phi, em có thể tự đi được mà, tại sao lại phải ngồi xe lăn chứ..?
 -Phi Yến mất em còn chưa khỏi, em đừng đi lại lung tung như thế, được chứ, có anh ở đây là được rồi...
 -Anh là bác sĩ không thể suốt ngày bên cạnh em như vậy được...những bệnh nhân khác sẽ nạnh tị với em...
 -Phi Yến...họ không phải Bạn gái anh....
 -Anh Hoàng Phi, em muốn được trở về quê hương, ở đó em còn người nhà nữa không...
 -Phi Yến em quên rồi sao, chúng ta là trẻ mồ côi, ba mẹ em đã mất trong tai nạn xe hơi rồi...
 -Vậy sao ? Đâu mất Phi Yến chợt buồn...
 -Ít ngày nữa anh sẽ xin chuyển công tác về Việt nam chúng ta sẽ về đó được chứ...
 -Được, bác sĩ tài năng như anh ở đâu người ta cũng cần mà...
 -Phi Yến từ bao giờ em học cách nịnh người khác vậy...
 -Em học từ mấy chị y tá đó...
 -Sao em cứ 1 mực nhận là em gái anh mà không phải bạn gái anh chứ..em không muốn sao ?
 -Không phải anh Hoàng Phi, anh không thấy nói em gái anh họ rất lấy lòng em sao, chẳng qua em chỉ chớp cơ hội của họ thôi mà...
 -Nha đầu này, em khôn lắm...
 -Anh Hoàng Phi, khuôn mặt của em như thế nào, cả của anh nữa, tại sao em không nhớ gì cả ?
 -Phi Yến, sau cơn sốt vì rút em bị ảnh hưởng tới 1 vài dây thần kinh gây mất trí nhớ tạm thời thôi...mất của em là do tai nạn xe năm đó...chỉ cần em khỏe lại, anh sẽ đi khắp nơi tìm người có giác mạc phù hợp cho em....
 -Anh...cám ơn anh, vất vả quá rồi...
 Hôn nhẹ lên trán cô, Hoàng phi mỉm cười...:

-Đồ ngốc ! sau này là vợ anh rồi có gì vất vả đâu...

-Anh...

-được rồi, anh đưa em về phòng...

Tại Nhà Họ Nguyên...

-Nguyên băng...lâu lắm rồi anh mới lại được uống vị café này...

-Anh Thần Dạ..sau này anh có thể gọi em là Uyên Nhi được không...?

-tại sao ? em là Nguyên Băng cơ mà...

-thời gian gần đây, mọi người đều gọi là Uyên Nhi, em có ddiirm đã quen rồi...

-Nhưng mà...thôi thế cũng được...

-Cám ơn anh...Thần Dạ...

-chỉ cảm ơn vậy thôi sao ?

-thật đáng ghét mà...Nụ hôn nhẹ nhàng đậu trên môi Nguyên Thần Dạ...

-như vậy còn chấp nhận được

-Uyên nhi, chúng ta tổ chức lại đám cưới được không ?

-chẳng phải như thế này cũng tốt sao...?tháng sau nhé...

-quyết định như vậy đi...bây giờ anh tới công ty..em ở nhà, không được chạy lung tung hiểu chưa...

-Nguyên Thần Dạ em không phải trẻ con...nhưng tại sao em không được đi làm, rõ ràng em là thư kí của anh cơ mà....Uyên Nhi giận hờn nói...

-Uyên Nhi...anh không muốn em vất vả,..nghe lời anh...

-Anh muốn tuyển mấy cô thư kí chân dài đúng không...?

-Uyên nhi...

-Thôi em đùa thôi mà...anh đi nhé

Sân bay...

-Anh Hoàng Phi đây là chỗ nào...

-Phi Yến Đây là Sân Bay Tân Sơn Nhất của Hà nội...

-Sao chúng ta lại tới đây, em tưởng chúng ta sẽ tới sài gòn cơ mà..em nghe trên truyền hình khí hậu ở đó rất ẩm áp, còn Hà Nội lạnh em không thích...

-Phi Yên ngoan anh làm thủ tục xong, anh sẽ mang em đi chơi rồi chúng ta vào sài gòn được không

-Phi Yên ngoan anh làm thủ tục xong, anh sẽ mang em đi chơi rồi chúng ta vào sài gòn được không

-Anh...kem ở hà nội rất ngon nha...

-Em ăn ít thôi được chứ, bệnh của em không được ăn nhiều đồ lạnh...

-Anh...em không phải trẻ con, với lại em rất khỏe, không tin em có thể ăn hết 5 li kem cho anh xem...

-được...à mà không...anh không mắc lừa em đâu...Tiền Phi Yến...

-hihi...càng ngày anh càng thông minh ra nha.

-Còn em càng có nhiều trò hơn chứ gì...

-Đâu có...

-Nguyên Băng là em sao ?

Cả 2 giật mình bởi tiếng nói của Người đàn ông lạ...

-Xin lỗi anh nhận nhầm người rồi, tôi không phải là Nguyên Băng tôi tên là Phi Yến...

-Vâng chúng tôi mới từ Mỹ về hôm qua, có lẽ anh nhận nhầm người chẳng... Hoàng Phi vội thay lời cô giải thích...

-Xin lỗi, cô trông giống em gái của tôi nên có thể tôi nhìn nhầm...thật là có lỗi...

-Không sao...

-Để chuộc lỗi, tôi xin mời hai người bữa kem hôm nay, mong 2 người đừng từ chối...tôi sẽ rất áy náy với sự thất lễ của mình...

-Không cần vậy đâu...Hoàng Phi vội vàng từ chối...

-Cám ơn anh, tôi sẽ ăn tới khi nào anh không thể trả nổi tiền thì thôi...

-vậy thì còn gì bằng...tôi là Đình Phong, rất vui được biết hai người...

-Tôi là Hoàng Phi còn đây là bạn gái tôi Phi Yến...

-Chào cô, rất hân hạnh...

-Xin lỗi anh, cô ấy không thể nhìn thấy...

-Tôi xin lỗi...

-1 tai nạn thôi mà, anh Đình có lẽ hôm nay anh xin lỗi quá nhiều chẳng...

Meo...meo...đột nhiên có 1 chú mèo đáng yêu tới cọ vào chân Của Phi Yến, cô hét hoảng...:

-Anh Hoàng Phi đuổi nó đi...đi...!

-Phi Yến Bình tĩnh...anh đưa nó đi rồi...

-Cô ấy bị dị ứng với mèo...Hoàng Phi quay sang giải thích với Đình Phong...

-Ồ, vậy sao...em gái tôi cũng vậy, thật vinh dự khi gặp cô...

Ring ...Ring...

-được...tôi tới ngay...

-Xin lỗi tôi phải đi, nếu có duyên nhất định sẽ gặp lại...

-Vâng, chào anh...

Đình Phong bước đi mà vẫn ngoái đầu lại nhìn Phi Yến thêm lần nữa...Mình lú lẫn thật rồi, trên đời người giống người rất nhiều...Nguyên Băng chẳng phải bây giờ đã là Uyên Nhi sao...

-chiều mai chúng ta sẽ ra vào Sài Gòn, em không muốn ra ngoài chơi nữa sao...

bên ngoài rất lạnh...em chỉ muốn ở trong phòng có lò sưởi ấm áp thôi...

-vậy được anh ra ngoài 1 lát, em đừng đi ra ngoài kéo lặc...

-Đã biết anh đi đi...em sẽ ngoan ngoãn ngồi trong nhà nghe tin tức...

-“Nguyên tổng, nghe nói anh đã tìm lại được vợ mình sau tai nạn, nghe nói cô ấy là Đình Uyên Nhi...

-Phải...

-Xin anh cho biết liệu bao giờ 2 người làm đám cưới lại...

-Có lẽ không lâu nữa....”

-Ui da...đang gọt táo bỗng dưng cô bị đứt tay...tự gõ vào đầu Ph Yến thì thâm...:

-Mình đúng là vô dụng mà ngay cả gọt hoa quả cũng không làm được...

Tại sao mình không nhớ được chuyện quá khứ nhỉ, anh hoàng phi bảo rồi mình sẽ nhớ ra mà, tại sao không hề có 1 chút gì lưu giữ trong đầu mình vậy...

Sao mình đau đầu như vậy, cứ mỗi lần cố nhớ chuyện gì cũng vậy....

a....a....

anh Hoàng phi sao em lại nằm ở đây...?

Anh về nhà thấy em nằm trên sàn nhà. nhớ lần sau không được để anh lo lắng nữa...

Vâng...em xin lỗi...

Em vẫn muốn chiều mai vào Sài Gòn hãy anh sẽ dời thời gian lại nhé...

Không sao em vẫn tốt...em muốn vào đó...có cái gì đó cứ thúc giục em tới đó...

Sân bay :

Em đứng đây chờ anh...không được đi đâu...?

Được...anh đi lấy hành lý đi...

“Bốp”

Ôi tôi xin lỗi tôi không có ý...

Phi Yến đụng vào ai đó...cảm giác có 1 luồng điện nhỏ chạy vào cơ thể khi người đó đưa tay ra đỡ lấy cô...

Không sao...?

Con trai chúng ta ở đây...?

Người con trai đó sau khi đỡ cô dậy nghe tiếng gọi vội vã bỏ đi...?

Phi Yến em sao vậy...?

Em không sao, em vô ý va phải người ta thôi...

Giọng nói đó quen thuộc quá...Nguyên Thần Dạ suy tư...mình làm sao vậy, đầu óc có lẽ làm việc vất vả quá rồi...Nguyên Thần Dạ thở dài...

-Anh Hoàng Phi em muốn tới biển...?

-Được rồi, nhưng em phải khoác áo ấm đã rồi chúng ta sẽ đi...

-Anh Hoàng phi vì sao em lại thích biển nhỉ ? có phải em thích gió biển không...?

-nhắm mắt lại và cảm nhận đi...cô sẽ nghe được tiếng hát của biển...

-cám ơn...anh là ai...?

-Tôi là Tống Hạ Bình...

-Chào anh...tôi là Phi Yến...

-Cô rất giống 1 người bạn của tôi...

-Nguyên băng sao ...?

-Cô biết cô ấy...

-Lúc mới tới Hà Nội cũng có Người gọi tôi như thế, nên tôi đoán vậy không biết có đúng không...?

-Đúng...người đó là ai vậy...

-Anh ta...à, anh ta nói tên là Đình Phong...

-Đình Phong...

-Vâng...anh quen anh ta sao...

-Đúng thế ?

-Nhưng tôi giống cô gái tên là Nguyên băng bạn của anh sao ...?

-Đúng thế...cô sống ở nơi nào...?

-Tôi mới từ Mỹ về được mấy hôm...!

-vậy sao...Đây là danh thiếp của tôi...

-Xin lỗi anh tôi không thể nhìn thấy...

-Cô...

-chỉ là 1 tai nạn thôi...

-Phi Yến, ai vậy...?

-Anh Hoàng Phi...

-Tôi là Tổng HẠ bình...

-Em vừa quen anh ấy, thêm 1 người tưởng em là cô gái tên Nguyên băng...

-Ánh mắt Hoàng Phi hơi tối lại trong chốc lát nhưng làm sao có thể qua mắt được con mắt nhà nghề của hạ Bình...

-Có dịp sẽ gặp lại anh Tổng...Phi Yến chúng ta về khách sạn thôi...anh không muốn em bị cảm đâu...

-Dạ...anh Tổng tạm biệt...

-tạm biệt...Đôi mắt của Hạ Bình không rời bóng của Phi Yến...

-rất giống, không biết liệu Nguyên thần Dạ nhìn thấy cô ấy sẽ có phản ứng như thế nào...

-Phi Yến, chúng ta nhất định sẽ gặp lại nhau...

Nói rồi anh mỉm cười, bước đi....:

- Thần Dạ, cậu biết hôm nay tôi vừa gặp chuyện vui không, tôi mời cậu ăn cơm...

- cậu vừa kí hợp đồng sao ? có nhã hứng mời tôi ăn thì tôi không từ chối...

còn hấp dẫn hơn thế...

- Thư Kí lạc tìm hiểu khách sạn mà cô gái kia ở cho tôi, thử xem tối nay họ sẽ ăn tối ở đâu, rồi gọi điện cho tôi...

cuộc sống sẽ bớt nhàm chán hơn rồi

bước vào nhà Hàng Nhật, Nguyên Thần Dạ thong thả ngồi xuống, lười biếng mở lời...:

- nói xem Tổng Hạ Bình, chuyện gì làm cậu điên lên muốn mời cơm tôi...

không để ý tới câu hỏi của Thần Dạ, Tổng Hạ Bình hỏi luôn :

- Cậu và Nguyên băng dạo này như thế nào rồi...

- Tổng Hạ bình cậu mắc thêm bệnh lãng tai từ lúc nào vậy, tôi quen 1 vài bác sĩ giỏi đây, tôi sẽ giới thiệu cho...

- Cậu không móc họng tôi thì cậu thấy không vui...?

- Tôi không dễ gì từ bỏ niềm vui của mình, Hạ Bình...? Món ăn Nhật tôi tưởng cậu ghét...

- Có 1 thứ tôi muốn cho cậu xem hơn là Món ăn Nhật...

- Cần tờ thực đơn lướt qua vài món đắt nhất, anh nói...:

- Tôi rất chờ mong...cho tôi những món đắt nhất...

- cậu đúng là giết người mà...không sao...rồi cậu lại phải cảm ơn tôi thôi...Nguyên Thần dạ cậu nhìn bàn đối diện kia đi...cô gái đó...

Liếc mắt theo hướng chỉ của Hạ Bình, chiếc thực đơn trong tay Nguyên Thần Dạ rơi xuống...:

- Nguyên Băng...

- Haha, tôi đã nói mà...nhưng đó là phi Yến không phải Nguyên băng...Thần Dạ có Uyên Nhi rồi mà cậu vẫn còn mơ về hình bóng xưa sao...?

- Ngược lại nhìn Thần Dạ, hạ Bình mới phát hiện từ nãy giờ anh toàn độc thoại 1 mình...Nguyên thần Dạ đã rời khỏi chỗ ngồi bước gấp tới bàn ăn của Phi Yến...vội vàng đuổi theo...

- Nguyên băng, là em sao...?

- lại thêm 1 người nhận nhầm em rồi sao, phi Yến...

- Hoàng Phi...là ai vậy...

- 1 anh chàng đẹp trai Phi Yến...Hoàng Phi giọng hờn giễu nói...

- Hoàng Phi anh đang ghen sao...?

- Không có....?

- Xin lỗi anh tôi là Phi Yến không phải cô gái Nguyên Băng anh cần tìm...

- Xin lỗi, cho sự thất lễ này...Thần Dạ, đây là Phi yến...chắc cô chưa quên tôi chứ,...tôi là Hạ Bình...

Ánh mắt của Nguyên Thần dạ vẫn không ngừng nhìn cô, mọi người đều thấy riêng cô thì không ?

- Anh Tổng, rất vui gặp lại anh...

- Có phiền không nếu chúng tôi ngồi đây...

- Có ...không...Hoàng Phi và Phi Yến đồng thanh trả lời...

- Hai người ngồi đi, chỉ là 1 bữa ăn thôi mà...

- Cảm ơn...

từ nãy tới giờ Thần Dạ nhìn cô không chớp mắt mà không hề nói câu gì...

Tổng Hạ Bình nhanh chân ngồi bên cạnh Hoàng Phi, giành chỗ trống bên cạnh Phi Yến cho Thần Dạ...

Cuối cùng thần Dạ cũng nói 1 câu làm mọi người giật mình...

- Cô ấy không nhìn thấy...

- Cô ấy gặp tai nạn...Hoàng Phi đáp lời anh thay Phi Yến...

- Vậy sao...?Thái độ lười nhác của anh thật làm người khác khó chịu riêng Phi yến vẫn mỉm cười...(có thấy gì đâu mà bảo...hehe)

- Thức ăn của em đây...

- Em tự làm được, Hoàng Phi...

Đột nhiên Nguyên Thần Dạ gấp cho Nguyên băng 1 miếng sushi lươn..., vừa đưa lên tới miệng Phi Yến đã thả nó lại bát....

- Anh Hoàng Phi anh quên em không ăn được lươn sao...?

- Là tôi...tôi không biết...

- Không sao?

“Cộp” chiếc thìa rơi xuống sàn nhà...

Cả Phi Yến và Nguyên Thần Dạ cùng cúi xuống nhặt, vô tình hay cố ý (tg :ta cố ý mà) đôi môi của Nguyên Thần Dạ chạm nhẹ vào má Phi Yến...

lập tức ngồi dậy đỏ mặt, tim đập như đánh trống...

Xin lỗi anh tôi không cố ý...

Không sao...tôi sẽ gọi người mang cho cô 1 chiếc khác...

Cảm ơn...

Có chuyện gì vậy..? Hoàng Phi nhìn cô ngập ngừng..

Không có gì..cô vội vã thanh minh...

chỉ có Nguyên Thần Dạ không tỏ thái độ gì con Tống Hạ Bình thì tủm tủm cười (tg :giống con gái nha...THB : e hèm có mấy cái thẻ ATM nhiều tiền quá không biết tiêu vào đâu...TG : anh ...đưa em..)

-Cô ấy giống Nguyên Băng đúng không..?

Trên xe Tống hạ bình hỏi...

-Đúng thế, cô gái mà tôi va ở Sân bay có thể là cô ấy, cảm giác đó như luồng điện chạy qua người...rất mãnh liệt...cảm giác muốn chạm vào Cô ấy...

-Còn mạnh mẽ hơn cả Uyên Nhi đúng không...?

-Đúng thế, làm sao cậu biết...

-Tôi làm con sâu trong bụng cậu rồi....

Thần Dạ đó không phải là Uyên Nhi sao...?

Nhìn theo ánh mắt hạ bình...Nguyên Thần Dạ khẳng định :

-Là cô ấy...sao cô ấy ở đây...

dừng xe lại ven đường,ngẫu nhiên anh muốn hỏi cô đi đâu...

định lấy điện thoại gọi cho cô, nhưng thấy 1 người ăn mày tới gần cô xin tiền... anh lại thôi tò mò muốn biết cô còn như xưa hay không...?

Nhìn thấy cô xua đuổi người ăn mày không thương tiếc, như thể sợ lây bệnh truyền nhiễm....Nguyên thần dạ lắc đầu...

-Thần Dạ tôi đoán cậu cũng đang nghĩ như tôi...

-Có thể...cô ấy không còn giống như trước nữa...

-Con người có thể thay đổi nhưng tính cách trong 1 thời gian ngắn không thể thay đổi được

-Yên tâm Hạ Bình, tôi không tin cô ấy là Nguyên Băng thật...

-Nguyên Thần Dạ...cậu...

-một người chưa yêu ai thật lòng như cậu làm sao có thể hiểu nổi chứ...

-Nguyên Thần Dạ tôi không muốn mắc vào cái gông của gia đình như cậu...

-Tống Hạ bình xuống xe...

-tại sao...

-tôi bảo cậu xuống xe...

Rầm đóng cánh cửa xe lại, Hạ Bình con ngẩn ngơ Nguyên Thần Dạ đã phán 1 câu xanh rờn..:

cậu tự bắt xe mà về....rồi đi thẳng...

-Nguyên Thần Dạ cậu là đồ...

ở lại trợ trợ 1 mình Tống hạ bình ngao ngán, lắc đầu bắt taxi về...

-Uyên Nhi em ở nhà không ?anh về đón em ra ngoài chơi...

Em vừa mới ở biển về đang mệt không muốn đi nữa...

-vậy sao, vậy nghỉ ngơi tối chúng ta ra ngoài ăn cơm...

-Được...!

tại sao lại nói dối Uyên Nhi...

Hoàng Phi đưa Uyên Nhi về nhà, anh ngồi ngay vào bàn máy tính gõ ngay từ khóa... “Nguyên băng”

Hàng loạt kết quả còn có cả ảnh nữa....

Nguyên Băng vợ chưa cưới của Nguyên Thần Dạ bị tai nạn chết trên đường tới nhà thờ...

sự trở về bí ẩn của cô dâu...

ai mới là kẻ gây chuyện...?

.....hàng trăm tiêu đề bài báo...

Hóa ra là như thế, bây giờ còn có thêm 1 cô nguyên Băng nữa sao...Liệu phi yến có phải là Nguyên Băng hay không...?

Nếu vậy chẳng phải anh mất cô cho Nguyên Thần Dạ sao...

Không được mình nhất định không để mất cô ấy...?mình phải nhanh chóng kết hôn với cô ấy...?Đúng thế...

-Anh Hoàng Phi...anh giúp em sấy khô tóc được không, máy này khó dùng quá...

-được đợi anh 1 lát...

Gập máy tính lại anh bước vào phòng ngủ của Phi Yến...

-Để anh giúp em...

-Anh Hoàng Phi...liệu trên đời này có nhiều người giống nhau như vậy không, em không hiểu sao mọi người cứ nhận nhầm em với cô gái tên là Nguyên Băng kia nữa...

-Phi Yến trên đời chuyện người giống người là hoàn toàn giống nhau, em lo lắng chuyện đó là gì...

-Anh kể quá khứ cho em nghe được không ?

-À..được...

-hồi nhỏ anh và em là thanh mai trúc mã...cha mẹ chúng ta đã hôn ước cho chúng ta...năm em 16 tuổi thì gia đình em gặp 1 tai nạn trong chuyến đi chơi. chỉ còn em may mắn thoát nạn...sau đó, ba mẹ anh đưa chúng ta qua Mỹ...sống tới bây giờ...1 năm trước, trong 1 lần đi picnic với bạn bè, em bị ngã xuống núi, nên bị mất trí và mất không nhìn thấy như bây giờ...

-anh Hoàng Phi, anh kể những kỉ niệm của chúng ta cho em nghe nhé, em không nhớ gì cả...

Ring...ring,...

.....

-Phi Yến anh có ca phẫu thuật tại bệnh viện, em chịu khó ở nhà 1 mình nhé, anh sẽ cố gắng về sớm...

-Được...

-Nhìn tập hồ sơ trên bàn Nguyên Thần Dạ Tống Hạ bình thở dài...:

-Thần Dạ cậu điều tra Uyên Nhi sao...cả cô gái tên là Phi Yến nữa...

-Tôi chưa bao giờ ngừng điều tra cô ấy...

1.cậu không tin Uyên Nhi là Nguyên Băng, nhưng những bằng chứng đó...

-tôi tin vào trực giác và trái tim của mình hơn là bằng chứng đó....nó có thể làm giả...

-nhưng xét nghiệm AND là do chúng ta làm không thể giả được...

-đó là điều tôi muốn tìm ra....hồ sơ của cô gái Mang tên Phi Yến hoàn toàn không tìm ra 1 chút manh mối nào...có thể cô ta không phải là Phi Yến thật sự...

-mọi chuyện càng ngày càng thú vị đây...

-cậu rảnh quá hay sao lại tới đây...

-không ! tôi muốn đưa cậu tới gặp cô Phi Yến xinh đẹp kia...

-làm sao cậu...

-tôi rất hứng thú với cô ấy...và cả vị Bác sĩ họ Hoàng kia nữa...xem ra chuẩn bị có chuyện hay để xem rồi

-cô Phi Yến đang ở đâu...?

-cậu nóng vội gì chứ...rồi sẽ gặp thôi mà...cô ấy đang ở cô nhi Viện mà cậu thường hay tới...

-cô nhi viện Nhân ái...

-tôi rất muốn biết biểu hiện của Uyên Nhi khi gặp Phi Yến...

-có lẽ chúng ta sẽ tìm hiểu được điều gì từ đây, tôi đi chuẩn bị xe

8. Chương 8

-Uyên nhi, anh đưa em tới cô nhi viện, ngày mai anh có hợp đồng không thể mang em đi được...

-được anh tới đón em...!

Chiếc xe dừng trước cô nhi viện, Nguyên Thần Dạ thấy Tống hạ Bình cũng đứng bên cạnh Phi Yến mà không thấy Hoàng Phi..

Nguyên Thần Dạ dẫn Uyên Nhi tới gần Tống Hạ Bình và Phi Yến...

-Hạ Bình anh cũng tới đây sao? thật bất ngờ...

-Uyên Nhi! Em tới rồi sao...?

-Cô gái này là...?

Nãy giờ đứng ngoảnh lưng lại với Thần Dạ và Uyên Nhi, khi Tống hạ bình cầm lấy tay cô xoay người lại...

-Anh hạ Bình có chuyện gì vậy...

-Thần Dạ và Bạn gái Uyên Nhi muốn hỏi thăm em, Uyên Nhi sững sờ nói không nên lời...?

-Cô ấy có khuôn mặt giống em phải không?

-Đúng...Đúng thế.....

-Xin chào tôi là Phi Yến...

-Chào cô...

Cái bắt tay run run của Uyên Nhi không che mắt được 2 con cáo già lành nghề...(Chúng ta là cáo già sao...còn không phải sao...?)

-Mắt cô ấy...

-Cô ấy không thể thấy...

Như hai người bạn Nguyên Thần Dạ hỏi Phi Yến

-Hoàng Phi không đi cùng cô sao ?

-Anh ấy vừa có điện thoại của bệnh viện...

Nhìn Thấy nụ cười quý dị của Tống Hạ Bình, Nguyên Thần Dạ đoán ngay ra quỷ kế này là do hắn sắp đặt đề ra....

Lũ trẻ thay vì bám lấy Uyên Nhi, chúng cứ quần quýt bên Phi Yến...

-chị Nguyên Bằng...chơi cùng bọn em đi...

-Chị nói rồi, chị tên Là Phi Yến, chị không phải là chị Nguyên Bằng của các em...

-Nhưng chúng em muốn gọi chị là Nguyên Bằng thôi...chị rất giống chị ấy...

•Được rồi, chúng ta lại đằng kia chơi

-em cùng lại với cô ấy...Nói rồi Uyên Nhi tiếp bước Phi Yến đi...

-xem ra chuyến đi này chúng ta có nhiều thu thập rồi đây...

-chỉ cần chờ báo cáo mà tôi điều tra được từ bên Mĩ gửi về nữa thì mọi chuyện sẽ sáng tỏ thôi...

-cậu thật nham hiểm...Thần Dạ...

-cảm ơn đã quá khen...

-Phi Yến cô sao không nhìn thấy...? Uyên Nhi bắt chuyện với Phi Yến...

-Tôi gặp tai nạn...Phi Yến mỉm cười thân thiện...

-vậy sao...cô sống ở Sài Gòn sao...

-tôi vừa mới từ Mĩ trở về với Bạn trai...

-cô có bạn trai rồi sao...?

-Vâng...nụ cười e thẹn trên khuôn mặt của Phi Yến làm Uyên Nhi hài lòng...

-Phi Yến...

-Anh Hoàng Phi xong công việc rồi sao...?

-Đúng thế , chúng ta về thôi, em cần tới bệnh viện...

-Em biết rồi...?

-Cô bị gì sao ...?

-Anh Nguyên , anh Tống, thật bất ngờ khi gặp hai anh ở đây...?

-Hoàng Phi chào anh, rất trùng hợp....?

Uyên Nhi, đây là Hoàng phi, bạn cậu phi Yến...

Tôi là bạn trai cô ấy...chào cô...

Chào anh...

Cô ấy bị gì sao...?

Cô ấy phải kiểm tra định kì vết mổ dạ dày trước đây...

Như sét đánh bên tai 3 người còn lại, còn nhân vật chính của chúng ta vẫn không hay hề hấn gì...

Chúng ta đi thôi anh Hoàng Phi...? Phi yến giục hoàng phi đi nhanh,. Cô cảm nhận được có ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình

À ! vậy sao...tôi lại không nghĩ đây là sự trùng hợp ngẫu nhiên...?

Chúng ta cũng về thôi anh...Uyên nhi cũng lôi kéo Thần Dạ khỏi ánh mắt không dành cho cô kia,...anh Hạ Bình anh cũng về chứ...

Tôi tới công ty đợi cậu nhé...

được tôi đưa Uyên Nhi về, cậu tới đó trước đi...

Thần Dạ...xem chừng lại thêm 1 bi kịch nữa xảy ra rồi...

tối mấy ngày sau...tại nhà hàng Pháp xảy ra 1 sự kiện đặc biệt...:

Phi Yến đồng ý lấy anh nhé...?

Anh Hoàng Phi, sao lại gấp như vậy, không đợi em phẫu thuật mắt xong sao...hoàn cảnh em bây giờ...

Phi Yến, anh không muốn chờ thêm nữa, anh sẽ làm đôi mắt cho em được chứ....

đồng ý với anh nhé...?

Trong ánh nến lung linh, bản nhạc nhẹ nhàng và mùi hoa hồng thoang thoảng đã tạo nên 1 mối tình lãng mạn...:

Được em đồng ý....

Ôm chầm lấy Phi Yến giữa quán ăn sang trọng mặc kệ người khác nói gì anh không quan tâm, điều quan trọng nhất bây giờ là cô đã đồng ý lấy anh, cho dù cô là vợ trước đây của Nguyên Thần Dạ cũng được, bây giờ cô là của anh...

-2 tuần nữa chúng ta sẽ làm đám cưới được không...?

-Anh sắp xếp đi...

-mọi chuyện bận rộn kết hôn cuốn cô vào vòng xoáy mê mẩn, hôm nay đi thử váy cưới, Hoàng Phi chọn 1 tiệm áo cưới lớn nhất Sài Thành...vừa bước chân vào cửa hàng 1 nhân viên đã chạy ra nồng nhiệt chào hỏi...

-nguyên phu nhân...lần này chị tới thử áo cưới mới sao...?

-Xin lỗi cô, có lẽ cô nhận nhầm rồi, tôi là Phi Yến, không phải Nguyên Phu nhân...

-Ồ, xin lỗi cô, có lẽ tôi nhìn nhầm, mời cô vào...:

-Chúng tôi mới nhập về rất nhiều loại váy cưới....

-Anh Hoàng Phi anh chọn đi...

-Xin lỗi cô cô có thể dẫn cô ấy đi thử được không, mắt cô ấy...

-Nhanh chóng hiểu ý...Vâng..vâng...mời tiểu thư đi lối này....

- Thần Dạ có báo cáo bên Mĩ gửi về rồi sao...?

Nhìn vẻ mặt đăm chiêu của Thần Dạ, Hạ bình có thể đoán ra phần nào...có thể mọi chuyện sẽ phức tạp từ lúc này...

-cậu xem đi...cầm bản báo cáo trên bàn Tổng hạ Bình cũng choáng váng không ngừng...

-Chuyện này,...?

-Quá bất ngờ phải không...đến bây giờ tôi cũng không dám tin nữa là...

-vậy câu định như thế nào...

-tôi muốn Uyên Nhi nói sự thật...bây giờ Phi Yến không còn nhớ Nguyên thần Dạ này là ai nữa...

-uyên nhi..em có dấu anh chuyện gì không...?

-Thần Dạ anh làm sao vậy, anh nghi ngờ chuyện gì sao...?

-Không có anh chỉ hỏi vậy thôi, anh không muốn bị người khác phản bội...

-Vậy sao...Uyên Nhi ngập ngừng...

-Uyên Nhi đừng bao giờ nói dối anh được chứ,...với anh không có chỗ cho kẻ phản bội....

-Thần Dạ anh yên tâm...?

Uyên nhi, anh cho em cơ hội mà em vẫn không muốn nói sao...đừng trách anh...anh cần Nguyên bằng thật sự...

Đột nhiên anh không thấy Phi Yến tới bên cũng như cô nhi viện anh đâm ra lo lắng...

-Uyên Nhi nói cho anh biết sự thật của chuyện này...

-Anh thần Dạ...!

Cầm bản báo cáo xét nghiệm trong tay và bản AND Uyên Nhi bật cười...

Thần Dạ hóa ra anh vẫn còn nghi ngờ em không phải Nguyên bằng sao...?

-bản báo cáo trước đây anh còn không tin sao...là anh làm đó...

-Đỉnh Uyên Nhi, sự thật là như thế nào...?

-sự thật, chẳng có sự thật nào cả....như anh điều tra thôi, cần gì tôi phải nói...- Nguyên Thần Dạ anh đột nhiên ngu ngốc lúc nào thế...

-Nguyên Thần Dạ người thật ngu ngốc khi bây giờ mới nhận ra sao...nhưng dù sao cũng nhanh hơn ta tưởng...ta đánh giá người thấp quá rồi...

-Nói cho ta biết...Người đã làm gì với cô ấy....

-Người không muốn biết ta là ai sao ?

-Người là ai đối với ta không quan trọng, ta chỉ muốn biết cô ấy đâu...?

-Nguyên Thần Dạ sao người nóng vội thế, tình yêu mù quáng, hay nói thật là người quá yêu cô ta làm người như kẻ chết đuối vớ được cọc mà bỏ qua những chi tiết nhỏ...

-Câm miệng...nói...Vừa rít lên qua kẻ rằng Nguyên Thần Dạ vừa lấy tay bóp lấy cằm của Uyên Nhi...

-Người nghĩ ta sẽ nói sao...cho dù người có giết ta...ta muốn nói hay không là quyền của ta...Người đang phụ thuộc ta Nguyên Thần Dạ...

-Ta thật sai lầm khi đã không cho người đi gặp Diêm Vương...

-Ta cũng thật may mắn vì người đã nhân từ vì thế ta quyết định kể chuyện của ta cho người nghe...

-Ta không có hứng nghe...nói Cô ấy ở đâu...

-Nghe hay không là việc của người còn kể là quyền của ta...

-Ta hỏi người, Nguyên Bằng có gì hơn ta chứ...tại sao bà ta lại chọn nó để mang đi khi đi thêm bước nữa, mà lại bỏ ta vào cô nhi viện, từ kẻ có tất cả ta lại trở thành trắng tay...Người sống sung sướng làm sao hiểu được tủ nhục của 1 đứa trẻ sống cô đơn, tủ nhục như ta...trong khi ta thiếu thốn, chịu rét, chịu đói như 1 kẻ dư thừa của xã hội, thì nó lại được nâng như trứng mỏng như 1 nàng công chúa nhỏ, ăn sung mặc sướng...

-Nguyên thần Dạ...ta chắc chắn người đang tự hỏi xem, mối quan hệ của ta và nguyên bằng đúng không...vậy để ta giải quyết khúc mắc cho người nhé...chúng ta là chị em sinh đôi khác trứng...đó là lí do vì sao người xét nghiệm AND lại giống của bà ta...1 cú lừa ngoạn mục...và người cũng mắc lừa...

-Uyên Nhi...đừng thử thách tính kiên nhẫn của tôi...

-vậy sao...?

-để ta nói tiếp nhé...ta đã theo dõi Nguyên Bằng rất lâu...từ lúc ta nung nấu kế hoạch trả thù..., cho nên những thứ nó biết ta cũng biết, kể từ khi có gia đình nhận ta làm con nuôi...mỗi lần nhìn vào gương, t rất căm thù khuôn mặt của mình, vì thế mà bây giờ sau khi phẫu thuật thẩm mỹ ta có khuôn mặt hoàn hảo như bây giờ...

Nguyên Thần Dạ dường như hết kiên nhẫn với câu chuyện của Uyên Nhi, 1 câu chuyện hần hoàn toàn không có chút hứng thú...

-Nguyên Thần Dạ cho dù người thông minh tới mấy, khi yêu cũng mù quáng như vậy sao...ôi tình yêu thật là cao cả...con nhỏ Nguyên băng chết tiệt...

-Người, nếu còn không nói...đừng trách Nguyên Thần dạ này không biết thương hoa tiếc ngọc...

Không để ý tới lời đe dọa của Thần Dạ Uyên Nhi tiếp tục câu chuyện...:

-sau khi người đưa nó về Sài Gòn ta cũng theo tới đây...ta đã định để cho nó sống lâu hơn nhưng nhìn nó và người hạnh phúc ta không chịu được, ta và nó tại sao lại khác nhau chứ...nó hạnh phúc còn ta lại phải nuôi thù hận...Và rồi thời cơ của ta cũng tới...ta đã mua chuộc thư Kí Trần...đổ oan cho nó...

-“Bốp”...Đê tiện...1 cái tát giáng lên Mặt Uyên Nhi...1 dòng máu nhỏ nơi khóe miệng...

-Người nói ta đê tiện sao...Đúng ta đê tiện thì sao nào...

-Thật không ngờ..em gái của mình người cũng muốn hại chết...

-Ta chưa bao giờ coi nó là em gái cả...ta phỉ nhổ vào điều đó...sự thất bại đó đã nung nấu kế hoạch trong ta...thời cơ tới ngay trước mắt ta thật hoàn hảo khi đám cưới của người xảy ra...nói cho người 1 bí mật...là do ta dàn dựng không phải con nhỏ Hạ Thảo ngốc nghếch kia...nhưng dù sao, nhờ có nó ta mới hoàn thành vai diễn này...

-Không ngờ nó lại cao số tới vậy...rơi từ vách núi cao vậy mà không chết...chỉ bị mất trí, mù mắt...sao nó không chết đi, để cho vai diễn của ta thêm hoàn hảo...?ta đã định cho nó đi gặp bà ta luôn 1 thể trong bệnh viện nhưng ta đã nghĩ lại, ta lại muốn thấy người đau khổ khi nhìn thấy người con gái mình yêu, vợ mình trở thành vợ kẻ khác...đầu gối tay ấp...

-Đình Uyên Nhi...người còn là con người không...nói cho người biết, dù giết người để tìm ra cô ấy ta cũng làm...đừng thách thức Nguyên Thần Dạ này bất cứ thứ gì....

1 vết rạch nhỏ từ khuôn mặt xinh đẹp của Uyên Nhi, thấm đẫm máu lên con dao....

- á aaaaaaaa...

vừa đưa tay lên định cho vào miệng, thì 1 cánh tay khác bắt lấy và cho vào miệng người đó...

ai...Nguyên băng hốt hoảng...

Nguyên Băng, nếu em còn bất cần anh đành lòng phải cho người phá toàn bộ hoa hồng và xương rồng trong vườn này, đồng thời cho thôi việc người làm trong nhà...

Nguyên Thần Dạ anh thật vô lí...

Có lí hay không do anh quyết định

-thời tiết không tốt anh đưa em vào nhà...

-Nguyên Thần Dạ...anh có nhất thiết phải lúc nào cũng bé tôi như vậy không, tôi không phải trẻ con...với lại chỉ là tôi không nhìn thấy đường chứ không tàn tật...

-việc của em là ngoan ngoãn nghe lời anh...

-tôi không nói chuyện với anh nữa...

-Nguyên Thần Dạ bao giờ anh cho tôi gặp anh Hoàng Phi...

-Nguyên băng hình như anh đã cảnh cáo em không được nhắc tới tên Hoàng Phi trước mặt anh...

-Anh thật không bình thường, bắt tôi tới đây lại không cho tôi liên lạc với người nhà...

-Anh nhắc lại 1 lần nữa, anh là người nhà của em là chồng em còn tên Hoàng phi kia không phải ?

-Nguyên thần Dạ anh ghen sao ?

-vợ mình nhắc tới người đàn ông khác trước mặt mình, không tức giận sao được...

-Nguyên thần dạ có ai nói với anh,, khi tức giận giọng anh rất giống trẻ con hồn dỗi không

9. Chương 9

-vậy được tôi không nhắc tới Hoàng Phi nữa nhưng anh phải để tôi tới cô nhi viện cùng lũ trẻ, cứ ở nhà mãi như thế này chắc tôi buồn mà chết mất....

-Yêu cầu này của em có thể xem xét và chấp nhận được...

-vậy bao giờ anh cho tôi đi...

-sáng mai anh sẽ mang em tới đó....

-Nguyên Thần Dạ, tôi có thể đi 1 mình...

-Nguyên Băng anh không muốn nhắc nhở em thêm lần nào về việc gọi anh là Thần Dạ và đại từ nhân xưng của em đâu...nếu em còn như thế anh sẽ nhốt em trong phòng không cho ra ngoài nữa ...

-Anh...anh...

-Anh giúp em ăn cơm...

-Không cần Nguyên Thần Dạ tôi tự làm được...

-Em cần phải trừng phạt mới tiến bộ lên được....

Cô nhi viện Nhân Ái...

-Thần Dạ, em chưa mang quà cho lũ trẻ...

-Anh sẽ cho người mang tới sau...

-Không được Thần Dạ em đã hứa...em sẽ đứng trước cổng đợi, anh đi mua chúng được chứ....em hứa sẽ không đi đâu hết mà ngoan ngoãn ở đây chờ anh...

-Vì biểu hiện ngoan ngoãn của em...được rồi...

-Cám ơn anh...

Nguyên Thần Dạ vừa đi khỏi thì có 1 chiếc xe khác lao tới...

-Nguyên băng chúng ta về mĩ...

-Anh...anh Hoàng Phi...

-Là anh...theo anh về mĩ được chứ...

-Anh không sao...vẫn ổn...chúng ta không ở lại đây lâu được. nhanh chóng rời khỏi đây khi Nguyên Thần Dạ trở về đi...

-Nhưng...

-Em còn phân vân gì nữa...

-Em....

-Phi Yến...Phi Yến...

-Anh làm gì vậy...

Hoàng Phi vừa nói vừa nhìn người đàn ông mặc trang phục đen trước mặt mình...

-Chúng ta cần phải đi gấp...mang cô ta lên xe đi...nếu không anh và cô ta không kịp chuyển bay sang mĩ đâu...

-Phi Yến anh xin lỗi, anh chỉ muốn chúng ta bên nhau...

Nguyên Thần Dạ trở lại thì không thấy bóng Dáng của Nguyên băng đâu nữa nỗi lo lắng lại thêm 1 lần nữa tràn ngập trong anh...

-Chú ơi, có 1 chiếc xe màu trắng mang chị ấy đi rồi...(Bị gọi bằng chú kìa...)

-Đã bao lâu rồi...

-vừa mới thôi...

chỉ nghe có vậy Nguyên Thần Dạ tức tốc lên xe mà không nói lời cảm ơn với cậu bạn nhỏ...(Đồ mất lịch sự)...

-Hạ Bình...Nguyên băng mắt tích, cậu cho người điều tra giúp tôi, Đình Uyên Nhi, xem có phải là trò của cô ta không ?

-Nguyên Thần Dạ, người chăm sóc cô ta vừa gọi tới bảo cô ta hôm nay rất ngoan ngoãn, không hề làm gì khác biệt...

-vậy ai đã làm chuyện này...lẽ nào là Hoàng Phi...

-không loại trừ khả năng có thể là kẻ thù của cậu...cậu làm nhiều điều xấu như vậy...

-Tổng Hạ bình đây không phải là lúc kể tội tôi...tôi đang theo 1 chiếc xe khả nghi, trên hướng ra sân bay...

-Sân bay...lẽ nào...

-Hoàng phi...

-cậu cũng cho người tới đó đi...?

-Được...

Chạy hết tốc lực...đuổi theo chiếc xe...Nguyên Thần Dạ cuối cùng cũng nhìn thấy bọn họ hộ tống 1 cô gái rất giống Nguyên băng đi vào sân bay, vội vã chạy theo...

Nguyên băng...tóm lấy tay cô gái, nhưng khi xoay người lại thì...không phải...chết tiệt...

Nguyên thần Dạ chào mừng anh đuổi theo chúng tôi thành công, nhưng rất tiếc...Gã đàn ông chép miệng...

Tóm lấy cổ áo gã, Nguyên Thần Dạ rít lên...;

-Cô ấy đâu, nếu các người dám làm gì cô ấy, tôi sẽ cho các người, thiên đường không nhận, địa ngục vậy chào...?

-Anh uy hiếp tôi sao...?

-Anh...Đại ca gọi..bảo gặp Nguyên Thần Dạ...

thả cô áo hắn ra, Nguyên Thần Dạ tóm ngay lấy điện thoại...

-cô ấy ở đâu...

-bình tĩnh đi Nguyên Tổng, chẳng phải báo chí ca ngợi anh là người giữ được bình tĩnh trong mọi tình huống cơ mà...vậy mà...

-đừng để tôi phải hỏi thêm nữa...

-Rồi...rồi...Yên tâm, tôi chăm sóc vợ anh rất tốt...

-tốt hơn hết là như thế...nếu không, đừng trách tôi...

-số nhà....đường... tôi chờ anh đến đón vợ ở đó...

ném luôn chiếc điện thoại xuống sàn, Nguyên Thần Dạ bỏ ra xe...để cho tên kia, ngơ ngẩn vì tiếc điện thoại...

Rầm...cánh cửa phòng bật mở...

-Wel e...wel e...chào mừng anh tới với chúng tôi, Nguyên tổng...

-Cô ấy đâu...

-đừng lo, cô ấy đang ngủ trong phòng...

-các người muốn gì...

-Rất thẳng thắn...chúng tôi muốn mạng của anh và Cô ta...

-Đình tùng...anh...không được làm hại Phi yến...

-Hoàng Phi...ngu ngốc...

-Haha, anh tin tưởng tôi sao...Nguyên Thần Dạ nói đúng...người thật ngu ngốc...đừng bao giờ làm ăn với xã hội đen mà không biết rõ về họ...

-Anh...anh...

-Trời hắt ta rồi mang ra ngoài...

-Đình tùng...anh không được làm hại Phi Yến, nếu không tôi sẽ không tha cho anh đâu

-nực cười muốn lấy mạng của tôi ư, có khả năng đó không....

-Nguyên Thần Dạ, Dừng đánh giá người khác quá thấp...

-Người không đáng để ta cho vào mắt...

-Người...

-Nhìn khẩu súng dí sát vào đầu minh, Nguyên Thần DẠ không mấy may gặp gút...

-Không bắn sao, còn chần chờ gì nữa...

-Người là đang thách thức ta sao....?

-Người còn muốn thứ gì khác ngoài mạng của ta và cô ấy...tiền sao...?

-"Bốp" ... "Bốp" hoan nghênh vỗ tay cho sự thông minh của người không hổ danh là tổng tài của Nguyên Thị...

-Tôi cần 1 triệu để ra nước ngoài...

-Tôi có thể cho anh gấp 10 lần từng đó để mua sự bình an của chúng tôi...

-Nguyên thần Dạ anh rất hào phóng...anh làm tôi phân vân đó...

Bình tĩnh ngồi xuống ghế trong phòng...Nguyên Thần Dạ lười nhác quan sát xung quanh căn nhà và nhìn hắt...:

-chỉ 2 người thôi sao ? anh không sợ tôi sẽ hạ gục hai người sao...?

-Tôi nghĩ anh không đặt mạng hiểm của vợ mình để thử đầu...

Trong 1 giây lơ đãng của hắt, Nguyên Thần Dạ lợi dụng nhanh như chớp đá bay khẩu súng của hắt...

-Không hổ danh Nguyên Thần Dạ...văn võ song toàn....

-Để tôi và cô ấy an toàn rời khỏi đây, 10 triệu sẽ có trong tài khoản anh, nếu không ngay cả cái mạng của anh cũng không còn...

-Anh đang uy hiếp ngược lại tôi sao...

-Tôi chỉ nói những gì mà tôi sẽ làm...

-Anh tưởng tôi ngu sao...để cho anh thoát thì liệu tôi còn đường sống sao....

-Tôi đã nói sẽ giữ lời...

-chỉ có kẻ ngu mới tin lời anh...

nhìn khẩu súng văng ra xa kia, nhanh như cắt, 2 người cùng xông vào cướp lấy nhưng hình như may mắn không mỉm cười với anh...

Nguyên Thần Dạ không phải lần nào may mắn cũng nghiêng về phía anh...lần này tôi thắng rồi...

Đoàng...Đoàng...2 phát đạn liên tiếp nổ ra...

Ôm lấy vết máu đang chảy ra trên vai...Nguyên Thần Dạ đổ sụp xuống sàn nhà...

Mày...mày dám làm phản sao...đồ vô ơn...

Anh Đình Tùng...em xin lỗi em cần tiền làm phẫu thuật ẹ, xin lỗi anh...

Câu nói vừa kết thúc cũng là lúc hắn đổ xuống nhà, chết bất đắc kì tử...

- Nguyên Thần Dạ, hi vọng anh giữ đúng lời hứa....tôi đã giúp anh...

- Tôi không nuốt lời ngày mai tiền sẽ được chuyển vào tài khoản...

- Cảm ơn anh tôi đi trước...

Nguyên Thần Dạ cố gắng đứng dậy, lê bước vào phòng ngủ, trên giường,cả thế giới của anh đang ngủ trên đó, an bình...

Đổ người đầy máu bên cạnh cô, Nguyên Thần Dạ ôm chặt lấy cô vào lòng...hôn nhẹ lên trán cô, mặc kệ cơn đau đang hành hạ, mồ hôi rơi như mưa...

Cơn mệt mỏi kéo đến làm đôi mắt anh không còn chống cự được nữa....

-Anh mệt quá Nguyên Băng, anh ngủ 1 lát nhé...

thời gian lặng lẽ trôi qua...tiếng chuông điện thoại không ngừng reo nhưng không ai bắt máy...

Mùi máu tanh...và cảm giác khó chịu làm Nguyên Băng tỉnh dậy...?

nhận thấy mình đang nằm trong vòng tay của ai đó...Nguyên băng cố thoát ra nhưng mùi máu làm cô không thể không buồn nôn...

-có chuyện gì vậy...?

Chạm tay vào khuôn mặt người đang ôm mình...nhận ra là nguyên Thần Dạ,...cô hốt hoảng...

-Nguyên Thần Dạ...tỉnh dậy đi...

-Cô cố gắng lay người anh nhưng vô dụng...?không có tiếng đáp trả...cả người Thần Dạ lạnh toát....

-Thần Dạ, anh làm sao vậy, sao cả người lạnh vậy...tỉnh dậy nói cho tôi biết đi chứ...?

Nóng...ấm...nước ở đâu ra vậy...đưa tay lên ngửi ...không phải nước là máu....Nguyên Thần dạ bị thương..

-Thần Dạ...anh không sao chứ...tỉnh lại đi...làm ơn...mở mắt ra nhìn tôi đi....

-Nói cho tôi biết phải làm sao bây giờ...những giọt nước thi nhau lăn dài trên má...

Ring...Ring...chuông điện thoại 1 lần nữa lại reo lên...

Điện thoại...Như phát hiện ra điều đó,...cô lần mò trên người Nguyên Thần Dạ tìm điện thoại...

Alo...

Alo thần Dạ cậu ở đâu vậy, sao không nghe máy....

Alo....

Anh Hạ Bình...anh Thần Dạ bị thương...

Nguyên băng 2 người đang ở đâu...

Em...em không biết...

Anh xin lỗi em giữ máy như thế đừng tắt...anh sẽ định vị vị trí hai người, được chứ...

Vâng ạ...

Nguyên băng bình tĩnh mọi chuyện sẽ ổn thôi...

KHụ khụ....

Nguyên Thần Dạ anh tỉnh rồi....

Nguyên băng em khóc sao...

Tôi....

khụ khụ...

em không có...

còn chối sao...em có biết nước mắt chứa nhiều muối sẽ làm vết thương của anh rất đau không...

em không biết...em xin lỗi, em sẽ không khóc nữa...

anh buồn ngủ quá anh ngủ 1 lát đã, cảm không được khóc nữa, muối mặn lắm,. nhớ chưa...

nói hết câu thì Nguyên Thần Dạ chìm vào giấc ngủ đúng hơn là mê man bất tỉnh...

này...này...Thần Dạ anh nói ngủ là ngủ sao...

Nguyên Băng như quên mất vết thương của anh, mà lay Thần Dạ dậy...

Nguyên băng...em lay như vậy cậu ấy không chết vì vết thương cũng chết vì bị em hành hạ thôi...

Anh Tống Bình là anh phải không...>?

Đúng thế, Thiên Thần tới cứu rồi linh hồn hai người đây...

Anh bớt nói nhảm đi ,mau đưa anh ấy tới bệnh viện đi....

được rồi,anh lại làm từ thiện vậy...

mấy người đưa anh ấy ra xe tới bệnh viện

-Nguyên băng anh đưa em tới bệnh viện...

-Đi thôi anh...Nguyên Băng nắm tay Hạ Bình giục...

-Nguyên Bng nếu Thần Dạ thấy chắc anh sống không nổi mất...

-Anh Hạ Bình anh ấy sao rồi...

-Yên Tâm đi, Diêm vương không dám nhận cậu ta đâu, đã qua cơn nguy kịch rồi...đang ở phòng hồi sức...anh mang em vào...

-Cám ơn anh...?

-Đừng khách sáo....!

-Em ngồi xuống đi...

-lần tay lên giường Nguyên Băng đặt tay lên mặt Nguyên Thần Dạ...chạm nhẹ vào đó...

-anh ấy ra nhiều mồ hôi quá...

-cậu ấy sẽ mau tỉnh lại thôi...

-em cũng mong như thế...anh Hạ Bình...Hoàng Phi anh ấy...

-Lúc bọn anh tới...không thấy Hoàng Phi đâu cả...?

-Em tin anh ấy không cố ý hại em, anh đừng làm hại anh ấy...

-Em nên nói điều này với Thần Dạ thì hơn...

-người em cũng bắn rồi, anh đưa em về nhà tắm rửa thay quần áo...?

-Không sao em muốn đợi anh ấy tỉnh lại 1 chút rồi về cũng không muộn...

thời gian trôi lặng lẽ, nặng nề...

-quần áo em có mùi tanh quá...chắc em phải về nhà trước...anh chăm sóc anh ấy nhé...

-anh sẽ cho người đưa em về...

-cảm ơn...

Nguyễn Băng mệt mỏi chớp mắt trên xe....

-Hạ Bình...Nguyễn Băng đâu...

-cậu yên tâm cô ấy về nhà thay quần áo...

-cô ấy không sao chứ...

-người có sao là cậu thôi, Thần Dạ, sao cậu không gọi cho tôi mà lại mạo hiểm đi 1 mình như thế...

-lúc đó gấp quá, tôi không nghĩ được gì nữa, dù sao cũng cảm ơn cậu...

-cậu với tôi khách sáo gì chứ...vết thương tương đối sâu, cậu nên nghỉ ngơi đi...

-nhờ cậu chăm sóc cô ấy...

-Được rồi...

Nhìn Nguyễn Thần Dạ lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ, Hạ Bình thở dài..:

-Tình Yêu đã thay đổi cậu, Thần Dạ..nhưng đó lại là Thay đổi tốt, hi vọng sau này, cậu không phải gặp những tình huống như trước đây nữa..

-Anh Hạ bình...

-Nguyễn Băng em tới rồi sao...không nghĩ ngơi mai tới cũng được tối nay anh sẽ trông cậu ấy...

-Em không sao...anh không cần ở đây đâu, em chăm sóc anh ấy cũng được, còn công ty nữa...dù sao anh ấy cũng vì em mà bị như vậy, em rất áy náy...

tỉnh dậy bởi ánh nắng mặt trời chiếu vào phòng...trông thấy Nguyễn Băng ngủ ngon lành trên chiếc ghế bên cạnh giường anh...1 dòng ấm áp chảy vào tim...xem ra bị thương lần này cũng không uống phí...cô vì anh mà khóc, vì anh mà lo lắng

10. Chương 10

còn thức khuya để chăm sóc anh...

nhẹ nhàng đặt 1 nụ hôn vào môi cô, Nguyễn Thần Dạ bật cười sao anh lại phải lén lút hôn khi cô ấy đang ngủ cơ chứ, cô ấy là vợ anh cơ mà...

giật mình...

Nguyễn băng tỉnh dậy, cô không nhận ra anh đã tỉnh...nên vẫn ung dung ngồi chờ đợi anh...

-Thần dạ bao giờ anh mới tỉnh...

Nguyễn Thần Dạ bỗng dừng muốn trêu chọc cô...

Anh mỉm cười im lặng làm như chưa tỉnh...

-Nguyễn Thần Dạ nếu anh không tỉnh tôi nhất định sẽ rất áy náy, vì tôi mà anh...

đặt tay lên trán Nguyễn Thần Dạ và trán mình...

-Có vẻ anh hết sốt rồi đó...tôi sẽ đi gọi bác sĩ...

-Đừng đi...ở lại với anh được chứ...Nguyễn Thần Dạ nhàn nhạt mở miệng, nín kéo...

-Anh tỉnh rồi sao...tôi đi nói với bác sĩ...

-Đừng đi, được chứ...?

-tại sao tôi đi gọi bác sĩ thôi...

-không cần...anh muốn...em ở cạnh anh...

nắm lấy cánh tay Nguyên Băng đang muốn rời đi...Nguyên Thần Dạ như nài nỉ...

-anh có chuyện muốn nói với em...ngồi xuống đây...

-có chuyện gì vậy...

Vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống theo lời của Thần Dạ, Nguyên Băng không hay biết nụ cười quỷ dị của anh....

cảm nhận hơi thở của Nguyên Thần Dạ phả nhẹ lên cổ, Nguyên Băng giật mình...

-Thần Dạ, có gì anh nói đi, đâu cần xích lại gần như thế chứ...

-Anh muốn nói là....

Nguyên Thần Dạ cố ý nói chậm lại, kéo dài sự tò mò của cô...

-nếu anh không nói vậy tôi đi gọi bác sĩ...

-có...

kéo nhẹ Nguyên Băng vào lòng...đặt nụ hôn lên môi cô, nhìn biểu hiện, mặt đỏ, ngạc nhiên không kịp phản kháng của cô, Nguyên Thần Dạ hài lòng nói...

-anh muốn hôn em...

-ehem...Nguyên Thần Dạ xem ra cậu đã khỏe rồi, có thể xuất viện được chứ...

-Tổng Hạ Bình cậu đúng thật là làm hỏng chuyện tốt của người khác mà...

-Tôi không cố ý, tại cửa phòng không khóa....

-lần sau...nếu có...nhớ khóa cửa...

-tôi sẽ tiếp thu ý kiến tốt của cậu...

-anh Hạ Bình...Nguyên Thần Dạ buông tay ra...Cuối cùng Nguyên Băng cũng hoàn hồn sau nụ hôn kia...giận dữ quát...

-Nguyên Băng em ngồi yên đi...Hạ Bình sẽ không giúp em đâu...

-Nguyên Thần Dạ anh....anh...cô lắp bắp nói không nên lời...đánh vào ngực anh...

-Á Đau quá ...

Biết mình lỡ tay làm anh đau,, Nguyên Băng cuống quýt không biết làm gì...?

-Đau lắm sao...Nguyên Thần Dạ, tôi xin lỗi tôi không cố ý...tôi đi gọi bác sĩ...

Kêu đau nhưng miệng Nguyên Thần Dạ vẫn cười làm Tổng Hạ Bình lă đầu cho cái tính của anh...

-Không cần, chỉ cần em ngồi yên như vậy là được...

-Thần Dạ, anh lừa tôi...

-Không có...cậu xử lí mọi chuyện sao rồi...

-Như lời cậu nói...hoàn hảo hơn tôi nghĩ...

-thế thì được...

-Điều tra ra chủ mưu là ai không...?

-Cái này..

-Nguyên Thần Dạ, hôm đó cũng có Hoàng Phi sao em lại không biết anh ấy sau khi anh tới nữa...

-Anh không biết...

-Hoàng Phi có tham gia vào vụ này, nhưng sau khi bọn anh đến cũng không nhìn thấy anh ta, theo thông tin thì anh ta đã về Mỹ...trong chuyến bay hôm qua...

-Về Mỹ sao....Giọng Nguyên Băng buồn buồn...

Nhìn ra vẻ mặt của Nguyên Băng, không cam chịu, mặc kệ Tống hạ Bình ở đó...

Nguyên Thần Dạ cúi xuống hôn cô thật sâu, cảnh cáo...:

-Không cho phép em nhớ anh ta...

-Nguyên Thần Dạ, anh thật bá đạo cả suy nghĩ của tôi anh cũng cấm sao...?

-Đúng thế em chỉ có thể nghĩ về anh, chồng em mà thôi...

-Nguyên Thần Dạ tôi không muốn nói chuyện với anh nữa...

-Anh Lưu xe làm sao vậy...

-Phu Nhân, xe hình như bị nổ lốp rồi...?

-Vậy chúng ta phải làm sao...Hôm nay Thần Dạ ra viện...

-Không sao, có lớp dự phòng....tôi sẽ nhanh chóng làm ngay.....

-Vậy được...chúng ta đang ở đâu đây...

-Đây là chân núi...

-vậy tôi ra ngoài hóng gió 1 lát. Anh cứ từ từ sữa nhé...

-Vâng, xong tôi sẽ gọi phu nhân...

Cảm nhận, gió đang lùa vào tóc, 1 không khí mát lạnh xâm nhập vào từng tế bào trên cơ thể...Nguyên băng đang thả hồn vào trời đất thì tiếng tài xế gọi....

-Phu Nhân có thể đi được rồi...

-Tôi đã biết...

Nguyên Băng chậm rãi đi qua đường, nhưng không hề biết có 1 chiếc xe cũng đang nhằm hướng cô lao xuống...

Phu nhân, cẩn thận...

“Rầm”, cả người Nguyên băng bị hất tung ra xa...

chiếc xe lao...thêm 1 đoạn nữa rồi cũng rơi đâm vào gốc cây...

Tại bệnh viện:

-Sao cô ấy lâu như vậy nhỉ ?

-Đã bảo chỉ về 1 lát thôi mà...

-Nguyên Thần Dạ cậu lo lắng gì chứ, có lẽ tắc đường nên đến muộn thôi....

Tránh đường...tránh đường...bệnh nhân cần cấp cứu....

Nhìn 2 chiếc xe chở hai cô gái chạy trên hành lang bệnh viện. người đầy máu...Nguyên Thần Dạ lại thêm lo lắng....

Bỗng dưng nhìn kĩ cô gái nằm trên xe kia...Nguyên băng,. Là cô sao...

Nguyên Thần Dạ lao nhanh tới hai chiếc xe kia...:

-Dừng lại....

-Khi chiếc xe vừa dừng lại thì anh sững sờ, đúng là cô ấy...

-Chuyện gì đã xảy ra...?

-Thần Dạ bình tĩnh, cô ấy cần được cấp cứu..

-Tai nạn ô tô...

Như sét đánh bên tai, Nguyên Thần Dạ ngây người...anh không thể lại mất cô thêm 1 lần nữa...

-Bằng mọi giá các người phải cứu sống cô ấy, nếu không. Tôi sẽ cho đóng cửa bệnh viện này...

-Vâng vâng....

-Thần dạ bình tĩnh, cô ấy đã được vào cấp cứu rồi, cậu đừng nóng vội như thế nữa...

Trong phòng phẫu thuật :

-Nhanh...nhanh...chuyển máu cho cô ấy...

-Nhóm AB đã hết thừa bác sĩ...

-Nguy rồi...nếu xảy ra chuyện gì bệnh viện chúng ta bị đóng cửa mất...

-Tôi sẽ hỏi mọi người...

-Ai thuộc nhóm máu AB...

-Đã xảy ra chuyện gì....Nguyên Thần Dạ tóm lấy 1 bác sĩ chạy ra ngoài từ phòng phẫu thuật của Nguyên băng...

-Cô ấy mất máu nhiều quá, ngân hàng máu không đủ...?

-Máu gì ?

-AB...bác sĩ vừa nói vừa run cầm cập...

-Nhanh chóng lấy máu của tôi cho cô ấy...

-Nhưng...nhưng....

-Thần Dạ cậu vừa mất máu nhiều như vậy liệu có thể cho thêm nữa không...?

-Tôi không quan tâm, nếu không cứu được cô ấy, thì các người chờ chết đi...

Bác sĩ hướng Tống hạ Bình cầu cứu, nhận thấy được sự gập đầu của Hạ Bình, các bác sĩ nhanh chóng đưa Nguyên Thần Dạ đi lấy máu cho Nguyên băng...

-Thần Dạ, cậu vừa cho đi nhiều máu như vậy sao không nghỉ ngơi đi....còn tới đây làm gì...ở đây có tôi là được rồi...

-Tôi không sao...

-ngồi xuống đây đi...

thời gian lặng lẽ trôi đi...1h...2h...3...4h...thời gian trôi đi nặng nề...

sau 10h tiếng phòng mổ cũng được mở ra...

Mọi người thở phào nhẹ nhõm...

-Nguyên Tống ca phẫu thuật rất thành công...chúc mừng...

Nguyên Thần Dạ nghe xong thì mỉm cười rồi ngắt xỉu....

-Mau đưa anh ấy vào phòng cấp cứu...

-Thần Dạ cậu tỉnh rồi, cậu hôn mê cũng rất lâu rồi...

-Bao lâu...

-2 ngày...

-Ca phẫu thuật rất thành công, nhưng bệnh nhân tạm thời chưa tỉnh được, còn cần thời gian để hồi phục ?

-Là bao lâu...?

-Cái đó còn tùy thuộc vào bệnh nhân nữa...sức khỏe cô ấy rất yếu...

-Chúng ta đi gặp Nguyên Băng thôi...

-Thần Dạ cẩn thận, vết thương cậu vẫn còn chưa lành đang rỉ máu kìa

-Tôi ổn....

Nhìn Nguyên Băng nằm im trên giường bệnh trắng xóa, khuôn mặt xanh xao kia, làm lòng anh đau thắt lại...lại thêm 1 lần nữa anh không bảo vệ được cô đặt cô vào vòng nguy hiểm...nếu lần này cô có mệnh hệ gì chắc anh không thể tự tha thứ ỉnh....

Nguyên Băng, nhanh chóng tỉnh lại được chứ...

Thần Dạ, cô ấy sẽ ổn thôi...

Hạ bình ai đã làm chuyện này...

- Đình Uyên Nhi...cô ta đã lái xe đâm vào Nguyên Băng....

Ném toàn bộ những thứ trên bàn xuống , Nguyên Thần Dạ **** rửa...:

- khốn kiếp , Đình Uyên Nhi, tôi đã tha cho cô 1 lần vì cô là chị gái Nguyên băng nhưng tại sao hết lần này đến lần khác cô vẫn không chịu ngừng tay, vậy đừng trách Nguyên Thần Dạ này độc ác...

- Chúng ta tới gặp cô ta...

- Ai, Đình Uyên Nhi....

Đúng thế...

bước vào phòng bệnh của Uyên Nhi...Nguyên Thần Dạ dường như phát điên...trong khi Nguyên băng của anh sống chết không biết thì cô ta chỉ nhõn nhợ bị nhẹ....Thần Dạ thật sự muốn giết cô ta ngay bây giờ...

- Nguyên Thần Dạ tôi cũng có vinh dự được anh tới thăm sao...cám ơn...

Tóm chặt lấy cánh tay Uyên Nhi, Nguyên Thần Dạ như bóp nát cánh tay cô làm cô phải kêu lên...

-Anh muốn giết tôi sao...

-Nếu không muốn có lỗi với Nguyên băng tôi đã giết cô từ lâu rồi chứ không phải đợi đến bây giờ nữa....

-Ha ha...Nguyên Thần Dạ, cảm giác nhìn người mình yêu nằm im bất động như thế nào...?Thú vị lắm phải không...?

-Đình Uyên Nhi nói cho cô biết...nếu cô ấy không tỉnh lại, thì tôi sẽ giết cô ngay tức khắc...

-Nguyên băng cô em gái tội nghiệp của tôi...thật là cao số, bao lần sống chết ngàn cân treo sợi tóc vậy mà vẫn thoát được thử xem lần này cô ta còn may mắn được nữa không...?

-Đình Uyên Nhi...cô là cảm thú sao...? Ngay cả em gái mình cũng không tha sao...?

-Tổng Hạ bình...tôi chưa từng công nhận cô ta là em gái tôi...tôi hận...tôi chỉ mong cô ta chết ngay bây giờ cho khuất mắt tôi...

“Bóp”

-1 cái tát như trời giáng cầu Nguyên Thần Dạ xuống mặt của Uyên Nhi, cô sững sờ...

-Nguyên Thần dạ,...anh...

-Uyên Nhi, cô đáng ra phải biết cảm ơn trời đã sinh cho cô em gái, vậy mà...cô ấy hoàn toàn không biết có người chị gái như cô...?

-Không biết thật nực cười tất nhiên là không rồi, cô ta sung sướng như 1 nàng công chúa còn tôi thì tận cùng của xã hội làm sao biết được chứ...?

-Không nhiều lời với cô...tôi chỉ muốn nói cho cô biết, mạng sống của cô với tôi không là gì cả...nhưng đôi mắt của cô. rất có giá trị...và nếu cần tôi sẵn sàng lấy chúng từ cô..cô hãy nhớ đấy...

-Nguyên Thần Dạ anh thật tàn nhẫn...

-Cám ơn cho lời khen của cô, nhưng tôi chưa bao giờ nói tôi không tàn nhẫn cả, với người như cô tôi càng thủ đoạn gấp trăm nghìn lần mới xứng đáng...

-Haha...Nguyên Thần Dạ, anh tưởng muốn lấy đôi mắt của tôi cho cô ta sao...?

-Tôi không bao giờ đồng ý...

-Tôi có nói qua cần sự đồng ý của cô sao...Đình Uyên Nhi...

-Được Hạ Bình im lặng theo bước Nguyên Thần Dạ ra ngoài bỏ mặc Uyên Nhi ngẩn ngơ rồi cười sặc sụa trong phòng...

-Nguyên băng đã ba ngày rồi, bao giờ em mới tỉnh lại...em có biết anh lo lắng cho em lắm không...?

giọt nước mắt lăn dài trên má Nguyên Thần Dạ...anh yếu đuối giây phút này, anh thật sự muốn có 1 vòng tay an ủi, anh muốn nói với cô rằng anh cần cô hơn bao giờ hết, hơn những gì mà anh có...anh chấp nhận đánh đổi tất cả để bị cô mắng cũng được đánh cũng được,...nhưng tại sao cô vẫn không động đậy, không cho anh 1 tia hi vọng nào cho anh thấy dấu hiệu rằng cô sẽ tỉnh lại...

anh tuyệt vọng hơn bao giờ hết...mọi thứ sẽ như vậy sao...các bác sĩ giỏi nhất thế giới đã được anh tìm về nhưng tại sao...tại sao vẫn không có chuyển biến gì...

Chỉ mấy ngày thôi mà khuôn mặt Nguyên Thần Dạ hốc hác gầy đi trông thấy...

Tổng hạ Bình đứng im lặng ở cửa, anh biết giây phút này nên để Thần Dạ 1 mình với Nguyên băng...1 người đàn ông cho dù có mạnh mẽ tới đâu cũng có khi yếu lòng và đau đớn...tình yêu cũng là 1 con dao 2 lưỡi, đưa ta lên tới đỉnh cao thì cũng nhanh chóng đem ta xuống tận cùng của sự đau khổ...

-Nguyên tổng,...không hay rồi...1 bác sĩ xộc vào phòng

-Có chuyện gì vậy...

-Bệnh nhân Đình Uyên Nhi...cô ấy

-Cô ta làm sao...?

-Cô ấy tự tử chết rồi...

-Đúng thế, cô ấy đâm đầu vào xe trước cổng bệnh viện..

-chết rồi sao...?

-Đúng thế...nhưng...

-Sao...?

-trước khi chết cô ấy có để lại 1 bức thư cho anh...? Đây ạ...

cầm bức thư trên tay, lưỡi nhấc bóc ra...càng đọc Nguyên Thần Dạ càng ngạc nhiên và mỉm cười...

-Thần Dạ có chuyện gì vậy...?

-cậu xem đi...?

“Nguyên Thần Dạ...

Khi anh xem bức thư này thì có lẽ tôi đã xuống địa ngục rồi...tôi làm quá nhiều việc ác rồi...

Anh nói đúng mạng của tôi không đáng giá...

Bây giờ lúc tôi tỉnh táo nhất, tôi muốn nhờ anh 1 việc, tôi tin chắc với khả năng của mình anh có thể làm được...

-thứ nhất : sau khi tôi chết, hãy hỏa táng tôi rồi hòa tro của tôi vào biển...tôi muốn chuộc lại 1 phần lỗi lầm...

-thứ 2 : Xin anh hãy bưng bít mọi thông tin về tôi, đừng để ọi người biết, nhất là Nguyên băng...cô em gái tội nghiệp mà tôi bao lần *** hại, may mắn là nó không chết...

Nguyên thần Dạ, có thể hai điều trên tôi nói quá vô lí khi tôi đã làm bao nhiêu chuyện xấu xa cho anh và Nguyên băng mà còn đòi hỏi

Nhưng cứ xem như tôi nhờ cậy anh, vì tôi là chị của Nguyên băng cũng được hay vì tôi là người hiến tặng đôi mắt cho nó cũng được...

Tôi đã tới thăm nó, mặc dù nó chưa tỉnh nhưng tôi tin nó sẽ tỉnh lại thôi...đôi mắt này sẽ thay tôi nhìn vào hạnh phúc của hai người, anh phải chăm sóc cô ấy thật tốt, tôi sẽ dõi theo hai người...

Đây là việc cuối cùng tôi có thể làm cho Nguyên băng, đừng để cô ấy biết được mình có 1 người chị tồi tệ và tàn nhẫn như tôi..

Thần Dạ cảm ơn anh..."

-Như 1 câu chuyện cổ tích giữa đời thường vậy...Thần Dạ, chúng ta sẽ chờ đón cô ấy tỉnh lại...

-Tôi cũng mong thế, sau này cô ấy sẽ nhìn thấy ánh sáng...

-Nguyên tổng, chúng ta cần làm phẫu thuật ngay mới có thể thành công cao được ?

-Tình hình cô ấy hiện giờ như thế liệu có được không...?

-mặc dù chưa tỉnh nhưng sức khỏe cô ấy không tệ lắm có thể thực hiện ca phẫu thuật này...

-Được vậy chuẩn bị tiến hành đi...?

Thêm 1 lần nữa lo lắng, thêm lần chờ đợi...sự bất an trong Thần dạ và Hạ Bình ngày 1 lớn dần theo từng phút giây đồng hồ, tình hình cô ấy đang hôn mê, lại thêm 1 ca phẫu thuật nữa, sợ cô không chịu nổi,....

Nguyên Thần Dạ không tin vào chúa nhưng giây phút này anh lại cầu chúa mang lại bình an cho cô...

mồ hôi rơi trên trán Nguyên Thần dạ xuống sàn nhà, ca phẫu thuật đã lâu hơn dự kiến 1 giờ đồng hồ vậy mà giờ vẫn chưa có thêm tin tức gì...

-Thần dạ uống 1 chút đi, mọi chuyện sẽ ổn thôi...

nhận li café từ tay Hạ Bình, nhưng Thần dạ không uống nổi đôi mắt anh cứ hướng về phía đèn phòng phẫu thuật...

Cánh cửa “cách” mở ra không phụ lòng người...

-Nguyên tổng, ca phẫu thuật rất thành công..chúng tôi đã đưa cô ấy vào phòng hồi phục sức khỏe rồi...? lát nữa anh có thể đi thăm cô ấy...

thở phào nhẹ nhõm, mọi người ai cũng vui mừng cho anh, đặt tay lên vai Thần Dạ chúc mừng Hạ Bình giết ngay niềm vui còn trong trứng nước của anh...

-Thần dạ tôi không muốn là cậu mất hứng nhưng, nếu cậu không trở lại công ty thì đợi cô ấy tỉnh lại cũng là lúc tập đoàn tuyên bố phá sản đó...

-Yên tâm đến lúc đó, kinh tế Việt nam cũng bị khủng hoảng rồi...cậu yên tâm tôi sẽ trở lại công ty...

những ngày sau đó, Nguyên Thần Dạ làm việc hết sức, ngay cả ăn cũng thất thường, nhưng ngày nào, tới khuya anh cũng tới thăm Nguyên Băng, tận sáng mai anh lại rời đi sớm tới công ty...

thấm thoát 1 tháng trôi qua...

Hôm nay là sinh nhật Nguyên Thần Dạ, anh không đi làm mà quyết định dành trọn cả ngày hôm nay ở bên cô...

nắm lấy bàn tay của cô, vẫn ấm áp, nhưng sao với anh nó vẫn xa vời như thế...

-Nguyên băng hôm nay là sinh nhật anh, em không tỉnh dậy chúc mừng anh sao..? mọi lời chúc của mọi người không bằng 1 lời chúc của em...Nguyên Băng...Đừng ngủ nữa, không có em anh sợ mình không còn đủ sức chống cự nữa.....

Ngón tay Nguyên băng cử động...

Nguyên Thần dạ nghĩ mình nhìn nhầm tự giễu bản thân...

Thêm 1 ngón nữa...lần này anh tin mình không nhìn nhầm nữa...

-Nguyên Thần Dạ sao em lại ở đây...chẳng phải chúng ta chuẩn bị làm lễ cưới sao ?

-Nguyên băng em không nhớ gì sao?

-nhớ gì chứ...em chỉ nhớ, xe chở em và con gặp tai nạn thôi...con...Sờ vào bụng Nguyên Băng hốt hoảng...

-Thần dạ con chúng ta đâu...

-Nguyên băng bình tĩnh, em bị hôn mê...hơn 1 tháng, đám cưới anh đã hoãn lại rồi , còn con chúng ta không giữ được...

-Nguyên băng khóc nức nở....Nguyên Thần Dạ ôm chặt cô vào lòng...nếu cô đã không còn nhớ gì thì xem như mọi chuyện chưa xảy ra đi.....?

- Thần Dạ, em xin lỗi em không bảo vệ được con chúng ta...

-Nguyên băng sau này chúng ta sẽ có những đứa con khác, em yên tâm, đừng tự trách mình...

-tại sao cô ấy lại như vậy...

-có lẽ do va chạm trong vụ tai nạn kia làm cô ấy mất đi 1 khoảng kí ức, nhưng không sao cả...?tình hình hiện tại của cô ấy rất tốt, có thể sớm xuất viện...

-Thần Dạ hôm nay là ngày bao nhiêu...

-mùng 8 tháng 6..

-chẳng phải là sinh nhật anh sao..em chưa chuẩn bị quà làm sao đây...?

-Nguyên băng sau này sinh cho anh 1 đàn con là món quà quý giá nhất rồi được chứ...

-1 trai 1 gái nhé...

-Anh muốn nhiều hơn thế...1 đội bóng nhé...anh sẽ dạy chúng chơi...

-Thần Dạ em không phải gà mái...

-Anh sẽ giúp em chúng ta làm từ bây giờ được chứ...

-Anh...anh em đang là người bệnh...

-vậy sao, anh chỉ muốn hôn em thôi mà, em nghĩ đi đâu vậy

1 tuần sau, như 1 kì tích, Nguyên Băng được xuất viện...và lễ cưới bất ngờ của Nguyên Thần dạ dành cho Nguyên băng đã diễn ra...

1 đám cưới hạnh phúc trắng lạng vui tươi, 1 đám ma nhẹ nhàng, buồn bã và vắng lặng như bổ sung cho cái kết của câu chuyện...

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-em-chet-toi-se-pha-tan-nha-em>